



Velký hasič s velkým srdcem

Povídání s Honzou Kostrhounem nejen o hasičích, potřebě kořenů a hledání střípků historie...

„Mami, jsou všichni hasiči tak velcí?“ Ptal se mě kdysi dávno syn, když na jedné z pyšelských akcí spatřil Honzu Kostrhouna. Pravdou je, že Honza je na první pohled kus chlapa. Na druhý pohled si ale možná uvědomíte i podstatnější věci. Třeba to, že z něj sálá úžasná pozitivní energie, nakažlivé nadšení pro mnoho zájmů, milý respekt ke spoustě lidem, ochota jim pomáhat a chuť věci řešit. Nevím, zda by hasič měl být velký – ale myslím, že by měl mít především velké srdce. A věřím, že Honza ho má.

SLOVO MÍSTOSTAROSTKY

Milé sousedky, milí sousedé,

během jednoho březnového týdne nám nový virus změnil svět, jak jsme ho znali. Nejdříve to dolehlo na rodiny s dětmi ve školách. Ty se zavřely ze dne na den, rodiny a učitelé museli okamžitě přejít na nový způsob výuky. A ukázalo se, že to jde.

Stát přikázal nosit povinně roušky, ale lidi si je museli vyrobit sami. Nejen v Pyšelích vznikly šicí dílny, dobrovolníci roušky a dezinfekci rozvážejí potřebným. Třeba i na mopedech.

Neprožili jsme válku a jiná těžká období, takže práh naší úzkosti je nízký. Ukazuje se však, kolik dobrého v nás dokážeme probudit, když jde z tlustých do tenkých. Laskavá starostlivost o naše bližní a o zemi, kde jsme doma, vítězí nad strachem z neviditelné bestie, která nám obrací život naruby. My, čeští kutilové, si nejenom umíme svépomocí opravit dům, založit zahrádku, nařezat dříví na zimu a vypálit slivovici. Umíme všechny tyhle dovednosti zmobilizovat a pomáhat. Moc vám všem za to děkuji. Těm, kteří se podíleli a přispíváte podle svých sil a schopností. Těm, kteří jste prostě ohleduplní, dodržujete pravidla a chráníte tak nejen sebe ale i okolí. Pyšeláka bez roušky jsem za poslední týdny nepotkala...

Přeji nám všem, abychom ani v této divné době nezapomínali žít, být šťastní a mít kamarády. Zvládli jsme v minulosti ledacos, co vypadalo beznadějně. Zvládneme i „čínskou breberku“.

Dana Drábová
místostarostka

Honzo, slyšela jsem tě už několikrát mluvit o „kořenech“. Co pro tebe znamenají?

Možnost se někam vrátet. Možnost se projít, potkat lidi, se kterými jsem vyrůstal. Sledovat to známé prostředí, jak se mění. Třeba i mít radost, když tady někdo opraví barák a ty si vzpomeneš, jak ten barák byl fakt starý a líbí se ti, že je hezky opravený. Já jsem se dost pohyboval po Čechách, a ta cesta zpátky byla vždycky nejlepší.

Jak to myslíš?

No, možná to bude znít legračně, ale pro mě je nejhezčí, když jdeš podél kostela, přijdeš do Lipovky a scházíš tou ulicí dolů. V tom momentu vidíš to Konopiště, kopečky, Posázaví jako

na dlani a všechen ten nádherný prostor kolem, ten rozhled! Říkám si, že máme ohromné štěstí, že jsme vlastně kousek od centra, od Prahy, a přitom máme za barákem tak krásný výhled, lesy a přírodu! To je neskutečný! Jasně, je to tu teď víc zastavené. Ale v každé době byly situace, kdy bylo dobře, kdy se začalo stavět na místech, kde předtím třeba nic nebylo. Je to prostě vývoj.

A jak se tu vyvíjela vaše rodina?

Moje prababička žila nejdříve na druhé straně Sázavy. Slyšel jsem, že se ráda koukala na Pyšely a prý říkala: „Tam je to hrozně hezký! Tam je to pěkný městečko. Tam bych chtěla žít!“ Nakonec sem skutečně s pradědečkem přišli a usadili se v baráku s číslem 81. Koupili ho tehdy od barona. Pradědeček domek opravil a udělal si v něm kovářskou dílnu. Chvillemi to s nimi asi vypadalo dostbledě. Neměli moc peněz, ale nakonec dílnu a dům splatili. Když jsem se pak mnohem později

Poděkování

- všem úžasným švadlenkám, které našly roušky pro celé město a přilehlé nemocnice
- všem dárcům, kteří obětovali vlastní povlečení a všechny zásoby tkalounů a nití, aby bylo z čeho šít
- všem pěším i motorizovaným jednotkám, které rozvezly roušky a dezinfekci seniorům
- všem prodávacům a prodavačkám, které nás i přes ohrožení zásobují chlebem a vínem
- všem učitelům a učitelkám, které na dálkou zkoušejí udržet děti gramotné
- všem rodičům, kteří k práci z domova zvládají i školu doma
- prostě vám všem, že jste zachovali klid a pomáháte si navzájem.

Zvládneme to ☺

Štěpánka Bednářová
Honza Kostrhoun

Nepřihlášení k trvalému pobytu – co to pro město znamená?

Vážené obyvatelky, vážení obyvatelé města, rád bych jménem zastupitelstva a vedení města otevřel téma *přihlašování k trvalému pobytu*. Celá problematika je podpořena blízkostí Pyšel k hlavnímu městu, kdy právě přirozená migrace zejména z Prahy zvyšuje počet osob obývajících Pyšely, avšak počet těchto nově přistěhovaných osob neodpovídá počtu osob, které se přihlašují k trvalému pobytu u nás.

Jaká data nás vedou k takovému tvrzení?

Dle dat Českého statistického úřadu žilo k 1. 1. 2019 v obvodu města Pyšely 1971 trvale hlášených osob. V úvahu musíme také vzít, že v dětském domově a Alzheimer Home žije dohromady okolo 80 trvale nehlášených osob. Z pravidelných měření průtoků ve vodovodu a kanalizaci víme, kolik pitné a splaškové vody proteče naší soustavou. Došlo k zajímavému zjištění. Průtok pitné vody ve vodovodu odpovídá počtu téměř 2500 uživatelů, u splaškových vod v kanalizaci odpovídá dokonce téměř 3000 uživatelů a takové

množství obyvatel jsme nikdy neměli. Čísla tedy statisticky hovoří o nejméně 400 nepřihlášených osobách.

Co to pro nás znamená?

Z rozpočtového určení daní nám připadne ze státního rozpočtu za každého trvale hlášeného občana 14 600 Kč (průměr roku 2019) Za obyvatele, který se u nás nepřihlásí, ale pobývá zde, využívá veškerých služeb a komfortu, které mu město nabízí, dostáváme 0 Kč. Budeme-li uvažovat o 400 nepřihlášených, ročně nám jen na tomto státním příspěvku „uteče“ téměř 6 milionů korun. Představte si, co bychom za 6 milionů ročně mohli udělat. Opravy vozovky? Postavit sportoviště? Vezměme si příklad velmi akutní intenzifikace čističky odpadních vod. Její celkový rozpočet, možnost čerpání dotací a povolení k intenzifikaci je přísně vázáno na počet trvale hlášených obyvatel, nemůžeme tedy tyto „černé duše“ zahrnout a tím zintenzifikovat ČOV i pro ně. Aktuálně směřujeme na maximum možného, tj. 3 500 uživatelů. S touto intenzifikací bychom si měli vystačit

roky, papírově. A takto bych mohl vyjmenovat další případy, v kterých poskytujeme služby všem žijícím zde bez rozdílu trvalého pobytu.

Proč téma otevíráme?

V našem městě dále intenzivně pracujeme na zlepšení kvality života, proto se nám každý nově přihlášený velmi hodí. Chápeme, že někdy může trvalý pobyt narážet na osobní a pracovní důvody (např. problémy s kolaudací nemovitosti, OSVČ nebo firma hlášená v jiném městě, případně spádovost školy a školky pro děti). Zároveň nesmíme opomenout ty, kteří, ačkoli zde nejsou trvale hlášeni, svou prací přispívají aktivně k dílu a tím kompenzují jejich „nepobyt“. Chceme upozornit na toto téma a rozproudit širší veřejnou diskusi k této problematice, společně hledat východiska celé situace a snad i motivovat nepřihlášené k tomu, aby se přihlásili natrvalo v našem malebném městečku.

Mgr. David Vaculík
zastupitel

Co bychom čekali od autobusu do Čerčan?

Po jednání se sdružením BENE-BUS se otevřela možnost autobusového spojení Pyšely, náměstí – Čerčany, vlakové nádraží. Autobus by stávil i na zastávce na Čtyřkolské.

Linka dává smysl pouze tehdy, pokud pojedou dvě za den, aby vzniklo časové okno v Čerčanech. Vzali jsme v úvahu ordinační doby lékařů v Čerčanech a otevírací dobu lékárny (TESCO je otevřené stále) a vytipovali jsme tuto kombinaci spojů:

- autobus vyjíždí z náměstí v Pyšelích v 10:10 hod, v 10:18 je v Čerčanech na nádraží a vrací se do Pyšel s příjezdem na náměstí v 10:33 hodin.
- autobus vyjíždí ve 12:41 z Čerčan, v Pyšelích je 12:53 a vrací se zpět do Čerčan s příjezdem 13:03.

To znamená, že z pyšelského náměstí vyjedete 10:10 hodin, za 8 minut jste v Čerčanech a pak máte 2,5 hodiny na návštěvu lékaře, lékárny a nákup.

Pro začátek by taková linka jezdila v pátek, kdy mají otevřeno všichni lékaři, lékárna i obchod. Zároveň vyřeší alespoň částečně páteční příjezd seniorů na chaty na Ohradě.

Jaký by byl zájem o takovou linku? Prosím, zejména seniory, o vyjádření. Zavolejte, domluvte se mezi sebou v Klubu seniorů nebo řekněte Mírcě v Infocentru.

Štěpánka Bednářová, starostka

Velký hasič s velkým srdcem



narodil já, měl jsem pak velké štěstí, že můj děda byl už v důchodu. Neustále se ale pohyboval mezi myslivci, hasiči, zemědělci. A já se s nimi potkával spolu s ním.

Co to pro tebe znamenalo?

Ti chlapi tehdy vzpomínali na vojnu, na válku... A já je tak rád poslouchal! Bylo tu tolik nejrůznějších postav! Bylo neuvěřitelné, co všechno ti lidé zažili, kde byli, kam až se dostali. Přitom ale když šli po náměstí, tak to na nich nebylo na první pohled vůbec vidět! Kolikrát mi pak bylo líto, když ti lidé odešli, umřeli, že s nimi jsou pryč i ty jejich vzpomínky.

Pochopila jsem, že ty vzpomínky na události dávno minulé rád vyhledáváš a skládáš dohromady.

To mě opravdu moc baví! Je to takové dobrodružství. Když získám nějakou zajímavou informaci z emailu, z knížky, kroniky, tak z toho mám velikou radost. Je to takové zajímavé skládání jednotlivých střátků. Třeba zjistíš nějakou zprávu o pádu letadla u Pyšel, pak objevíš další informaci o tom pilotovi, pak i o tom stroji. Nakonec ten stroj fyzicky najdeš! Ptáš se taky lidí na jejich vzpomínky. Každý je má trochu jiné, říká něco jiného. Tak ty informace vezmeš a porovnáváš. Nakonec máš celý šanon informací o té události a kompletnější příběh. To je prostě dobrodružství.

Ten tvůj příběh mám hodně propojený s hasiči. Co tě na tom hasičství skutečně baví?

Dřív to byl asi hlavně ten adrenalin. Víš, takový ten pocit, že jsi k něčemu,

že to, co děláš, má opravdu smysl. Něco se učíš, trénuješ to, věnuješ tomu čas, a ono to má nějakou cenu! Když se někde něco děje, tak tě povolají a ty můžeš někomu skutečně pomoci! To je bezesporu obrovský tahák pro spoustu lidí. Ale já se teď dostávám do fáze, kdy si říkám, že je hlavně nádherné, že ten sbor tu vůbec je, že tak dlouho (přes 140 let!) funguje! A cítím hrdost, že ti lidé dokázali překlenout ty problémové situace a složitější období. I proto vnímám, že by byla ohromná škoda tu činnost přerušit. Teď už s hasiči tolik necvičím, ale právě se hodně zajímám o tu historii, o ty střípky. A s tím mi kluci moc pomáhají.

Máte těch kluků dost?

Právě že teď máme takovou věkovou mezeru. Nemáme hasiče ve věku dvaceti, pětadvaceti let... Takže to bude asi jako v minulosti. To znamená, že do hasičárny přivedeme ty svoje děti, a ty budou pokračovat. V září bychom chtěli znovu rozjet hasičský kroužek, kam by chodili naše děti a jakékoli jiné, které budou mít zájem.

Co je na tom pyšelském hasičském sboru podle tebe typické nebo specifické?

Já myslím, že je obrovské štěstí, že tu vždycky byla a stále je dobrá parta. Ti kluci jsou kamarádi, baví je to, je to jejich koníček. Na to, že patří mezi hasiče, jsou hrdí! A co se týče hasičské výbavy, tak tam jsme v mnoha věcech napřed! Podařilo se nám dostat dotaci – máme nové auto, novou techniku. Kluci jsou taky hrdí na to, že umějí poskytnout první pomoc, a mají nová nosítka, defibrilátor, brašnu s první pomocí... To všechno nás staví do úplně jiného zorného pole.

A máte tak i více výjezdů?

Chtěli bychom mít víc výjezdů. Ale funguje to tak, že tě zvedá operační středisko, a to musíš respektovat. No a teď nás bohužel zvedají málo. Jestli

Něco více o Honzovi:

Narodil se v Pyšelicích v roce 1970, absolvoval Gymnázium v Říčanech a poté si dobrovolně (!) prodloužil vojnu na 4 roky v Žilině. Kromě hasičů a všeho okolo nich je jeho vášní historie (nejen pyšelská); dokud měl fotoaparát, rád fotil, ale teď je už jeho koníček hlavně rodina.

tam je nějaký blok, nechut, závist, to nevíme. Ale to se musí prostě vydržet. I když přiznávám, že je nepříjemné, když se učíš, cvičíš, chodíš na pravidelná cvičení, trávíš s tím hodně času, pátky, víkendy... A pak tě celý rok nezvednou – to zamrzí a to tě pak může přestat bavit. Ale je potřeba to udržovat. Nikdy nevíš, co se bude dít! Vyjíz-

díme teď i kvůli silným větrům, popadaným stromům, požárům v lese a na polích... Spousty sborů dnes bohužel zanikají. A často jen proto, že nedokážou pořešit ten generační přechod. Ta stará generace není schopna tu práci a nadšení dobře předat. Nebo mají jen takové ty krátkodobé nadšení.

Myslím, že Honza dokáže nadšením do slova nakazit. Sbor dobrovolných hasičů Pyšely tak s největší pravděpodobností bude fungovat i nadále. A už od září do něj možná budete moci zapsat své syny nebo dcery i Vy!

Petra Lazáková
foto: Eliška Blažková

Výpis z usnesení zastupitelstva města Pyšely pro Pyšelské listy

Zasedání č. 8/2019 Konané dne 12 prosince 2019:

Usnesení Zastupitelstva města Pyšely č. 1-8-2019 ze dne 9. prosince 2019

Zastupitelstvo města Pyšely **schválilo** zrušení společnosti Příprava staveb Pyšely, s.r.o., se sídlem Nám. T. G. Masaryka 4, 251 67 Pyšely, bez likvidace, formou převzetí jmění této společnosti jediným společníkem, kterým je Město Pyšely, sídlem Nám. T. G. Masaryka 4.

Usnesení Zastupitelstva města Pyšely č. 2-8-2019 ze dne 9. prosince 2019

Zastupitelstvo města Pyšely **schválilo rozpočet Města Pyšely, pro rok 2020** ve znění návrhu zveřejněného v zákoně lhůtě na úřední desce s příjmy ve výši 126 880 000,- Kč a s výdaji ve výši 126 880 000,- Kč.

Usnesení Zastupitelstva města Pyšely č. 3-8-2019 ze dne 9. prosince 2019

Zastupitelstvo města Pyšely po předchozím projednání **schválilo střednědobý výhled rozpočtu příjmů a výdajů Města Pyšely pro roky 2021 až 2023** ve znění návrhu zveřejněného v zákoně lhůtě na úřední desce.

Usnesení Zastupitelstva města Pyšely č. 4-8-2019 ze dne 9. prosince 2019

Zastupitelstvo města Pyšely po předchozím projednání **schválilo rozpočtové opatření, úpravu č. 2 rozpočtu Města Pyšely pro rok 2019**, v předloženém znění.

Usnesení Zastupitelstva města Pyšely č. 5-8-2019 ze dne 9. prosince 2019

Zastupitelstvo města Pyšely **schválilo** po předchozím projednání na základě doku-

mentu zvaného Výpočet (kalkulace) cen pro vodné a stočné pro kalendářní rok 2020 ceny vodného a stočného následovně:

Cena **nedotovaného vodného** je stanovena na finanční částku ve výši **37,31 Kč za 1 m³ bez DPH** a cena **nedotovaného stočného** je stanovena na finanční částku ve výši **43,13 Kč za 1 m³ bez DPH**.

Cena **dotovaného vodného** je stanovena na finanční částku ve výši **32,- Kč za 1 m³, včetně DPH** a cena **dotovaného stočného** je stanovena na finanční částku ve výši **46,- Kč za 1 m³, včetně DPH**.

Usnesení Zastupitelstva města Pyšely č. 6-8-2019 ze dne 9. prosince 2019

Zastupitelstvo města Pyšely po předchozím projednání **schválilo** Smlouvu o vytvoření dobrovolného svazku obcí nazvaného „Vodovodní přivaděč a vodojem Jericho“ v předloženém znění a dále **schválilo** Stanovy Dobrovolného svazku obcí nazvaného „Vodovodní přivaděč a vodojem Jericho“ včetně příloh, v předloženém znění.

Usnesení Zastupitelstva města Pyšely č. 7-8-2019 ze dne 9. prosince 2019

Zastupitelstvo města Pyšely po předchozím projednání ve věci volby předsedy kontrolní komise a člena správní rady Dobrovolného svazku obcí zvaného „Vodovodní přivaděč a vodojem Jericho“ **rozhodlo následovně**: Do funkce předsedy kontrolní komise uvedeného DSO **zvolilo** Ing. Štěpánku Bednářovou, starostku města Pyšely a do funkce člena správní rady uvedeného DSO **zvolilo** Jana Kostrhouna, místostarostu města Pyšely.

Usnesení Zastupitelstva města Pyšely č. 8-8-2019 ze dne 9. prosince 2019

Zastupitelstvo města Pyšely po předchozím projednání **rozhodlo** vydat Obecně závaznou vyhlášku města Pyšely č. 1/2019, kterou se stanoví poplatek za komunální odpad, **schválilo** její vydání v předloženém znění.

Usnesení Zastupitelstva města Pyšely č. 9-8-2019 ze dne 9. prosince 2019

Zastupitelstvo města Pyšely po předchozím projednání, v návaznosti na vydání Obecně závazné vyhlášky města Pyšely č. 1/2019, kterou se stanoví poplatek za komunální odpad, **rozhodlo** poskytovat finanční příspěvek na poplatek za komunální odpad ode dne účinnosti výše uvedené vyhlášky seniorům přihlášeným k trvalému pobytu v Pyšelích a v obcích pod Pyšely spadajících, kteří žijí v nemovitosti sami, a kteří v den účinnosti vyhlášky a v období po celou dobu platnosti a účinnosti předmetné vyhlášky dosáhli 65 let věku a to v návaznosti na přílohu č. 1 k OZV č. 1/2019 v níže uvedených částkách:
Kód K01. příspěvek 700,- Kč,
Kód KB 1“. 1.150,- Kč,
Kód C01. 1.000,- Kč.

Usnesení Zastupitelstva města Pyšely č. 10-8-2019 ze dne 9. prosince 2019

Zastupitelstvo města Pyšely po předchozím projednání **rozhodlo** vydat Obecně závaznou vyhlášku města Pyšely č. 2/2019, o nočním klidu, **schválilo** její vydání v předloženém znění.

PYŠELY

Usnesení Zastupitelstva města Pyšely č. 11-8-2019 ze dne 9. prosince 2019

Zastupitelstvo města Pyšely po předchozím projednání **rozhodlo** vydat Obecně závaznou vyhlášku města Pyšely č. 3/2019 o místním poplatku za užívání veřejného prostranství, **schválilo** její vydání v předloženém znění.

Usnesení Zastupitelstva města Pyšely č. 12-8-2019 ze dne 9. prosince 2019

Zastupitelstvo města Pyšely po předchozím projednání **rozhodlo** vydat Obecně závaznou vyhlášku města Pyšely č. 4/2019 o místním poplatku ze psů, **schválilo** její vydání v předloženém znění.

Usnesení Zastupitelstva města Pyšely č. 13-8-2019 ze dne 9. prosince 2019

Zastupitelstvo města Pyšely **schválilo** pravidla pro pronajímání bytových a nebytových prostor v majetku města Pyšely v předloženém znění.

Usnesení Zastupitelstva města Pyšely č. 14-8-2019 ze dne 9. prosince 2019

Zastupitelstvo města Pyšely **schválilo** vypořádání nároku Kongregace Šedých sester III. řádu sv. Františka na finanční náhradu za užívání pozemku parc. č. 2/4 v k. ú. Pyšely ve výši 50 000 korun, a to až po uzavření nájemní smlouvy mezi uvedenou kongregací a městem Pyšely

na dobu určitou, po kterou byl pozemek využíván městem Pyšely, ode dne, kdy se stal majetkem Kongregace Šedých sester III. řádu sv. Františka až do dne, kdy jej město Pyšely koupilo a převedlo do svého vlastnictví vkladem práva do katastru nemovitostí.

Usnesení Zastupitelstva města Pyšely č. 15-8-2019 ze dne 9. prosince 2019

Zastupitelstvo města Pyšely pověřuje starostku města Pyšely Ing. Štěpánku Bednářovou, aby učinila veškerá právní jednání k vymození škody způsobené městu Pyšely osobou fyzickou, ať již formou občansko-právního nebo trestního řízení.

Zasedání č. 9/2020 konané dne 16. prosince 2019:

Usnesení Zastupitelstva města Pyšely č. 1-9-2019 ze dne 16. prosince 2019

Zastupitelstvo města Pyšely po předchozím projednání **schválilo** uzavření smlouvy mezi městem Pyšely, a Českou spořitelnou, a.s., o kontokorentním úvěru v předloženém znění.

Usnesení Zastupitelstva města Pyšely č. 2-9-2019 ze dne 16. prosince 2019

Zastupitelstvo města Pyšely **schválilo** vyplácení odměn náležících neuvolněným zastupitelům města Pyšely **takto**:

1. Neuvolněný zastupitel **bez funkce** – finanční částka maximálně **1.805,- Kč měsíčně**.

2. Neuvolněný zastupitel zastávající funkci – **člen výboru (komise)** – finanční částka maximálně **3.010,- Kč měsíčně**.

3. Neuvolněný zastupitel zastávající funkci – **předseda výboru (komise)** – finanční částka maximálně **3.611,- Kč měsíčně**.

4. Neuvolněný **místostarosta** – **místostarostka** – finanční částka = **0,- Kč** měsíčně, na vlastní žádost současně neuvolněné místostarostky Dany Drábové.

Pár statistických čísel z evidence obyvatel

V našem městě bylo k 31. 12. 2019 přihláшено k trvalému pobytu celkem 1968 obyvatel.

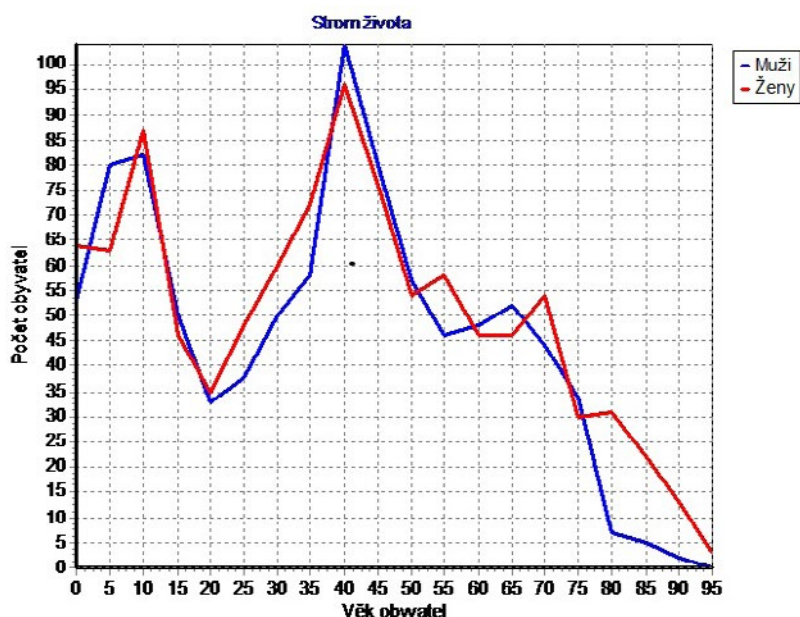
Z toho 1 025 žen a 943 mužů. V Pyšelicích je přihláшено 1 395 obyvatel, v Zaječicích 351 obyvatel, v Kovářovicích 48 obyvatel, v Nové Vsi 85 obyvatel a na Borové Lhotě 89 obyvatel.

Věkový průměr všech přihlášených obyvatel je 39 let, u mužů je to 38 let a u žen 40 let.

V roce 2019 se v našem městě narodilo 18 dětí, zemřelo 26 osob, přihlášených osob bylo 79 a odhlášených 22.

Tři nejčastěji používaná křestní jména u žen a dívek jsou Jana, Marie a Lucie, u mužů a chlapců jsou to Jan, Jiří a Petr.

Tři nejčastější příjmení jsou Hruška/Hrušková, Svoboda/Svobodová a Heřman/Heřmanová.



V Pyšelích, Nové Vsi, Zaječicích a v Kovařovicích

PLATÍ PŘÍSNÝ ZÁKAZ NAPOUŠTĚNÍ BAZÉNŮ Z MĚSTSKÉHO ŘÁDU



Město Pyšely nabízí všem možnost návozu pitné vody cisternou.

LIAZ 110.010 s nerezovou cisternou na 8m³ vody

Jedná se o pitnou vodu z Mrače ze Želivky.

Celková cena za vodu 8m³ + dopravu + čerpání

1600,- Kč i s DPH za 8m³

Nutné objednat dodání vody předem.

**Navážíme vodu i mimo Pyšely, ale za cenu vypočtenou
dle zaslaných podkladů.**

**Do poptávky je nutné upřesnit množství požadované vody / termín
vzdálenost bazénu od komunikace / kontaktní osobu.**



Kontaktní telefon : 323 642 218 , 724 189 969

e-mail : urad@pysely.cz



Jedlé oleje a tuky z domácností

V současné době máme několik možností, jak jedlé oleje třídit: ve třech červených nádobách (na Nové Vsi, v Zaječicích a u kompostárny) a pak také při kterémkoliv odvozu odpadu. Do **červených** nádob se ukládá olej v uzavřených obalech (ideálně PET lahvích).

- Patří sem: oleje a tuky z kuchyně – v tekuté formě.
- Nepatří sem: motorové a mazací oleje.

Firma, která nám zajišťuje odvoz odpadů, Marius Pedersen a.s., nám nabídla od konce minulého roku i možnost ukládat nádoby s jedlým olejem na jakoukoliv nádobu na odpad, kterou vyvezeme před dům při jejich svozu (komunální odpad, plast, papír, BIO odpad). Všechna svozová auta jsou dnes vybavena tak, aby mohla PET lahve s olejem odvézt. Důležité je, aby olej byl v **uzavřené PET lahvi** – na jiné nádoby není box na autě nachystán. Tzn. pokud tam někdo nechá olej ve sklenici, kanystru apod., je pravděpodobné, že taková nádoba mu tam zůstane.

Několik postřehů od řidičů, kteří sváží jedlé oleje a tuky od nádob z domácností.

- Nedávat oleje do skleněných lahví – mohou se rozbít, jak při manipulaci, tak hlavně při přepravě.
- Nedávat oleje do plastových kanystrů – nepobereme je, nevejde se do boxu.
- Plastové láhve musí být pevně uzavřeny šroubovacím uzávěrem, nejde na ně dávat jen „zacvakávací“ víčko – při přepravě olej vytéká.

Pokud budeme jedlé oleje třídit, nebudou tak končit v našem odpadu a hlavně nebudou zatěžovat kanalizační řád a přečerpávací stanice. V současné době stále narážíme na množství sraženého tuku na stěnách kanalizace a na veškerém zařízení ČOV Pyšely.



Odpady – služba navíc pro občany

Vzhledem k četným dotazům ze strany občanů ohledně objemnějších papírových kartonů vás informuji, že nově budeme se svozem papíru z 240l nádob **brát i papír/karton**, který bude umístěn **vedle nádob**.

Příklad: občan si zakoupí televizi, je zabalená ve velké krabici. Papírovou krabici po vybalení stačí sešlapat nebo rozříznout a nechat jí před svozem u 240l nádoby. Spolu s papírem z nádoby bude svezen i papír/karton vedle nádoby přiložený.

Pro drobné osvěžení informací:

- Obaly nápojové TETRAPAC s hliníkovou folií je možno třídit do plastů. Není třeba hledat speciální kontejner.
- Hliníkové plechovky pouze od nápojů (limonády+pivo+ energetické nápoje) je také možno třídit již doma do žluté popelnice (plast).

Tyto jednotlivé komodity se rozdělí na třídící lince sběrného dvora svozové firmy.

Svozová firma Marius Pedersen

Přečerpávací stanice v Zaječicích.

Na hlavní přečerpávací stanici v Zaječicích stále zápasíme s velkým nátokem balastní vody a také s jejich značným zatížením. Je nutné častěji čistit zanesená čerpadla a také celou čerpací stanici. Během několika týdnů je zaplněná zbytky hadrů, vlhčených ubrousků a značného množství usazeného tuku. Tato kombinace je schopná během krátké doby „zabetonovat“ čerpadla. Poté nastává problém, kontrolní systém nám stále hlásí poruchy a čerpadla nestíhají čerpat splaškovou vodu do Pyšel na čistírnu. S nátokem balastní vody jsme začali pomalu bojovat. Pan Ošmyk vytipoval několik úseků v Zaje-

čicích a v Kovařovicích, kde máme podezření z průsaků podzemní vody do kanalizace. Kovařovice jsou první větví, kde již začínáme opravovat bezvýkopovou metodou. Kamera lokalizuje jednotlivá místa poškození a následně se do kanalizace zasune 70 cm dlouhý speciální límec s lepidlem, ten se v místě poškození nafoukne a vytvoří záplatu. Takto je možno opravovat i netěsné spoje potrubí. V Kovařovicích již bylo nalezeno a opraveno 11 míst. Díky znečištění bylo nutné na přečerpávací stanici několikrát zaslat fekální vůz k odvozu přebytečné vody a také opakovat čištění čerpadel i samotné

šachty. Tato práce probíhá v poměrně náročném prostředí a naše obsluha pracuje v místech, kam by většina obyvatel nechtěla vstoupit.

Opakuji – jedlé tuky, zbytky potravin, vlhčené ubrousky a dámské hygienické potřeby nepatří do kanalizace. Nezáleží na tom, co uvádí jejich výrobce na obalu a jak jsou prezentovány. Chovejme se šetrněji k našemu společnému majetku. Jakákoliv větší porucha na kanalizaci může velice nepříjemnit život mnohým z nás.

*Jan Kostrhoun
místostarosta*

PYŠELY

NEBEZPEČNÉ ODPADY NEPATŘÍ DO POPELNICE

K jejich odložení využijte mobilního sběru nebezpečných odpadů.

Mobilní sběrna nebezpečných odpadů přijede dne 23. 5. 2020

Bude zastavovat na těchto místech:

Borová Lhota – na návsi od 9:15 do 9:45

Pyšely – areál sběrného dvora od 9:55 do 10:25

Zaječice – na návsi od 10:35 do 11:05

V rámci mobilního sběru nebezpečných odpadů můžete odevzdat tyto druhy nebezpečných odpadů:

- Znečištěné obaly od barev, ředidel, olejů, čisticích prostředků atd.
- Sorbenty, hadry od oleje, olejové filtry atd.
- Upotřebené oleje: motorové, převodové a hydraulické oleje, brzdové kapaliny.
- Pesticidy, herbicidy: nespotřebované prostředky k hubení hmyzu a ochraně rostlin.
- Spotřební chemikálie: nespotřebované kyseliny, louhy, fotochemikálie, čisticí prostředky apod.

Následující použité výrobky můžete kromě mobilního sběru také v některých případech bezplatně odevzdat tam, kde jste je zakoupili:

- Použitá elektrozařízení: ledničky, mrazničky, pračky, televize, rádia, počítače, mikrovlnky, videa apod. – hasičská zbrojnice – vždy první sobotu v měsíci
- Baterie a monočlánky – Hasičská zbrojnice
- Akumulátory z osobních aut a motocyklů – Hasičská zbrojnice první sobotu v měsíci
- Zářivky a výbojky – Hasičská zbrojnice
- Léky – léky nevyužívané nebo s prošlou zárukou odevzdejte v lékárně.

Info na tel : 739 317 444

INZERCE

ČALOUNICTVÍ VÁVRA

- VEŠKERÉ ČALOUNICKÉ PRÁCE
- 2000 DRUHŮ LÁTEK
- KŮŽE, EKOKŮŽE, KOŽENKY

☎ 603 301 565, dílna 733 299 549

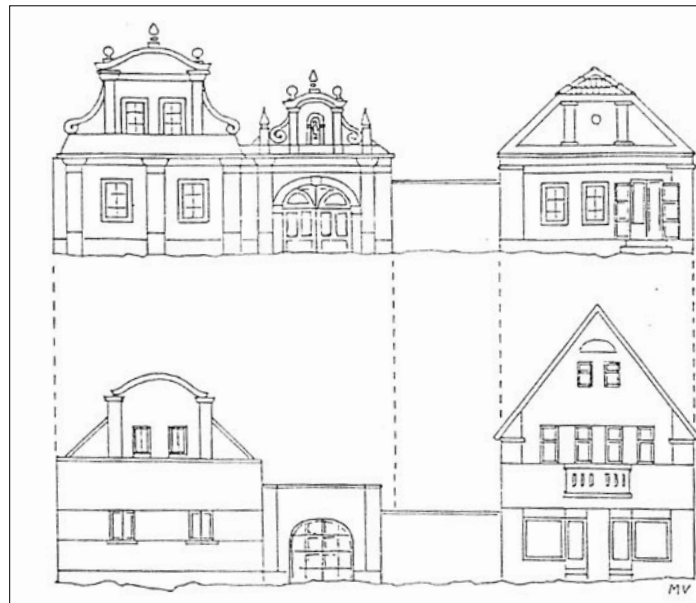
🏠 WWW.CALOUNIK-VAVRA.CZ

✉ INFO@CALOUNIK-VAVRA.CZ



Zapomenutá krása pyšelských domů

Při diskuzi redakční rady a dopisovatelů o člancích v Pyšelských listech vznikl i nápad, podívat se do starších vydání Pyšelských listů a přetisknout zajímavé články, které byly již jednou publikovány.



Dva domy, kterými se dnes zabýváme, stojí v severovýchodním cípu náměstí, vlevo od cesty na Loretu. Dnes svým vzhledem nijak neupoutají, ale byly doby, kdy tvořily hodnotný architektonický celek.

Dům č. 36 patřil k nejkrásnějším v obci. Ve své podobě z konce 18. nebo začátku 19. stol. měl dva štíty. Větší z nich kryl průčelí obytného stavení, menší byl vztyčen nad bránou do dvora. Štíty byly propojeny výrazně plastickou římsou, bohatě zdobenou volutami, obelisky a keramickými čučky (štíťové ozdoby v podobě koule nebo piniové šišky). Štít nad branou navíc nesl výklenkovou plastiku sv. Jana Nepomuckého. Přízemí bylo členěno štukovými pilastry. V bráně byla osazena dřevěná vrata odpovídající dobové konstrukce. Celek představoval kultivovanou, vyváženou architekturu s bohatou výzdobou, dokonale odpovídající svému místu – náměstí historického středočeského městečka. Stavebník tohoto domu měl zřejmě vkus i prostředky a dokázal si pořídit obydlí krásné a jistě i funkční. Současný stav se dá charakterizovat jako výsledek maximální redukce siluety domu a jeho zdobných článků. Až na pilastry štítu zmizely veškeré štuky. Štít nad branou byl snesen celý. Průčelí dostalo hladkou omítku netektonicky dělenou

vodorovnými liniemi. Zachován byl, naštěstí, základní tvar štítu, také velikost oken a sama brána.

Sousední rohový dům býval méně okázalý, ale i on měl svůj půvab. Byl postaven s citem pro okolí, a proto úspěšně působil na svém exponovaném místě. Někdy před cca sto padesáti lety míval polovalbový štít s jednoduchou štukaturou, jejíž detaily si dnes můžeme už jen domýšlet. Přestavba tento dům zcela změnila. Zvýšení o jedno patro porušilo charakter zástavby historického centra v tomto místě. Ten byl dán vpravo i vlevo přízemními štítovými domky. Dům č. 35 po své zásadní přestavbě získal některé pro toto místo cizorodé, spíše městské prvky jako je balkon a další podobné detaily. Popsané zásadní změny podoby domu č. 35 jsou, bohužel, nevratné. Na rozdíl od sousedních domů ztratil souvislost nejen se svou původní historickou podobou, ale do značné míry i se svým okolím.

Ak. sochař M. Vitanovský

INZERCE



**Nechcete si pokazit
tělo špatným
tetováním?**

**Přijďte ke
mně
na angličtinu!**

- doučování ZŠ, SŠ
- příprava na maturitu
- příprava na přijímací zkoušky na SŠ
- jazykové a typografické korektury;
redakční a grafické práce

Jiří Blažek, Ph.D. tel. 739 282 334

Sochařské zastavení I.

O bohatství plastik ve veřejném prostoru Pyšel se už několikrát psalo. Možná je ale užitečné ho občas znovu připomenout, případně nahlédnout z jiného úhlu.

Sotva se dá začít jinde než u plastické dominanty náměstí, sousoší sv. Jana Nepomuckého, připisovaného Ignáci Františku Platzerovi (1717–1787). Hrabě Bissingen, tehdejší držitel pyšelského panství, si pískovcovou plastiku objednal kolem roku 1760 u pražského sochaře, kterému se už nějaký čas mimořádně dařilo. Platzerova úspěšná profesní dráha přitom měla pokračovat. V dalších letech ho v hlavním městě království čekaly prestižní úkoly, jako třeba sochy gigantů pro bránu Pražského hradu, nebo monumentální plastiky církevních otců pro chrám sv. Mikuláše na Malé Straně. Později došlo na zakázky ve Vídni a na titul dvorního sochaře, udělený císařovnou Marií Terezií. Platzerova dílna pokračovala dál i po smrti jejího zakladatele, protože jí pak vedli jeho potomci.

Vrátíme se ale na pyšelské náměstí a do doby po polovině 18. století. Zdejší sv. Jan Nepomucký nese stopy mistrovské ruky, nejspíš samotného Platzera. Podíl tovaryšů se zdá být tentokrát méně rozsáhlý. Vynecháme popis zvládnuté kompozice, pohybu figur a bezchybného umístění v prostoru, protože to vše se dá předpokládat u práce sochařské dílny zmíněné úrovně. Můžeme se ale krátce zastavit u slohových forem sousoší. Vnímavý pozorovatel si všimne detailů ve slohu pokročilého baroka, které se ale už místy proměňuje ve zjemnělé rokoko. Jeho stopy najdeme například ve zpracování drapérie a také v orámování reliéfu na soklu.

Závěrem ještě pár slov k ideovému zakotvení sousoší. Sv. Jan Nepomucký a sv. Václav jsou v zahraničí zřejmě nejznámějšími českými světci. Doma je to ale jiné. Zatímco sv. Václav je nezpochybnitelný národní patron, sv. Jan Nepomucký vzbuzuje rozporné emoce. Jeho historickou předlohou byl Johánek z Pomuka, ve 14. století úředník pražského arcibiskupa. Když se arcibiskup dostal do sporu s Václavem IV., byl Johánek královými muži zatčen, vyslýchán a mučen. Mrtvého ho nakonec svrhli do Vltavy. O několik století později využila církev sku-



tečnou středověkou postavu pro vznik barokního světce. Arcibiskupova úředníka, který doplatil životem na politický spor svého pána s králem, nahradila uměle vytvořenou postavou mučedníka – ochránce zpovědního tajemství královny.

Sv. Jan Nepomucký sebou vleče negativní zátěž, protože je u nás chápán jako jeden ze symbolů pobělohorské rekatolizace. A to i přesto, že roku 1729, kdy byl Jan Nepomucký prohlášen za svatého, byla rekatolizace našich zemí dávno dovršena. Temná pověst už ale vznikla a měla velkou setrvačnost. Ještě na začátku první republiky vedla ke spontánnímu ničení soch sv. Jana Nepomuckého na našem území.

V Pyšeli k tomu naštěstí nedošlo. Zůstala nám tedy zachována socha, svou uměleckou hodnotou srovnatelná s těmi, které jsou v Praze na Karlově mostě.

Ak. sochař M. Vitanovský

Poděkování

Pan Jaroslav Pazdera v lednu letošního roku odešel na zasloužený odpočinek po čtyřicetileté službě řidiče u ČSAD v Benešově. Pro nás, obyvatele Pyšel, kteří nevlastníme žádný dopravní prostředek, to je zpráva nedobrá. Pan Pazdera na té naší trase Benešov – Pyšely jezdil s autobusem jako řidič dvacet pět let. Ve svém volném čase nás ještě vozil třeba na nákupní zájezdy do Polska nebo s tehdejší Osvětovou besedou na výlety po Čechách a Moravě. Jeho přístup a zodpovědnost k lidem byla příkladná. Na otázku, na co se do důchodu nejvíce těší, mi odpověděl: „Nebudu muset vstávat denně v půl čtvrté ráno a pěkně si mohu pospat.“ Za nás za všechny patří panu Pazderovi velké poděkování a přání, aby si ještě dlouho zaslouženého odpočinku užíval.

Zdena Srnská



Rodina Rádlova

Paní Kateřina Herdová-Rádlová darovala do Pyšelského muzea fotokopii rodiny Rádlovy z roku 1912. Je na ní Antonín Rádl s manželkou a synkem Ivanem. Antonín Rádl byl majitelem domu na náměstí s obchodem se střížním zbožím. Byl také pyšelským starostou a spoluzakladatelem Sokola v Pyšelicích. Dále je na fotokopii Emanuel Rádl, profesor na univerzitě v Praze, s manželkou Marií a malou dcerkou Martou. Tato fotografie nebyla ještě nikdy zveřejněna, je to vzácnost. Velký dík za ni paní doktorce Herdové.

Zdena Srnská



Masopust 2020

Kdo se letos chtěl připojit ke kampani „suchej únor“, narazil hned v úvodu. Masopustní původ totiž v Pyšelicích připadl přesně na sobotu 1. února.

A zase u toho byli všichni: dráb, žid, nevěsta, ženich, jeptiška, kat, mnich, prasátka, babky s nůši i bez nůše, opravdický kůň a koza, letos dokonce dorazila i legie Římanů. Před restaurací U Dobrotů proběhlo v souladu se zákonem o obcích č. 128/2000 Sb. předání masopustního práva a vypukla veselá anarchie. Průvod se sunul po obvyklé obdélníkové trase přerušované fantastickými gastronomickými – především mastnými a sladkými – zastávkami jako vždy v houpavém rytmu polky a valčíku kapely mistra Bezoušky. Kombinace panáků a teplého jarního počasí byla nečekaně zrádná – některé maškary začaly ztrácet kusy výstroje už u bytovek a v klesání Lipovou ulicí se začaly ztrácet i samotné maškary. Po srdnatém boji se slovanskou pohostinností musel kapitulovat dokonce i hrdinný římský oddíl. Celá taškařice pak skončila tam, kde začala. U Dobrotů, kde ti nejvytrvalejší propili, co po cestě posbírali. A suchej únor mohl klidně začít.

Petr Kotouš

Kalendář pro rok 2021

Milí sousedé a příznivci Pyšel, Nové Vsi, Zaječic, Kovářovic a Borové Lhoty.

Co si společně vytvořit kalendář na rok 2021?

Město se rozhodlo s Vaší pomocí vydat na příští rok 2021 stolní kalendář tvořený ze současných fotografií právě z našeho městečka.

Proto Vás žádáme o spolupráci – máte v Pyšelicích a okolí oblíbená zákoutí, památky nebo se Vám podařilo zvečnit výjimečný okamžik? Pošlete nám fotografii, připište pár vět, co pro Vás zrovna tato fotografie znamená a ty nejlepší se vyberou do připravovaného kalendáře.

Prosíme fotografie zasílat na email kocourkova@pysele.cz a pokud budete chtít, pak i se souhlasem, že můžeme zveřejnit autora pořízeného snímku. Technické parametry fotografie by měly být vhodné pro tisk, tj. v rozlišení nejlépe 300 DPI a ve formátu .jpg, .tiff nebo RAW. Uzávěrka bude 30. 9. 2020.

Moc děkujeme za spolupráci a pomoc.

Město Pyšely





Milí spoluobčané,

asi jste si všimli, že u rybníka Prádlo se začíná budovat nové dětské hřiště. Jedná se o společnou akci města Pyšely a rodičů, kteří chtějí, aby si děti hrály venku se svými kamarády a zároveň poznaly nové.

Obec vyčlenila pozemek, který je nyní upraven a připraven na instalaci herních prvků, ale protože dětské hřiště musí splňovat přísné bezpečnostní podmínky k udělení certifikace, celá akce je finančně nákladnější. Když se o této akci dozvěděli ostatní spoluobčané, sami začali nabízet finanční dary a přispěli také vlastními silami.

Na konci roku tak proběhly brigády na stavbu plotu, přípravy montáže laviček a stavba chodníčku. Finanční prostředky začaly darovat i pyšelské spolky a firmy. Díky tomuto neuvěřitelnému přístupu všech níže uvedených budeme na jaře společně otevírat „brány“ nového dětského hřiště. Pyšely tak znovu ukázaly, jak přátelští lidé zde žijí a že životy ani těch nejmenších jim nejsou lhostejné.

Velké díky tedy patří naší starostce Ing. Štěpánce Bednářové a místostarostovi Honzovi Kostrhounovi, bez kterých by tato akce ani nezačala.

Stejně významné poděkování patří rodinám, které této akci věřily hned od začátku:

Zajíčkovi, Bártíkovi, Gbelcovi, Matiskovi, Taliánovi, Křížkovi, Roštíkov, Svobodovi, Dedkovi, Pěkných, Maruškov, Tiefenbachovi, Voborníkovi, Kopečtí, Šebkovi, Pášovi, Havlínovi, Kotoušovi, Kučerovi, Víškovi, Rosmarinovi, Kučerovi, Čejkovi, Blažíčková, Čechová, Povolná, Sobotkovi, Černá Šebková, Jůzlovi, Příhodovi, Gottwaldovi, Lehečkovi, Bernardovi, Lazákovi, Pilcovi, Olmrovi, Svaškovi, Vaculíkovi, Štěpánkovi, Divíškovi, Matějkovi.

A za významnou finanční pomoc děkujeme společnostem a spolkům:

Město Pyšely, Nadace ČEZ, AUTO OPAT spol. s.r.o., DIGNITA, s.r.o., AA Vet, STINGS spol s.r.o. (stavebniny Pyšely), LORETA GOLF CLUB PYŠELY, z. s., SK Pyšely, ZO ČSV PYŠELY, z. s., Sládek Group, Křesťanský sbor Pyšely, T. J. Sokol Pyšely, Český svaz včelařů Pyšely.

Mějte se krásně
Matěj Stránský



LÉKAŘI

PŘÍSPĚVKY ZDRAVOTNÍCH POJIŠŤOVEN NA NEHRAZENÉ OČKOVACÍ LÁTKY:

VŠEOBECNÁ ZDRAVOTNÍ POJIŠŤOVNA (111)

NEMOC	VÝŠE PŘÍSPĚVKU	OMEZENÍ
Chřipka	až 200 Kč	děti i dospělé osoby do 65 let
Klíšťová encefalitida	až 700 Kč	bez věkového omezení
Lidský papilomavirus (HPV)	až 1 000 Kč	pro děti od 14 do 18 let
Žloutenka typu A+B	až 500 Kč	děti do 18 let – žloutenka typu A, od 18 let příspěvek na A, B, nebo kombinovanou vakcínu A+B
Meningokokové nákazy	až 500–2 500 Kč	pro osoby do 18 let (1 000–2 500 Kč), nad 18 let (500 Kč)
Očkování do zahraničí	až 1 000 Kč	očkování proti žluté zimnici, japonské encefalitidě, břišnímu tyfu, vzteklině, choleře a malárii
Pásový opar	až 2 000 Kč	určeno dospělým od 50 let
Žloutenka A, B nebo kombinace A+B pro dobrovolné hasiče	až 1 000 Kč	pro členy HZS ČR JPO II a JPO III
Rotavirové nákazy	až 700 Kč	pro děti do 1 roku
Pneumokokové nákazy	až 500 Kč	určeno dospělým ve věku od 50 do 65 let
Spalničky	až 500 Kč	určeno dospělým do 50 let

U některých příspěvků je třeba k žádosti doložit čestné prohlášení. Čestná prohlášení a aktuální znění podmínek pro příspěvek na očkování naleznete na webu VZP.

VOJENSKÁ ZDRAVOTNÍ POJIŠŤOVNA (201)

Příspěvek na komerční očkování pro děti	až 1 000 Kč	do 18 let
Příspěvek na komerční očkování pro dospělé	až 500 Kč	od 18 let
Očkování proti papilomaviru	až 1 500 Kč	pro osoby ve věku 14–18 let podle doporučení lékaře

K čerpání příspěvku je třeba vyplnit žádost. Žádost a aktuální znění podmínek pro příspěvek na očkování naleznete na webu VOZP.

ČESKÁ PRŮMYSLOVÁ ZDRAVOTNÍ POJIŠŤOVNA (205)

Příspěvek na komerční očkování pro děti	1 500 Kč	do 17 let včetně
Příspěvek na komerční očkování pro dospělé	1 000 Kč	od 18 let

Aktuální znění podmínek pro příspěvek na očkování naleznete na webu ČPZP.

OBOROVÁ ZDRAVOTNÍ POJIŠŤOVNA (207)

Příspěvek na komerční očkování pro děti i dospělé	1 000 Kč	Žádat o příspěvek můžete také prostřednictvím kreditů ve VITAKARTĚ.
Příspěvek na očkování novorozenců	až 1 300 Kč	Čerpání prostřednictvím formuláře nebo VITAKARTY.

Aktuální znění podmínek a pokyny pro čerpání příspěvků na očkování naleznete na webu OZP.

ZDRAVOTNÍ POJIŠŤOVNA MINISTERSTVA VNITRA ČR (211)

Příspěvek na komerční očkování pro dospělé	až 500 Kč	od 19 let
Příspěvek na komerční očkování pro děti	až 1 000 Kč	do 18 let včetně

Aktuální znění podmínek pro příspěvek na očkování naleznete na webu ZPMV ČR.

LÉKAŘI

ZAMĚSTNANECKÁ POJIŠŤOVNA ŠKODA (209)

Chřipka	do 400 Kč	do 65 let, 1× za rok na jednu dávku
Žloutenka typu A+B	do 800 Kč	bez věkového omezení, po ukončení očkovacího schématu
Meningokok	do 3 000 Kč	1 000 Kč na jednu dávku
Klíšťová encefalitida	do 1 500 Kč	bez věkového omezení, 500 Kč na každou dávku včetně přeočkování
Rotavirové infekce	do 3 000 Kč	kojenci do 1 roku, 1 000 Kč na jednu dávku, po ukončení očkovacího schématu
HPV infekce	do 4 000 Kč	od 12 do 18 let, vyjma pojištěnců, kteří věkem 13–14 let spadají do očkování hrazeného dle platné legislativy.
HPV infekce	do 800 Kč	do 45 let, na očkování pro ženy, u kterých bylo zahájeno očkování do 6 měsíců po konizaci děložního čípku pro prekancerózu, po ukončení očkovacího schématu, po schválení revizním lékařem ZPŠ.
Pásový opar	do 1 000 Kč	nad 50 let
Balíček ostatních očkování	do 1 000 Kč	na očkování výše neuvedené

Aktuální znění podmínek pro příspěvek na očkování naleznete na webu ZPŠ.

REVÍRNÍ BRATRSKÁ POKLADNA (213)

Příspěvek na komerční očkování	do 1 000 Kč	pro děti i dospělé
Očkování proti HPV	do 4 000 Kč	dívkám a ženám od 12 do 30 let, chlapcům od 12 do 18 let, dle podmínek

Aktuální znění podmínek pro příspěvek na očkování naleznete na webu RBP.

Informace jsou aktuální k 18. únoru 2020. Uvedené příspěvky mají pouze informativní charakter. Aktuální znění podmínek si ověřte u svojí pojišťovny.

Viz (<http://www.avenier.cz/cz/prispevky>) překopíroval MUDr. Pavel Biskup PLDD, Pyšely 137

Nové ordinace

Na přelomu dubna a května proběhne stěhování ordinace dětského lékaře MUDr. P. Biskupa i ordinace praktické lékařky MUDr. Šustrové do nových bezbariérových ordinací na náměstí.

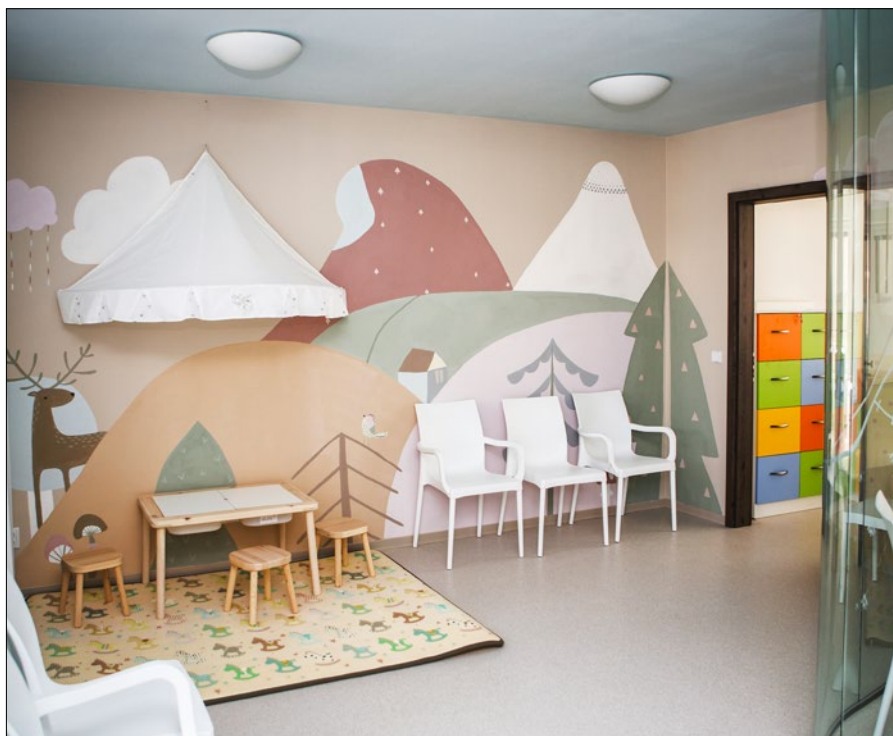
Koronavirus bestie nám neumožní udělat „Den otevřených dveří“, tak si prohlédněte alespoň fotografie z čekáren.

Velké poděkování patří týmu SLÁDEK GROUP, který přizpůsobil přízemí požadavkům lékařů a speciálně i panu Sládkovi, který daroval vybavení čekáren.

Parkování pacientů bude na náměstí na běžných parkovacích místech.

Znovu prosíme, abyste ve všední den uvolnili parkovací místa na náměstí pro klienty obchodů a pacienty.

Věřím, že budete nadšeni, stejně jako lékaři a zástupci města.



SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

BLAHOPŘEJEME JUBILANTŮM NAŠEHO MĚSTA

paní Marie Stražilová
pan Josef Risner

pan Ladislav Majoroš
paní Květa Moldavanová
paní Ivana Kostrhounová

paní Dalimila Svatošová
paní Marie Jenšovská

*Připojujeme se k jistě dlouhé řadě gratulantů s přáním pevného zdraví, hodně štěstí,
pohody a spokojenosti do dalších let života.*

VÍTÁME NOVÉ OBČÁNKY NAŠEHO MĚSTA

Anna Evelyn Slavíková

Václav Šimáček

Nella Hana Kšánová

Marek Horn

Josef Blokeš

Gratulujeme k této krásné události, přejeme hodně štěstí, lásky a pohody.



INZERCE

CYKLOCENTRUM depo33

**prodejna • servis • půjčovna
elektrokola • jízdní kola • koloběžky**

Nechte si
v našem servisu
připravít
své jízdní kolo
či elektrokolo
na novou
sezónu.

Začněte novou
sezónu s novým
elektrokolem
či jízdním kolem
(do 30. 4. sleva
10 % na veškerý
sortiment).

Kontakt:
tel.: 732 339 989
www.depo33.cz
e-mail: info@depo33.cz
Adresa: Hlavní 33,
Senohraby (u nádraží)

Provozní doba:
Po-St-Pá: 9:00 – 17:00
Út-Čt: 12:00 – 18:00
So: 9:00 – 12:00
neděle a mimo
otevřací dobu dle
telefonické dohody

Po dobu nouzového stavu informace na telefonu, webu a facebooku

Milí přátelé,

v důsledku současných opatření souvisejících s nákazou koronaviru COVID-19, která budou patrně ještě přetrvávat blíže neurčenou dobu, jsme nuceni odložit, a v jistých případech i zrušit některé akce, které jsme připravili pro letošní rok v oblastech kultury, sportu a dalších volnočasových aktivit.

Náhradní termíny akcí budou včas oznámeny, o dalším postupu Vás budeme informovat.

Děkujeme za pochopení.

Kulturní a informační centrum Pyšely

Milí čtenáři pyšelské knihovny,

**všechny výpůjčky máte
prodlouženy
do 30. dubna 2020.**

O dalším postupu Vás budeme informovat.

Knihovna Pyšely

ZajKov je tu pro nás

Osadní výbor Zaječice a Kovářovice (OV ZajKov) se schází každý měsíc na jednání v zaječické hospůdce Oksford, kam za námi mohou přijít naši sousedé s novými podněty a nápady. Co nyní řešíme?

Rekonstrukce Zaječického rybníka: Městský úřad Pyšely objednal zpracování projektové dokumentace. Následovat bude žádost o dotace, výběr zhotovitele a poté samotná rekonstrukce. Budeme věřit, že současná situace

nebude mít vliv na příslušné dotační tituly a peníze se podaří získat.

Sousedé z Kovářovic a Zaječic, připojte se k činnosti OV ZajKov: pojďme společnými nápady a silami svoje okolí vylepšit a zvelebit. Pokud chcete pravidelně dostávat zprávy z OV ZajKov, napište na ovzajkov@gmail.com.

*Za OV ZajKov Ondřej Hůlka
předseda*



Obnova zahájena. Od úterý 14. dubna probíhají na zaječické návsi kamenické práce na kapličce. Hotové mají být během týdne. FOTO: David Kasl

Aktivita osadního výboru můžete sledovat na facebooku (facebook.com/ovzajkov), ve vitrínách u autobusové zastávky v Zaječicích a návsi v Kovářovicích a také v e-mailu, pokud jste se přihlásili na adrese výboru ovzajkov@gmail.com. Na tento e-mail můžete také posílat své nápady a podněty, případně je můžete hodit na papíře do schránek u vitrín označených logem osadního výboru.



Otužovat se, otužovat se, otužovat se...

Až se chřipka zeptá, cos dělal v Sázavě, můžeš jí utřít nos. Nokové ze zaječického Nedělního otužileckého kosočtverce to moc dobře vědí, proto nás ani koronavirus nezastavil a situaci navzdory jsme pokračovali v nedělních dýchánkách na čerčanských koupadlech. Ještě před nořením v omezených skupinkách a s rouškami přes žábry jsme nicméně stihli zažít pátý ročník Pyšelského vomrzlíka aneb Štědrovečerního plavání v rybníce Prádlo. Bylo to velký, bylo to studený, těšíme se na letošní prosinec! Teď už má Sázava přes 10 stupňů Celsia, takže noříme sice dál, ale bez nároku na zápočet. NOK s námi, my Nokové!

David Kasl, Zaječický NOK



Jde to aneb Noření v době koronavirové. FOTO: archiv NOK

Maškarní ples sportovců

Tak jsme se dočkali! I do ZajKova se vrátily tradiční šibřinky. Ne že by zaječický sokol nepořádal každým rokem pro své členy a příznivce ples, o tom žádná. Jen se v archivech podařilo vy-pátrat pozvánku z roku 1965. A ejhle, Maškarní ples sportovců byl letos ob-noven!



Není klaun jako klaun. S tímhle sokolíkem nejsou žerty... FOTO: David Kasl

Připadl na sobotu 22. 2. 2020, cena byla lidová: pro 2 osoby za 222 korun.

Masky i nemasky šibřily stejně jako vloni za doprovodu Kapely pod altá-nem, a co víc: i na tombolu došlo, a že byla košatá. Kromě pláten významných umělců z řad našich skorobratrů (díky, Václave!) i artistů přespolních, více či méně kvalitních lahví rozličných moků, ale i dalších věcných cen si šťastní vý-herci odnesli domů přímo z parketu dokonce živou husu či poukaz na živé-ho králíka.

Z mezimaškarního klání – a že se našlo spousta hodně povedených převleků! – vyšel vítězně řezník alias upír, který si od Sokola Zaječice odnesl prvotřídní výhru hodnou sportovce: startovné na Jizerské 50 v roce 2021. Po odmaskování se ukázalo, že pod rouškou krvelačné stvůry ukrýval se doyen a čestný předseda zaječických běžkařů Jaroslav Vejmelka, takže mu cena sedla jako Vláda Douša do stopy (to je předseda běžeckého oddílu a o obou se dočtete více v reportážích z Jizerské 50 o pár stránek dále).

Jo a mimochodem, výraz „šibřin-ky“ začali sokolové používat pro své maškarní plesy v roce 1883 a spisovatel Ignát Herrmann o nich napsal: „Tyto české maškarní plesy sokolské měly



Upír nebo řezník, tahle maska zvítězila ve vše-sokolském hlasování. FOTO: David Kasl

od svého počátku nesmírnou, přímo kouzelnou přitažlivost. I jinak už bylo tehdy plesů dost, ale pověst o veselém reji šibřinkovém brzy tak se rozšířila, že kdekdo chtěl jich být účasten.“ Tak ať je jich nás příští rok účastno co nejvíce! Sportu zdar, a šibření zvláště...

David Kasl, Sokol Zaječice

Škola doma

Můj všední den v době koronavirové začíná v osm hodin ráno tím, že se nasnídám, převléknu, vyčistím si zuby a učešu se. V osm třicet pět zapínám počítač a otevírám aplikaci TEAMS, ve které máme při každé hodině videoho-vor. Vyučování nemáme do tří hodin jako obvykle, ale jen do dvanácti nebo jedenácti, občas i s hodinovou přestáv-kou. Hodina probíhá podobně jako ve škole, jen se nevidí-me. To je ale největší nevýhoda školy doma. Nemáte tolik prostoru se na něco zeptat, o přestávkách si povídat s ka-marádou nebo se na něco zeptat učitele, třeba když nechápe-te právě probíranou látku. To jde samozřejmě i při online výuce nebo e-mailem, ale když se s tím člověkem vidíte, je to samozřejmě mnohem příjemnější. Nevím, jak je to přes-

ně u ostatních škol, ale my dostáváme i víc dobrovolných domácích úkolů, jako například soutěž o nejoriginálnější kraslici bez použití vajíčka. Jenže nemáme jen dobrovolné úkoly, ale i povinné. Na český jazyk si třeba musíme psát každý den deník. Ale má to i nějaké výhody. Na oběd ne-musíte chodit do školní jídelny, kde ve většině škol není moc dobrý jídlo, nebo trávíte více času s rodinou. A máte i více času na jiné věci, například sporty nebo pečení. Po měsíci už je pro mě online výuka běžnou věcí, ale těším se do školy. Asi jako většina z nás.

*Leona Kaslová, 12 let,
Zaječice (škola v Praze)*

Zaječický masopust: Úžasný den v opojení!



Masopust v době postní? V Zaječicích určitě! Ani letos jsme nezklamali a tradičně netradiční masopust ještě krapet opepřili. Stihli jsme poslední možný termín na dlouhé měsíce dopředu (koronavirus byla tehdy ještě mlha v dáli – a škoda, že jí taky nezůstala). A nestihli jsme objednat tradiční hudební doprovod JardaFanda a jeho melody boys, takže jsme trochu improvizovali a přivezli z metropole uskupení Chilla Killaz.

viděli poprvé v autě cestou do Zaječic. Měl je doplnit ještě dredatý harmonikář, jenže komunikace ústící u Ričího v mobilu nefungovala stoprocentně, takže na nás prostě byli tři.

Vadilo to? Ani náhodou. Po zahřívacím seznámení v Oksfordu – trvalo celkem dlouho, protože jsme si objednali počasí na levačku – přišel čas vyrazit. Nástup před hospodou, muzikanti na vozečku (díky, Hasiči Pyšely!), basa ve futrále, a jelo se. Jelo se jako vždycky, déšť nedéšť, hudba nehudba. Jak byl

Byli tři: frontman Richard „Ričí“ Cortes (zpěv, kytara, foukací harmonika, housle, ukulele a kdo ví, co ještě), Jenda Křížnecký (basa, zpěv, kytara) a Carlos „Streyda Apache“ (perkuse – cajon, zpěv). Všichni dohromady se

pravil Ričí: „Všechno je možné, i přežít deštěm bičovanou produkci z valníku a otravu alkoholem! Díky Zaječice!“

Nutno přidat slovní přestřelku na téma: -Příště si na tyhle blbosti vezmu basolele, čekal jsem, že dorazí harmonikář a budeme lidovější.

-Lidovější už to snad být nemohlo.

-Repertoárem mohlo.

-To už bych nesnesl. Pohříchů velkým díky vám oběma, s jiným uskupením by to bylo skončilo fyzickým napadením hudebníků.

-Jasně, takhle jsme vystačili s fyzickým vypadnutím houslisty z vozu...

Tím vypadnutím to neskončilo.

A neskončilo to ani před druhou odpoledne, když jsme průvod rozpustili v útrobách Oksfordu. Protože co Oksford jednou zchvátí, to už nikdy nenavráť. A tak se masky pustili ze řetězu a nepustili kapelu domů dřív, než tma padla na tu ves naši milovanou... Tak zase za rok, sousedé!

David Kasl, Zaječice

P. S.: Všem maskám díky největší!

A o něco stejný díky všem, kdo masky pohostili. Bez vás by to nešlo ;)



Je čas vyrazit... Jednotné kulturní středisko Zaječice velmi krátce před zavřením všech kulturních středisek (sobota 7. března 2020). FOTO: archiv

J50: Óda na mazání

Nejdřív je trénink, pak teprve v bílé stopě závody. Je to tak, v lyžařském oddílu Sokola Zaječice nebereme ani prašan na lehkou váhu a pod vedením předsedy Vládi Douady se zodpovědně připravujeme na závody. I letos jsme jeli Jizerskou 50. Tentokrát v počtu několikrát převyšujícím počet dní, kdy jsme v ZajKově měli snůh... Ale nepředbíhejme. Vrchol příprav během soustředění v Jizerských horách zaznamenal a pravdivě napsal čestný předseda spolku lyžařského Jarda Vejmelka.

Den 1.: Zatracená tuba!

Náš oddíl si již v podzimních měsících zajistil chatu na horách, v lokalitě Desná – Souš v Jizerských horách, v nadmořské výšce 750 metrů. Jaká je letošní zima, nemusím popisovat. Na hory jsem vyrážel s velkými obavami, jestli tam nějaké zbytky sněhu zůstaly. Cesta byla nádherná, krásné předjaří, obloha vymetená. Za Jičínem začíná úchvatná krajina. Trosky, Kozákov, Prachovské skály. Sledovat provoz na silnici a krajinu byl kumšt.

První letošní snůh jsem zahlédl v dáli těsně před Tanvaldem. Pak se silnice zvedá a přibývá sněhu. V cíli cesty je ho tam tak 20–25 cm. Řádně zmrzlého. Doprava byla individuální, jsem tady druhý. Po ubytování se rozhodujeme vypravit se do stopy.

Čím namazat? Na led, který je ve stopě, platí jediné modrý klistr, odpovídám zkušeně. Mám jich v zásobě několik – sice poněkud starších, okolo 50 let, doba životnosti ale nikde není napsána. Dám se do mazání, jakožto nejzkušenější. Klistrem se maže tak, že se nadělají malé tůpíky, a ty se pak rozetrou rukou či jiným roztírátkem. Mažu první pár, pak druhý, zbývají jen moje lyže. První jde dobře. Začínám mazat druhou. Ale co to? Klistr, schovaný v tubě, přestal vytékat, kudy má, a vytryskl druhou stranou. To není malý bobek, ale hodně velký. Snažím se ho zbavit. Normálními stěrkami to nejde. Část bobku přendávám na druhou lyži, ale je ho stále mnoho. Přinášíme z auta stěrku na sklo. Za malou chvíli je na další stírání nepoužitelná. Ruce mám zalepené. Když si chci vzít lyžařské hole, nejdou odtrhnout od rukou, pak nejdou odtrhnout hole od sebe. Rukavice se spo-

Jedeme na Jizerku. Otevřená krajina, sluníčko svítí jak v červenci na Mallorce. Sněhu jak v Zaječicích, když náhodou pár centimetrů napadne. Koukají trsy trávy a rákosí. Na lyže se spolehlivě natchytá, co je ve stopě. Za chvíli vypadají jako maskovací. Po občerstvení jedeme



Do stopy! Část soustředěnců vyráží ze základny pro tréninkovou dávku (Martina se nepodařilo připnout lyži k sádře). FOTO: archiv

lehlivě přilepí. Spatřiv to zednický mistr Standa Hruška, přezdívaný stavební chemik, zajásal. To by byl spojovací materiál! Jediný bobík – a tvárnice by držely při sobě, a co teprve obkladačky. Okamžitě vysílá synka do chaty pro kalkulačku a dá se do propočítávání úspor, které by tato nová metoda přinesla do rodinného rozpočtu...

Vzdal jsem se marného roztírání s tím, že se třeba sjede ve stopě. Vyrážíme do hor. Překvapivě to ve stopě jede, ale nesmím zajet mimo. To pak máza působí jako rychlobrzda u Pendolína. Dojíždíme na Smědavu. Dáváme si první občerstvení. Sundávám lyže a opírám je o zábradlí. Doplníme kalorie. Když si pak chci opřené lyže vzít, jsou dokonale spojené se zábradlím, takže si části odnáším i s lyžemi...

na chalupu. Cesta jde převážně z kopce. Dojíždíme skoro za tmy.

Mezitím přijela další dávka zaječických lyžařů. Všichni jsou nažhaveni na druhý den. Jen Martina, přítelkyně našeho předsedy Sokola, si přivezla sádku. Ještě před cestou do hor se totiž ráno zastavili v pražské zoo. Předseda David je nadšenec do obnovy fauny a flóry v podmínkách globálního oteplování planety. Zoo nabízela chovný párek chřestýšů obecných. Tato přítulná hádátka můžou být zajisté turistickou atrakcí v zaječických lukách a hájích. Dveře v naší hospůdce se pak netrhnou pod náporu turistů lačných po občerstvení. Také světově proslulá benešovská nemocnice bude mít o zákazníky postaráno. Martina si mezitím odskočila ke kľokanům, aby detailně odkoukala jejich skoky.

ZAJEČICE, KOVÁŘOVICE



Mistr klistr. Autor reportáže a jeho splašená tuba. Tohle ani stěrkou na auto neodstraníš! FOTO: archiv

Můžeme prozradit, že se rodí nový druh jízdy na běžkách. Zatím známe tři, popřípadě jejich kombinace: střídavý (klasický), bruslení a šoupaš. Nový styl je inovační tím, že stačí malé lyžičky a nemusí se ani mazat. Jsou však zapotřebí delší hole. Ty mají stejné vlastnosti jako tyč potřebná při skoku o tyči. Krásně se prohnu a vystřelí lyžaře o pět a více metrů dále. Zatím to vážne na

holích. Materiál běžně používaný v letních měsících v zimě praská. Hole se sice prohnu, ale pak prasknou. Nicméně vědecká rada Oksfordu se tím zabývá a tento drobný nedostatek brzy vyřeší.

Martina však není klokan a při jednom pokusu o skok si zlomila kotník. Po příjezdu okamžitě prohlásila, že zkusí nohu se sádrou upnout do vázání. Nešlo to. Mě v duchu napadlo, že bychom mohli použít můj modrý klistr. Radši jsem to nevykl. Sádra by určitě zůstala na lyžích místo na noze a Martina by musela do nejbližší nemocnice na přesádrování...

Večer se pak u sklenic piva a vína střádaly plány na zítřek. Láďa Douďa navrhl ranní rozcvičku, běh do vrchu (5 km) bez běžek a v neprošlapaném sněhu. Do toho se přidali členové oddílu zimního potápění, kteří také byli přítomni, že bychom si pak v rámci zchlazení organismu mohli zaplavat v zamrzlé soušské přehradě. Tento návrh rázně smetla správcová. Je tam zakázáno koupat se. Mně se tedy ulevilo.

Den 2.:

Ráno disciplinovaně nastupuji na rozcvičku. Nikdo kromě Láďi Douďy se ven nehrne. Bylo jasné, že jsme v tom sami. Rozcvičku jsem vzdal a dal se do odstraňování sajraťu z lyží. Láďa si

mezitím stříhnul Hřebínek. To je jeden z nejvyšších bodů Jizerské magistrály. Ta hmota z lyží nechtěla jít – ani za pomoci odstraňovače vosků, ani hrubým násilím. Příště si přibalím sekerku. Buď to sundám za pomoci ostří, nebo je vzteky rozstípám. Ještě že jsem si vzal s sebou druhý pár lyží. Tentokrát jsem je jen lehce máznul. Ostatní borci mezitím vstali s výmluvou, proč nešli na rozcvičku: posilovali v hospůdce svaly na rukou vzpíráním půllitrů.

Šli jsme do stopy směr Knajpa – občerstvovna. Mazání dobré. Cesta probíhala tak, že Láďa, myslím tím Douďu, svižně ujel tak tři kilometry, pak se vrátil a my mezitím urazili tak 500 metrů. Takto pendloval celou cestu na Knajpu. Po občerstvení jsme usoudili, že toho bylo dost, a vracíme se na chatu. Máme to stále z kopce, to se to pojede. Blíží se poledne a otepluje se. Ve stopě je rázem voda. Přestalo to jet. Takže dolů je to horší než nahoru. Nevím, co na vodu namazat. Snad si příště vezmu s sebou mýdlo značky Helada. Pak to třeba pojede. Dopotáceli jsme se vysílení na chalupu. Navečer, když jsme nabrali síl, jsme šli na zdravotní procházku. Do nedalekého hotelu s pivní a vinnou zastávkou. Tam i nazpátek tak pět kilometrů.

Den 3.:

Do rána nasněžilo několik milimetrů sněhu. Překrývám klistr modrým tvrdým voskem, je předpoklad, že bude sněžit. Naše družstvo čítající sedm borců se rozhodlo, že pojede ve stopách Jizerské padesátky. Alespoň na naší straně Jizerek. To je oblast Smědavy a Jizerky. Vyrážíme. Dole máza skvělá. V půlce stoupání se lyže začínají smekat. Je to horší a horší. Dojedu na kopec, kde začínají stopy padesátky, značně vyčerpán. Sníh nepadá, musím přimazat. Dostávám klistr univerzál. Je to lepší, ale žádný zázrak.

Za dvě hodiny, co jsem ve stopě, nepředjedu jediného lyžaře. Je to flustrující. Před občerstvovací stanicí se cesta prudce zvedá do kopce. Před sebou vidím jednoho návštěvníka, jenž



Promenáda, den třetí. Tady jsme se rozdělili... FOTO: archiv

ZAJEČICE, KOVÁŘOVICE



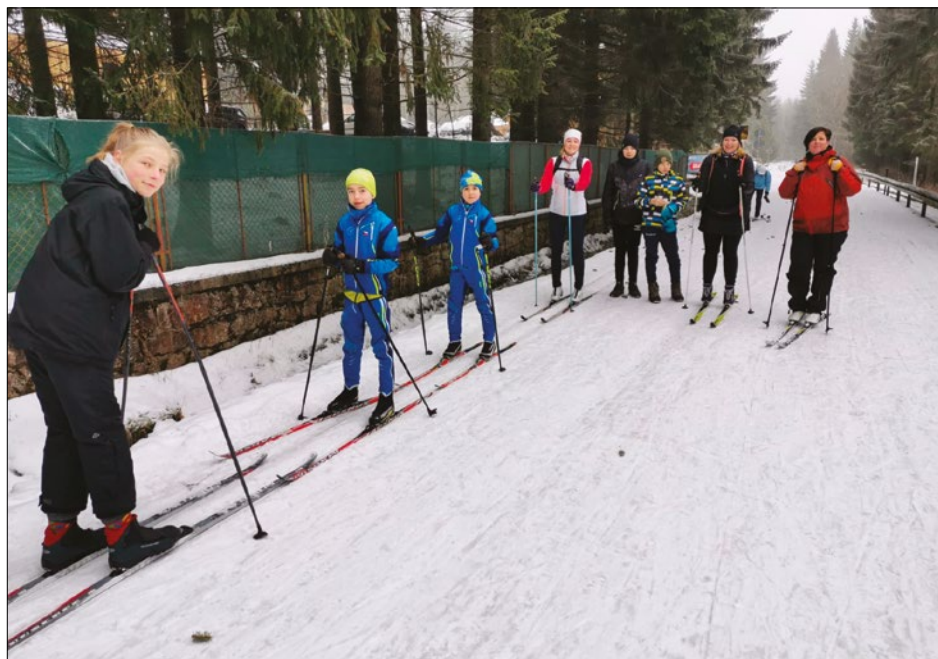
Předsedové. Čestný předseda lyžařů Jarda Vejmelka (vlevo) a „výkonný“ předseda Vláda Douša na občerstvovače, den druhý. FOTO: archiv

se plouží ve stopě. Tenhle zářez, jak já říkám předjetému borci, musím udělat. Dojždím ho. Vtom jeho mladší parták, který je již na vrcholu, mává lahvačem. Starý pán, jenž vypadal na umření, ožije. Z posledních sil ho předjedu. Po zastavení mu jdu poděkovat, že mě nechal předjet. Nakonec zjistíme, že jsme stejný ročník narození a jeho kolega má plný ruksak motivační pochutiny. Takto ho parták přiměje k rychlejší jízdě. Slíbím mu, jestli se ještě někdy potkáme, nechám se předjet, aby měl také zářez.

Pokračujeme dále. Stále mně nepřibývají žádné zářezy. Kdyby tady byl alespoň hřbitov, to je moje poslední záchrana při cestách na kole, když se mně nedaří. Chytře vyčkávám, až nějaká babka na velocipedu jede zalévat hrob. Já vyrazím a mám zvednuté sebevědomí. Tady je hřbitov v nedohlednu. A kdyby byl, kdo bude v lednu zalévat kytky?

Ještě pokračujeme v plné formaci, pak se naše cesty rozdělí. Já, chemik Standa a překvapivě i Doušič míříme domů. My se Standou toho máme dost. Chemik má navíc puchýře snad i za ušima. Láďa jede za rodinou. Slíbil jim, že půjdou na pravidelnou sobotní odpolední dvacetikilometrovou procházku. Ostatní pokračují po předem vytyčené trase. Do

oken hospůdky se začíná vkrádat soumrak. Rozhoduji se, že pojedu naproti zbylé čtveřici, jež se ještě nevrátila. Lyže stále kloužou. Zkusím vydržet těch šest kilometrů + dolů soupaž. Makám na plné pecky. Nikde je nepotkávám. Dolů jedu již za tmy. Těch dvanáct kilometrů zdolávám za hodku. Jsem spokojen. Jen tu čtveřici jsem nepotkal. Po příjezdu na chalupu už sedí na pivečku. Našli zkratku od stop a tím jsme se minuli.



Potenciál. Mladí vytrvalci jednou převezmou hůlky od veteránů. FOTO: archiv

Den 4.: Odjezd

Konečně padá sníh. Je sice mokrá, ale je. Mažu světle modrý tvrdý 0–2 °C. Vyrážím do stopy sám. Někteří už odjíždějí. Jiní vyspávají. Rozhoduji se, že pojedu stejnou trasu jako včera plus nějaký kilometr navíc. Lyže drží. Mám skvěle namazáno. Jedu jako vítr. Předjíždím jednoho lyžaře za druhým. Velká většina nechala na lyžích stejnou mázu jako předešlé dny. Teď se jim to lepí. Jizerská magistrála stojí jako ta pražská ve špičce. Nepomáhá ani tulení kůže či šupiny, kterými jsou některé běžky osázeny. V porovnání s nešťastníky, kterým to vůbec nejede, peláším. Přítomné reprezentanti běžkařské družstvo s trenérem obdivně zírá. Trenér prohlásí, takovýhle talenti se už nerodí. Škoda, že mi není o pár roků méně.

Užívám si jízdu a před polednem se vracím na chalupu. Jsem skoro v cíli cesty. Potkávám fotbalového virtuosa Džegra, známého to spáče, který se celý den válí v dučnách. Večer pak nasadí čelovku a vyráží do stopy. Ptám se, to jsi do teď spal? A on, že nepřemazával. Na lyže se mu nalepila vrstva sněhu s místní komunikací. Postupně to musel strhat. Ještě včera prohlašoval, že vlastní jediný vosk univerzál. A že ho používá již třetí

ZAJEČICE, KOVÁŘOVICE

rok a vždy dojde. Tentokrát ani nevyjel. Přemýšlel jsem, čím asi mazal, když má ten jediný vosk? Nakonec jsem na to přišel: na chodbě dole stála svíčka, připravená, kdyby došel elektrický proud, zbyl jen podstavec...

Mám zabaleno a zapláceno. Vyjždím se svým medvídkem, jak familiárně říkám staříčkému Favoritu, domů. Ze začátku to trochu klouže. Moje letité pneumatiky se vzorkem již dávno nepředpisovým zrovna nedrží, ale v Plavech už sníh není, tak to rozjždím. V Železném Brodě zapomínám odbočit na Jičín. No nic, říkám si, dálniční známku mám. Sice není v nejlepším stavu, je loňská, ale platná, přenesená z druhého auta. Po pár kilometrech kouknu do zpětného zrcátka. Za mnou se šine pěkná šňůra

spěchajících řidičů. Přidám plyn ve snaze jim ujet. Opak je pravda. Kolona daleko mladších a silnějších aut stále narůstá. Nandávám rukavice, lyžařské brýle a klobouk, kdyby mně někdo prostřelil okno. Nohy mně už také nebude zahřívát deka, kterou házím přes lyže, aby to vypadalo, kdyby někdo skutečně použil střelnou zbraň, že jedeme dva, a tím pádem by to byla dvojnásobná vražda. To by je mohlo odradit.

Po nájezdu na dálnici mě všichni předjíždějí. Radostně na mě mávají palci dolů či vztyčeným prostředníčkem. Ratolesti na mě vyplazují jazyk. Asi si mě pletou s místním felčarem. Předjíždí mě pravidelná linka Harrachov–Praha. Zařadím se za autobus. Jako klíště se ho držím, až na hranice Prahy. Krásně mně

rozrážel vzduch a při jeho pravidelné rychlosti 100 až 120 km/h jsem v Praze coby dup. Do Zaječic zvládám celou trasu za necelé dvě hodiny.

Zhodnocení soustředění: Zúčastnilo se ho 14 dospělých a 6 dětí. Najeli jsme asi 100 kilometrů. Jen Láda dvakrát tolik. Lyže nezlámané, jen jeden kotník. V rámci statistik je to v normě. Jen náš dorost mě trochu zklamal. Asi ho dáme do rukou Doudovi. Musím ale přiznat, že vytrvalost je jim vlastní. A na tom se dá stavět, zvláště u dálkových lyžařů, mezi které se taky počítáme. Dokáží vytrvale hodiny zárat do mobilů.

Dovětek autora: To zábradlí jsem poctivě vrátil!

Jarda Vejmelka, 20. ledna 2020

J50: Když se má něco pokazit...

První Jizerská 50 v životě. Těšíte se a obáváte zároveň. Vzpomenete si na dětství. Na školní lyžačky, dřevěné artisky po tátovi, bambusové hůlky. Vytáhnete zánovní „univerzály“ a karbonové hůlky a sledujete oblohu, jestli nasněží. Přihlásíte se do lyžařského oddílu zaječického sokola a držíte palce předsedovi, aby až to přijde, nastartoval burana a projel stopu. Nepřijde to. Zúčastníte se workshopu v mazání lyží a znejistíte: Jak jsem doteď bez toho-

hle mohl vůbec běžkovat? V předvečer odjezdu na soustředění, dva týdny před startem závodů, přihlásíte partnerku na Jizerskou 25. Cestou do Jizerek den na to si vaše partnerka zlomí nohu. Znamení? Tři dny lyžujete a pilujete „šoupaš“. To dáš!

V předvečer startu dorazíte na chalupu a dáte si pár kiláků na rozjezd. Večer namažete skluznej a jdete spát s jistotou „dám to pod pět hodin“ a pochybností „dám to vůbec?“ zároveň.

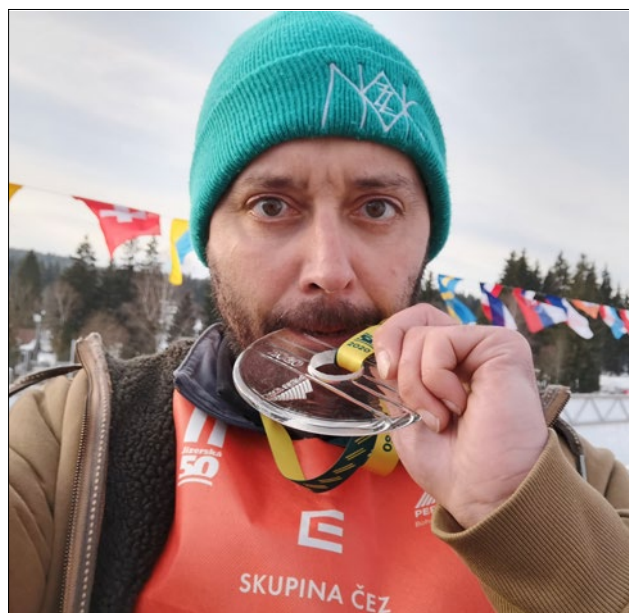
Ráno před startem domažete stoupací. V posledním vlně se procpete do první lajny. Vystřelíte do stopy a pícháte jak o život. Držíte se v mnohastopém vláčku a snažíte se občas předjet borce před sebou. Máte za sebou dva kilometry, vyskočíte ze stopy a zkusíte zrychlit. Ztratíte balanc a ležíte ve sněhu. Při rychlém přesunu mimo stopu zjistíte, že máte zlomenou lyži. Sundáte běžky a vyrazíte bokem v protisměru zpátky. Nadáváte na „štěstí“

a po pár metrech si znova nazujete lyže. Zlomená drží za skluznici, počkáte na mezeru a skočíte zpátky do stopy. To urvu, z kopce to nějak přežiju.

Máte za sebou tři kilometry, jde to. Opřete se vši silou do těch karbonových hůlek a uslyšíte zvuk, jak když praskne větev. Ztratíte balanc, a tak se opřete víc do druhé ruky. Znova to prasknutí. Když se chcete odpíchnout, ruce se proboří do neznáma. Obě hůlky máte rozštípané. Sundáte si lyže. Tak jo, teď už je definitivně konec.

Chvilí nevěřicně postáváte, a pak se vydáte proti proudu závodníků hlubokým sněhem zpět. Kolem projede chvost startovního pole, pořadatelé s cedulí konec závodu na hrudi. Nasadíte lyže, vlezete do stopy a bez píchání hůlkama si kloužete zpět. Na stanovišti asi 1,5 kilometru od startu si povídáte s pořadatelem. Pech, smůla, co se dá dělat. Pomalu si oddychnete: Aspoň se nemusím plahočit.

Pak na vás zavolá chlapík se psem: Nechceš půjčit lyže? Jede mi tam syn, budeme tu do večera. Tak jo. Zapnete se do běžek, které jsou vám krátké i na bruslení. Hliníkové hůlky už mají taky něco za sebou – záruka, že se neštípnou? Se slovy



Chutná skvěle! To nejhorší že máte za sebou? Tak určitě... FOTO: David Kasl

ZAJEČICE, KOVÁŘOVICE



*Vítězství ducha nad hmotou. Ani zlomené lyže a hůlky vás při tomhle závodě prostě nezlomí.
FOTO: David Kasl*

„Buď se za chvíli vrátím, nebo to doježu,“ se rozloučíte se svým dobrodincem a vyrazíte zpátky na trať. Jde to a těsně před první občerstvovačkou dojedete chvost závodu. Pak je to ještě pár hodin boje – se sebou, se silnou vrstvou klisru, s doplňováním energie, se soupeři na trati. Když pak po finiši protnete cílovou čáru, chvíli nevěříte, ale když se zakousnete do medaile za účast, tak to z vás definitivně spadne.

S velkými díky vrátíte lyže, vyvezdnete si svoje trosky a dáte si nášup. Počkáte ještě nějakou hodku, než dojedou poslední holky z oddílu, dorazíte autem s Vládou Doudou na chalupu a sbalíte se k odjezdu. Rozloučíte se se zbytkem party, co zůstává přes noc, a vyrazíte do Zaječic. Po hodině a půl jste doma, je neděle půl desáté večer a ráno má udeřit orkán Sabine.

Chystáte se do sprchy a z kapsy u kalhot vytáhnete klíče od auta. Volvo. Máte volkswagen. Zjistíte, že Vláda Douda na horách nemá náhradní klíč, takže si sprchu nedáte, uvaříte si kafe a sedáte zpátky do auta. Za hodinu a půl jste zase na chalupě, vrátíte klíč od volva a jedete naposledy směr Zaječice. Zvedá se vítr a vy víte, že za rok si tu Jizerskou 50 dáte znova.

David Kasl, Zaječice

J50: Prostě klasika!

Pouhý rok od založení lyžařského oddílu Sokola Zaječice se stalo co? Více než polovina členů nastupuje do stop Jizerské 50 a doprovodných závodů! Vosky dolů, to je úspěch hodný Zaj-Kova. Posuďte sami. (Borce představujeme podle absolvovaných tratí. FOTO: J50, archiv)

Jizerská 25 – Zdeněk Jirouš (2:47:48)



Jizerská 50 – David Kasl (5:21:29)



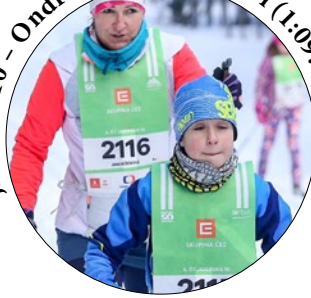
Jizerská 50 – Vladimír Douda (2:57:42)



Jizerská 10 – Anežka a Zuzana Čapkory (1:48:39)



Jizerská 10 – Ondřej a Jana Doudovi (1:09:23 / 1:06:28)



Jizerská 50 – Petr Jaeger (5:17:08)



Jizerská 50 – Zuzana Čapková (6:31:46)



Jizerská 50 – Petra Krupičková a Katka Lásková (7:54:10 / 7:54:07)



Jizerská 10 – Lukáš Hruška (55:55)



Jizerská 10 – Vojta a Vláda Doudovi (57:54 / 57:56)



Jizerská 10 – Pavlína a Standa Hruškoví (55:53 / 55:54)



Jizerská 50 – Jaroslav Vejmelka (5:21:13)



Jizerská 50 – Petr Walder (5:45:34)



Zprávy ze Sokola Zaječice

Jarní část sezony poznamenal vynucený klid míčů a spol., všechno špatné je nicméně k něčemu dobré. Třeba k rekonvalescenci hřiště – provzdušnili jsme ho, doseli trávou a na přechodnou dobu uzavřeli pro veřejnost. Teď ještě, aby krapet sprchlo, a bude zeleněji. A jestli nezaprší, už brzy bychom mohli kropit sami. Povodí Vltavy nám totiž dalo souhlasné stanovisko k vrtu na závlahu – doufejme, že se proces nezasekne v poslední fázi a že do začátku prázdnin dopadnou na zaječický pažit první řízené kapky vody...

Stihli jsme tradiční všesokolské šibřinky, letos pojaté v duchu šedesátých let jako maškarní ples sportovců (více se dozvíte v samostatné reportáži). A na poslední chvíli masopust – o tom také v samostatné fotoreportáži.

Vyhlášení stavu nouze nicméně postihlo každoroční valnou hromadu, jakmile budeme moci shromáždit velikosti hromady uskutečnit (a bude-li kde), zvolíme termín a budeme všechny členy Sokola informovat. Nařízené omezení provozu přineslo i kýžené rozhýbání rekonstrukce

objektu Hospůdky Na hřišti Oksford. Toalety už jsou skoro připraveny na obnovený nápor, prostor hospody to má ještě před sebou. Ale bude to stát za to (jak jinak).

A přece se po Novém roce ještě sportovalo! Jak?

Fotbal muži: Hořké vítězství

V historii fotbalu v Zaječicích můžeme najít zajímavou sinusoidu. Zhruba jednou za deset let vyhrájeme IV. třídu, postoupíme, užijeme si většinou dvě sezony o třídu výše a po sestupu opět čekáme pár let na totožný úspěch. Letos tomu bude 11 let, kdy s jedinou porážkou od Václavic jsme prošli celou sezonu. V současném kádru stále najdeme pět hráčů, kteří si tento úspěch pamatují, a po letošním podzimu si mohou do připsat druhý titul. Vítězství je to však hořkosladké.



Potkali se u nohece. A putovní pohár se vrátil tam, kde jeho místo jest ;-)
FOTO: archiv

Počátkem dubna byla sezona 2019/2020 ukončena s aktuálním bodovým počtem, avšak bez postupů a sestupů. Toto rozhodnutí přihrálo do Zaječic zasloužený titul, nikoliv však radost, která by se zažila na hřišti a v ochozech. Případný postup je tak i přes skvělou sezonu nepravděpodobný, ale možný. Získali jsme totiž více bodů než vítězové ostatních IV. tříd na Benešovsku. Je tak možné, že v případě nutnosti doplnit vyšší třídu z důvodu odhlášení či dobrovolného sestupu jiného týmu budeme k postupu svazem vyzváni. Že bychom se nakonec příští rok po letech dočkali městského derby Pyšely-Zaječice?

Fotbal děti:

Krásný den všem příznivcům dětského fotbalu v Zaječicích. Děti z mladší přípravky od nového roku odehrály dva přípravné zápasy a jeden turnaj, kde udělali veliký pokrok! Děvčata z mladších žáků se perfektně připravila na jarní část soutěže pod vedením trenéra Zdeňka Hladíka. Bohužel ve stavu, kdy není možné hromadně trénovat, je značná část dalšího rozvoje dětí v rukou rodičů, za což jim velmi děkujeme. Nábor dětí bude probíhat ihned po ukončení nouzového stavu, a to každý trénink v úterý a čtvrtek od 17:00. Nakonec



Nedivte se, až uvidíte na zaječickém hřišti trávu růst! V polovině března jsme totiž zaseli... (V hlavních rolích Pavel „Šejba“ a Tomík „Kameňák“.) FOTO: archiv Sokol Zaječice

ZAJEČICE, KOVÁŘOVICE

to nejdůležitější: prosíme všechny rodiče našich fotbalistů a fotbalistek o zachování přízně a všem rodičům velký dík za dosavadní podporu zaječického fotbalu.

Florbal: Tak tady se žádný turnaj nestihl. Uvidíme, co bude, až omezení nebudou.

Nohejbal: V zimní sezoně jsme se až do zavření sportovišť scházeli každé pondělí v čerčanské tělocvičně. V sobotu 29. února jsme se zúčastnili tradičního pyšelského turnaje. I přes heroické výkony pyšelských dvojic, posléze i trojic, nám vítězství opět neuniklo. Obhájili jsme putovní pohár, který se tak vrátil na své oblíbené místo do

zaječického Oksfordu. Už teď se těšíme na příští měření sil. Nohu vejš!

Běh na lyžích: Sezona snů aneb Ze zápisníku předsedy oddílu Vládi Doudy

Aktuálně eviduju 22 dospělých členů lyžařského oddílu a hrnou se další :-)

Příprava na sezonu:

Nákup vosků a dalšího mazacího materiálu

17. prosince 2019 mazací workshop v Oksfordu

22. prosince 2019 nácvik správného odrazu ve žhavé stopě u Kaslů (založení nového oddílu fakírů v rámci Sokola? – uvidíme)

23. prosince 2019 kontrola techniky, cvičný start sněžného skútru Buran

Lyžařské aktivity oddílu:

4. ledna 2020 start na Bedřichovském night light maratonu 30 km klasicky (Vladimír Douda)

16.–19. ledna 2020 soustředění v Jizerských horách, penzion u Raka (13 dospělých, 7 dětí); více se dozvíte v samostatné reportáži

8.–9. února 2020 Jizerská 50 a doprovodné závody, ze Zaječic celkem 15 závodníků (podrobněji ve fotoreportáži a sloupku)

13.–16. února 2020 soustředění na Šumavě, Kvilda, Černá hora (4 dospělí, 4 děti)

29. února 2020 Bieg Piastów, Polsko, 50 km klasicky (Vladimír Douda)

Na to, že nebyl skoro sníh, to není úplně špatné a nějaké kilometry jsme najezdili!

To nejlepší na závěr. V první sezoně od založení lyžařského oddílu jsme dokázali naprosto neuvěřitelný výsledek v celorepublikové týmové soutěži Velká SkiTour, kde jsme se ze 189 registrovaných týmů umístili na celkovém 10. místě! Trochu nám pomohlo, že některé závody byly zrušeny, ale na to se historie neptá. Podle mě je to výsledek, který bychom si měli dát zarámovat do hospody. Bude se nám jen těžko překonávat. Předhlonili jsme i takové týmy jako Dukla Liberec na 21. místě :-) (více zde: www.ski-tour.cz/vysledky/tymyVelkaSt?yearFilter-year-id=2020).

Informace o dění v Sokolu Zaječice naleznete na www.sokolzajecice.cz nebo na facebooku (Sokol Zaječice z.s.).



Ukaž mi, jak mažeš... Přípravu na sezonu běžci nepodcenili a pořádně si (se) pod dohledem předsedy namazali! FOTO: archiv Sokol Zaječice

Suchý leda z nosu!

Tak sem se doslechla, že prej přijde pěkný počasí. To je fakt super! Jestli teda taky občas sprchne, že jo. Protože esi ne, tak sem zvědavá, co budu pít. Protože hnedle psali z města, že voda do řadu začíná bejt nedostatkový zboží. Asi jako droždí... A že prej zákaz napouštění bazénů. No do kozího bobku! Jako jestli si nikdo nenapustí bazén, tak sem v loji. Takovejch čupr napajedel že by zelo bezvodou? Tak to teda ne, vážení. Mejt by se vám chtělo, když je vedro? Umejvat nádoby a prát? Prdlajs! Koukejte si ty bazény všichni napustit. A honem, než to vypnou úplně. Jo ale bacha: nám ušatejm moc nechutná ten

chlór, co tam cpete. Máme z něj vosypky. A svěděj z něj pysky a brní jazyk. Ani ptáci ho moc nemusej, fakt, furt si o tom štěbetaj. Že si vodu solíte? Tak dík, taky dobrý... Kdyby nám chutnala slaná, stěhujem se k moři (jo teď to vlastně nejde, kurník šopa). Tak nevím, jak z toho ven. Koupit si cisternu a nechat trochu vody pro všechny? Asi jo. Nemusí hned téct, hlavně když kape, no ne? Tak nechte trochu nakapat bokem, ráda se stavim na žejdlík. Ať je tohle jaro pěkně mokrá a suchý zůstane jen v nose! Ráda sem vás slyšela a doufám, že o vás ještě uslyším. Nazdar!

ZAJEČICKÁ SLECHNA

ZajKov šije roušky

Vláda vyhlásila nouzový stav. A přikázala nosit roušky. Roušky, které občanům nezajistila. Občané si je proto zajistili sami. A ve velkém. Česko začalo šít roušky. Šít roušky začaly také Zaječice.

Kdo mohl, ihned pomohl. Někdo půjčil šicí stroj. Další nabídl látky nebo nitě. Někdo sám šil, jiný obstarával proviant nebo zajišťoval distribuci. Jeden koordinoval výdej, jiný shromažďoval poptávky. Hned zkraye jsme vlastními jehlami zabezpečili roušky pro seniory v Zaječicích a Kovářovicích. Seznam dodaly Pyšely, rozvážku zajistily improvizované autotohlídky.



Kam ještě s láskou šité bavlněné roušky od holek ze Zaječic putovaly? Kromě řady rodin v Zaječicích a Kovářovicích například do Hospice Dobrého pastýře v Čerčanech, porodnice benešovské nemocnice, do Prahy do Ústavu hematologie a krevní transfuze, porodnice Apolinář, na odběry krve v poliklinice Mazurská či oddělení chirurgie Všeobecné fakultní nemocnice, do Zoo Praha nebo na Městský úřad Pyšely, který je dále distribuoval potřebným.

Všem, kdo se na této pomoci podíleli, děkujeme!

Chráněná dílna Zaječice

P. S.: Záměrně neuvádíme jména, abychom na někoho nezapomněli. Přiložené fotografie jsou pouze ilustrační.

Řízné pivo a sliznatky

Nebylo by současnosti bez minulosti. Zaječický kroužek historiepytců při akademické obci místního Oksfordu pro nás objevuje dávno pozapomenuté obyčeje a vrací jim život dle původních zvyklostí.

Upozornění: Následující pojednání je určeno pouze pro prezenční studium. Doporučuje se konzumovat pravidelně po menších částech. Nedoporučuje se nechávat rozečtené.

Když pohasne denní světlo v aulách věhlasného Oksfordu v Zaječicích, život akademiků nekončí. Jen končí hlubší ponor do známých i dosud utajovaných vrstev lidského poznání a nastává chvíle pro přechodné odložení neúměrné zátěže inteligenčních kvocientů do

bezpečí prázdných püllitrů. Mozky učenců kompenzují snížení mentální výkonnosti zvýšením iritability (dráždivosti) chemoreceptorů pro vnímání chuti (tzv. chuťových pohárků, jimiž jsou obdařeni všichni obratlovci vyjma sliznatek).

Tento mikrotransfer schopností, k němuž v okolí Oksfordu dochází jednou, maximálně šestkrát týdně (vyjma pondělí), jest již po léta využíván sládky Plzeňského prazdroje, kteřížto

zásobují kantýnu při univerzitním kampusu pravidelnými zavážkami pivovarských sudů. Jak zjistil specialista na komparativní mechaniku čepů versus točení a předseda Diabetické koleje doc. MUDr. Andrzej Stock, OpBh., MPBA, počátek této tradice datuje se až k říjnu roku 1842. Tehdy byl v novém Měšťanském pivovare v Plzni zahájen provoz uvařením první várky spodně kvašeného piva. Bavorskému sládkovi Josefu Grollovi se dle dochovaných spisů podařilo uvařit pivo zcela jiné, než zamýšlel (mělo být bavorské – pozn. red.). Traduje se, že díky domácím surovinám byl výsledný produkt doslova geniální, protože nový ležák měl skvělou chuť.

ZAJEČICE, KOVÁŘOVICE



Dycky plzeň! Akreditátoři ze zaječického Oksfordu přechutnali v plzeňské Šaladě nefiltrovaný nepasterizovaný ležák vyrobený tradiční metodou v historických pivovarských sklepích. FOTO: archiv Oksford

Potvrzeno!

Vraťme se však k meritu věci. Žádný oksfordský učenec po plzeňském pivu ze židle nespadl (čest výjimkám), proto je místní univerzita jedinou institucí, která se pyšní certifikátem nejvyšší

směroplatnosti ISO 27001 na udržování jakosti plzeňského piva.

Díky tomuto certifikátu má univerzita oprávnění provádět hlášené i namátkové kontroly v místě varu. Docent Andrzej Stock naplánoval zatím poslední

fyzickou (in situ) vizitu na poslední únorový pátek roku 2020. Vzhledem k nutnosti „dovzdělát“ v této akreditované metodě i nové členy akademické obce, objednali si učenci autobus a vyrazili směr Plzeň. Dle dosud známých informací a výpovědí očitých (tvrdí to) svědků lze s jistotou dále nespecifikovatelnou dávkou nejistoty potvrdit, že v Plzni se i nadále vaří pivo „řízné, znamenité chuti, při pivě dosud nepoznané“. Z akreditačního šetření se pak dochovala jen následující statistika: pády do uličky: 1×, pocit na zvracení: 5×, zvracení: 2×, mnohočetné puzení k nočnímu močení: 15×. Uvedené hodnoty nijak nevybočují z normálu, nicméně jak trefně poznamenal vedoucí katedry nanomechaniky prof. Heimerich Melchior, MPK: „A vy byste s tímhle materiálem chtěli jet do divadla?“

*prof. Davidus Cassatonof, EBA,
děkan fakulty detoxikačních studií,
Univerzita Oksford, Zaječice*

Reportáž ze Zajíčka

Zimní spánek, to není nic pro naše zajíčka! A tak i v zimním období jsme společně prožili další neobyčejná dobrodružství. A to bychom nebyli my ze Zajíčka, aby se u nás neudálo spoustu nového!

V lednu školáčky navštívilo naše oblíbené Divadélko Kůzle, které nás opět nadchlo svojí hravostí, muzikálností a originalitou. Pohádka Hraběnciny papuče děti rozesmála a opět se z některých na chvíli stali herci :).

Únor patřil ve školce tématu *Zdraví a lidské tělo*. Školáčky si od našich školáků půjčili „Kostu“ – 3D model kostry a skládali a skládali a poznávali. V rámci tématu *Čistota půl zdraví* vyzkoušeli, jak se „vaří“ mýdlo a výsledné produkty byly téměř k nakousnutí.

Dalším tématem byly *Objevy a vynálezy*. S dětmi jsme společně vedli elektrický proud, postavili elektrické vedení, vyrobili vlastní stínítko na lampičku. Vyzkoušeli jsme také jeden hodně důležitý

vynález – telefon – tentokrát sestavený jen z provázku a dvou kelímků, přesto vysoce funkční :). A konec tématu jsme završili výrobou letadla z „banánovek“ a naším „bednoletem“ jsme se proletěli vzhůru do nekonečna a ještě dál!

Přivítali jsme také Lenku Hamajdovou, která k nám přijela z nedalekých Nespek s hudební pohádkou „Námořník Bořík na cestě kolem světa“. Námořník Bořík provedl děti s písničkou kolem celého světa.

V rámci projektu *Řemesla a povolání* jsme navštívili místní farmu rodiny Šnajberků, kde jsme měli možnost pohladit si koně a psy a vyslechnout si povídání paní farmářky Petry o tom, co se děje u nich na farmě, jak se o koníky starají (moc se nám líbil „kadeřnický salón“ pro koně). Největší atrakcí byl jednoznačně traktor John Deer. Děti mohly vylézt (a bylo to teda pekelně vysoko) dovnitř traktoru, chvíli si posedět a za-



troubit si. To jste měli vidět ty nadšené a spokojené výrazy kluků i holčiček!

A co u našich předškoláků?

Kromě pravidelných předškoláckých aktivit se naši předškoláčky vždy netrpělivě těší na dopoledne, kdy si pro ně školáci (1. – 2. třída) připraví ve škole

ZAJEČICE, KOVÁŘOVICE

školní „domečky“ (centra aktivit). Tentokrát na téma *Koruny – peníze* jsme si vyzkoušeli v obchůdku vyskládat z korun kolik, co stojí, a zahráli jsme si tak na nakupování. V češtině jsme zkoušeli psát „Kč“, vytleskávat krátké a dlouhé slabiky slov a sestavovat kratičká slova. A v matematice jsme doplňovali pytel plný peněz (počítání do 10). Každý školáček měl svého průvodce (prvňáka nebo druháka) a učil se tak i komunikovat a spolupracovat s ostatními. I ty se můžeš připojit k našim Tygříkům a Delfínům. Zápis do školky na rok 2020/2021 právě probíhá. V případě zájmu se obraťte na Evu Špačkovou (spackova@rczajicek.cz).

A co se dělo ve škole?

Tentokrát se cestovalo! A když cestování, tak rovnou po celém světě! Projekt *Letem světem* byl veleúspěšný.

Na cestě po Asii jsme viděli čínské draka, oblékali si kimono a nakonec si dům vyzdobili kusudamou.

V Austrálii jsme se seznámili s Aboriginci a unikátním „dot paintingem“. Díky naší polární expedici si už nikdy nezaměníme Antarktidu a Arktidu.

Máme štěstí, že máme zcestovalé, sečtělé a hlavně ochotné rodiče, kteří se s námi podělili o zážitky z cest. Maminka Lenka nás vzala na výpravu po Nepálu, s maminkou Markétou jsme objevovali

krásky Kanady a s maminkou Štěpánkou jsme se vydali na cestu po USA!

Světová výstava uzavřela několika-týdenní školní projekt *Letem světem*. Do večerních hodin tak mohli rodiče v doprovodu svých průvodců poznávat jednotlivé kontinenty a plnit dětmi připravené úkoly. Třeba se proměnit v polárníka Amundsena a díky pořádné výbavě dobýt jižní pól. A jak už to u nás v rodinné škole chodí, skvěle jsme se pobavili a rádi se všichni potkali, na chvíli se zastavili a pojedli všechny ty světové dobroty (wafle a pizzu, africkou limonádu a placky, typicky australský banán v županu; sushi a jasmínový čaj a americké cookies).

Život, ruch a veselí v půli března utichlo také v Zajíčce. Školní výuka se přenesla do online světa a z našich dětí i učitelů se stávají nejlepší youtuberi. A tak obousměrně píšeme, posíláme, natáčíme, fotíme a telefonujeme! Zkrátka využíváme všech dostupných technologií. Protože je pro nás důležité být společně alespoň na dálku, třikrát týdně máme společný videohovor, během kterého sdílíme, co je u nás nového. S dětmi a rodiči jsme ani letos v březnu nechtěli přijít o Noc s Andersenem, proto jsme uspořádali krátké on-line čtení ve dvou virtuálních místnostech.

Také zajíčkovské rodinky se zapojily do šití roušek. Někdo stříhá, jiný žehlí,

2. STUPEŇ
Komunitní školy

otevíráme od září 2020

v Senohrabech u nádraží (okres Benešov)

inovativní metody výuky

rodinné prostředí

škola a 1. stupeň školy v Zaječicích

malá skupina do 20 dětí

Rádi vám řekneme víc

www.rczajicek.cz
Mirka Duráková: 775 190 324
durakova@rczajicek.cz

navazujeme na 10 let praxe

třetí shání látky, další rozváží potřebným. Proto i jim patří náš velký obdiv a dík.

Věříme, že se brzy Zajíček zase dětem otevře a letní radovánky si už užijeme pospolu. Letní čas je u nás ve znamení příměstských táborů, na které každý rok zveme i kamarády nejen ze Zajíčka. Také letos jsme pro děti připravili pestrou nabídku prázdninového programu. Chcete-li k nám své dítě přihlásit na prázdniny, vyberte si z bohatého programu určeného pro dvě věkové skupiny dětí – školkové a školní. Letošní novinkou jsou tábory pro děti ve věku 10+. Příměstské tábory budou i letos probíhat v týdenních cyklech téměř po celou dobu prázdnin. Více informací najdete na webovkách www.rczajicek.cz. Děti můžete přihlašovat na davidova@rczajicek.cz.

A co nového nás čeká od září 2020? S radostí oznamujeme, že na mateřskou školku a 1. stupeň základní školy naváže 2. stupeň komunitní školy a přijímáme nové žáky i posilu do učitelského týmu! V případě zájmu kontaktujte Mirku Durákovou (durakova@rczajicek.cz).

A proč i 2. stupeň? O tom se dozvíte až v dalším čísle Pyšelských listů nebo nás kontaktujte a povyprávíme vám rádi osobně.

Tým RC Zajíček



Vážení spoluobčané,

osada Borová Lhota se úspěšně probíjela do finálového kola participativního rozpočtování Středočeského kraje s projektem **Revitalizace veřejného prostoru pro setkávání**. Smyslem projektu je obnova a rekonstrukce stavebních a přírodních prvků včetně nového mobiliáře a vznik zázemí pro turisty i cykloturisty. Moc děkujeme za Vaši podporu v 1. kole a zároveň bychom Vás rádi požádali o Vaši podporu v kole následujícím. Blížší informace o projektu i o pravidlech hlasování naleznete na webových stránkách www.mujkraj.kr-stredocesky.cz/galerie-projektu/. Za Vaše hlasy předem děkujeme a věříme, že nám pomůžete získat finance pro zlepšení našeho společného okolí.

Za občany Borové Lhoty Jiří Platil

Pátrání v minulosti

V sobotu 18. ledna uspořádalo město Pyšely velmi hezkou a poutavou přednášku historika PhDr. Tomáše Zouzala s názvem „Jak sestavit rodokmen“, které se také zúčastnili také někteří obyvatelé Borové Lhoty. Mnoho z nás se touto tematikou již dlouho zabývá a má sestaveny své rodokmeny, ale další a hlavně ti mladší se tím nyní zabývají. Také se zajímáme, kdy a odkud přišli naši předci a jak jsou staré zdejší stavby apod. Něco málo o tom již ve své knize „Pyšely“ napsal pan PhDr. Jiří Chvojka, ale je to jen malý zlomek z archivních knih. Tak např. v roce 1624 zde uvádí jen počet obyvatel, ale ne jména. V pozdějších dobách už jména jsou, ale žádné neodpovídá těm rodinám, co zde žijí. Jsou to hlavně Hruškové a Platilové a jejich čísla popisná 1, 2, 3, 4 svědčí o tom, že jsou zde hodně dlouho. V benešovské kronice je zmínka o Václavu Platilovi, původem z Řehenic, který byl zastřelen u zámku Konopiště spolu s dalšími rebely proti vrchnosti v roce 1775 a je pohřben na chvojenském hřbitově. Je dost možné, že to byl prapředeek našich Platilů. Přejeme jim při jejich bádání jak po mužské tak i ženské linii mnoho zdaru. Je škoda, že se o malé více Borové Lhotě moc



nedozvíme ani ve starých farních kronikách jak v Poříčí, tak i v Pyšelicích. Asi proto, že v dřívějších dobách patřila různým majitelům v různých katastrech. Přáli bychom si, aby v současné době se v Pyšelské kronice o nás psalo, jak žijeme, pořádáme různé akce, aby se v příštích letech o tom naši potomci mohli dozvědět.

Bohumila Nádvořníková

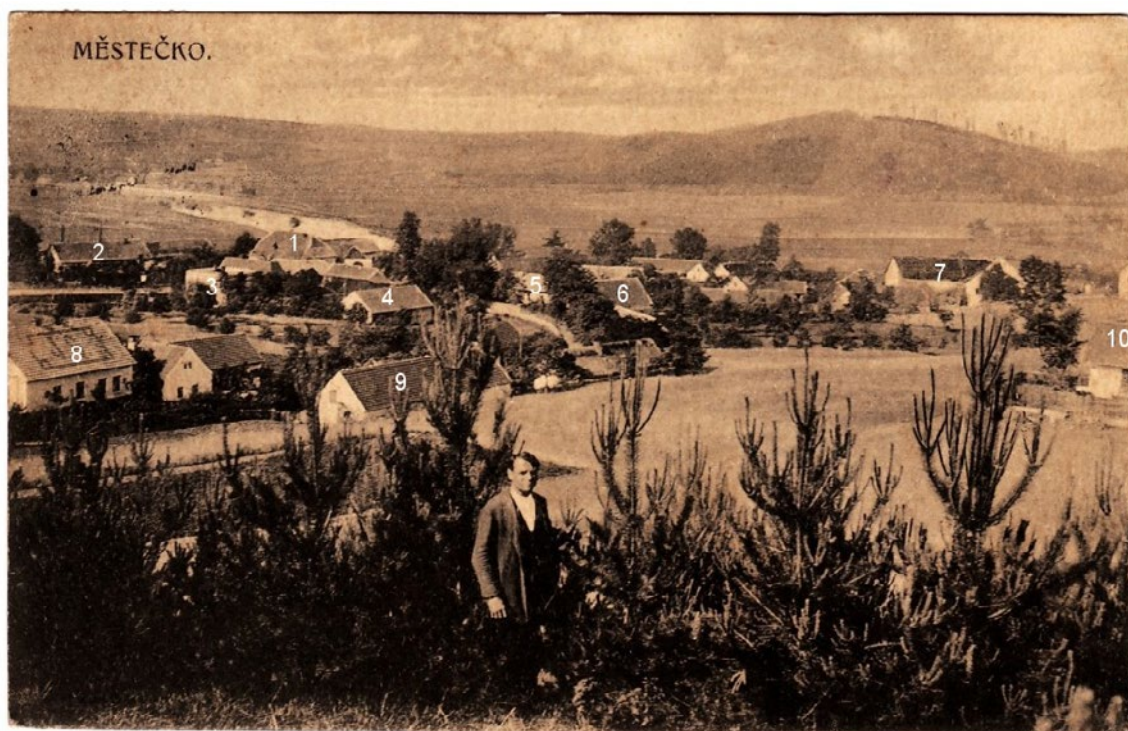
Městečko 1924

Foto pohlednice, sépiové barvy, jeden horní záběr na obec od severovýchodu. Název obce je v levém horním okraji. Ve středu v popředí je postava muže stojícího v mladém borovém lese. Tento les vysázel na svém pozemku pan Hruška z Borové Lhoty kolem roku 1917. V roce 1947 pole i les od něj koupil pan MUDr. Josef Aul. S určením označených domů mi pomohl pan Kallista z Městečka. Dobře

si také všimněte, jak byly holé okolní kopce. Díky kůrovcové kalamitě a suchu se k tomuto stavu blížíme.

Pohlednice vyšla nákladem Rudolfa Hrubého z Městečka. Zhotovena byla K. Zunou, Vinohrady, číslo 5084b. Rozměr pohlednice 136x88

Dle razítka prošla poštou v Poříčí nad Sázavou 18. 2. 1924. Opatřena 50h zelenou poštovní známkou – Osvobození republiky.



1. Dům čp. 1 U Bartáků (dnes nová hospoda v Městečku).
2. Statek čp. 9/24 Hatlákův statek.
3. „Zámeček“ v Městečku čp. 7.
4. Dnes již zbouraná stodola u zámečku.
5. Čp. 6 statek u Zazvonilů, Jírotů a dnes Wurmů.
6. Stodola u čp. 6 (viz 5).
7. Dnes vyhořelá hospoda Na Mlejně, v roce

- 1924 patřila Karlu Pánkovi.
8. Určitě přestavěné, buď čp. 18 nebo spíš 22. Podrobnosti neznám.
9. Čp. 14 dům Jana Zazvonila, posléze rodina Křížovy – dodnes.
10. Dům nad Křížovými, původ neznám, před válkou patřila významné pražské osobnosti (spisovatel?), dlouho snaha o rekonstrukci.

Ta byla dána do oběhu 18. 6. 1920 v počtu 469 990 000 ks. Navrhl ji V. H. Brunner.

Jan Kostrhoun

Co plánujeme pro Borovou Lhotu

Tento seznam byl předán 14. ledna 2020 osadnímu výboru na Borové Lhotě k posouzení a možnému doplnění. Jakýkoliv nápad na zlepšení je vítán.

- **Prodloužení veřejného osvětlení** podél cesty od rozcestí směrem k vysílači na Žebrově. Celkem se jedná o tři lampy. K této akci je zpracována cenová nabídka a budeme posuzovat různé varianty řešení – vedení kabelem zemí / propojení po sloupech vzduchem / fotovoltaiické napájení.

- **Kanalizace a vodovod na Borové Lhotě.** Na toto téma firma VRV zpracovává studii proveditelnosti. Zpracovává již projekt na vodovod i kanalizaci pro Nespeky, Městečko i Čerčany. Tento náš region dobře zná a je schopná posoudit jednotlivá témata v širších souvislostech. Studie bude posuzovat různé varianty řešení, jak vůči ceně realizace, tak i provozních nákladů. Studie byla zadána v listopadu 2019 a firma má na zpracování 6 měsíců.

Cena této studie je 102.850,-Kč i s DPH. Po jejím zpracování počítáme, že s ní seznámíme všechny obyvatele Borové Lhoty.

- **Opravy silnic na Borové Lhotě.** Před zimou proběhla oprava formou stříkaného a válcovaného asfaltu. Byl bych velice rád, pokud narazíte na některá místa, která se poškozuji dále, informujte mě. Plánuji, že v tomto roce budeme pokračovat na opravách silnic formou asfaltového recyklátu, který se bude válcovat.

BOROVÁ LHOTA

- Jako velice důležité vidím nutnost **odstranit dešťovou vodu z cest** a nechat jí zasáknout do okolí. Již byla zahájena práce na tomto odvodnění cest v chatách u golfoviště. Podařilo se nám před zimou osadit tři odvodňovací ocelové žlaby. Budeme s tím pokračovat dále do obce. V současné době je připraveno pět dalších žlabů a bude nutná spolupráce s majiteli sousedících pozemků. Problém máme v současné době s tím, jak odvodnit cestu od kapličky směrem k rozparcelované louce. V tomto prostoru jsem prozatím nenašel žádné místo, kam by bylo možné svést dešťovou vodu

z cesty. Přivítám jakoukoliv myšlenku a nápad z Vaší strany.

- **Sběrné místo na Borové Lhotě** – plánujeme díky spolupráci a vstřícnosti majitelů pozemku upravit a zasadit více do svahu. Tím uvolníme cestu a také zakryjeme toto nevzhledné místo.
- **Bývalé hřiště v lese u rozcestí** – prostor nám zaměřil geodet a celý prostor byl vyčištěn od navezené zeminy. Plánuji s jeho využitím pro potřeby Borové Lhoty.
- Chtěl bych Vás také požádat o spolupráci na **získávání kontaktů na chataře** ve vašem okolí. Hlavním důvodem je zrychlit komunikaci

mezi městem a lidmi přímo v místě – informace o pracích v jejich okolí, odstávkách elektřiny, kontejnerech na odpady, uzavírkách silnic atd. Stačí nám e-mail a číslo chaty a v jaké lokalitě se tato chata nachází.

- Rozpadl se nám také **osadní výbor** na Borové Lhotě. Protože si uvědomujeme, jak je nutné mít v každé osadě spojení a lidi ochotné pro své okolí něco dělat bude nutné si připravit a zvolit nový osadní výbor. Počet lidí ve výboru není limitován a záleží pouze na vás, kolik lidí jej utvoří.

Jan Kostrhoun

ŠKOLA A ŠKOLKA

Zápis do Mateřské školy Pyšely

Milí rodiče, v předškolním vzdělávání i nadále probíhají důležité změny. Chci Vás touto cestou seznámit s tím, co nás, ale i Vás a Vaše děti, čeká. Novela školského zákona přinesla v roce 2017 zásadní změnu a to povinné předškolní vzdělávání od 5 let do zahájení povinné školní docházky, takže poslední rok před nástupem do ZŠ ukládá zákon všem zákonným zástupcům povinnost přihlásit dítě k předškolnímu vzdělávání.

Nyní ještě krátce k předškolnímu vzdělávání: dítě ve věku od 5 let do zahájení školní docházky ze spádové oblasti

bude přednostně přijato v naší MŠ. Můžete s ním ale jít i do jiné MŠ, kde však nemáte zaručeno přijetí. Školský zákon umožňuje i jiný způsob plnění předškolního vzdělávání. §34 odst. 5. – individuální vzdělávání. U zápisu se mohou zákonní zástupci dohodnout s ředitelkou MŠ, že chtějí své dítě v posledním roce vzdělávat jiným způsobem. MŠ určí podmínky pro zdárný průběh a v řádném termínu, vyhlášeném MŠ se zákonní zástupci dostaví do MŠ na ověření úrovně oblastí, v kterých má dítě být vzděláváno dítěte a donést předem domluvené náležitosti.

Pokud budou předem splněny všechny podmínky dané individuálním vzděláváním, není dále třeba již dalšího „přezkoušení“ dítěte. Pokud ale podmínky splněny nebudou nebo se zákonní zástupci nedostaví v řádném ani náhradním termínu, má ředitelka povinnost individuální vzdělávání ukončit a dítě se tak musí vzdělávat denně v mateřské škole. Individuálně vzdělávané děti se nemohou účastnit žádných akcí pořádaných MŠ, protože zákonní zástupci se rozhodli pro tuto formu vzdělávání.

Postup při přijímání dítěte k předškolnímu vzdělávání do MŠ Pyšely na školní rok 2020–2021 :

1. Žádost k předškolnímu vzdělávání si můžete stáhnout z webových stránek školky nebo si ji vyzvednout a vyplnit v den zápisu, tj. 5. 5. 2020, přímo ve školce. Od tohoto data se odvíjí lhůta 30 dní. U žádosti je nutné, aby byla podepsána oběma zákonnými zástupci.
2. Žádosti přijímá ředitelka MŠ dne 5. 5. 2020 od 10:00 do 16:00.
3. O přijetí dítěte ředitelka rozhodne ve správním řízení. Podle novely Školského zákona č. 561/2004 Sb. nebude rozhodnutí o přijetí automaticky zasíláno nebo vydáváno

- proti podpisu, ale bude oznámeno a) zveřejněním přijatých dětí na úřední desce MŠ Pyšely (na vchodu do MŠ) b) na webových stránkách www.mspysely.cz
4. V seznamu nemohou být uvedena jména. Děti zde budou uvedeny pod registračními čísly. Pro tyto účely Vám bude v den zápisu ředitelkou oznámeno registrační číslo, pod kterým bude dítě uvedeno.
5. O přijetí Vašeho dítěte bude v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb. (správní řád) vyhotoveno písemné rozhodnutí, které bude součástí spisu Vašeho

dítěte v MŠ. Přijatým dětem nebude Rozhodnutí v písemné podobě doručováno, můžete ale požádat o jeho vydání a to dne 26. 5. 2020 od 12:30 do 16:00. (v kanceláři MŠ Pyšely).

6. Rozhodnutí o nepřijetí nebude zasíláno automaticky poštou, rodičům nepřijatých dětí bude vydáno osobně proti podpisu dne 26. 5. 2020 od 12:30 do 16:00 (v kanceláři MŠ Pyšely, v praxi tzn., že rodiče nepřijatých dětí se dostaví osobně v tento den do školky).

Ilona Kryžánková, ředitelka MŠ Pyšely

ŠKOLA A ŠKOLKA

Zápis do Mateřské školy Pyšely

změna organizace zápisu k předškolnímu vzdělávání od 1. 9. 2020

Vážení rodiče,

v souvislosti s mimořádnými opatřeními ministerstva zdravotnictví a vlády k ochraně obyvatelstva a s tím spojené karantény, jsme nuceni změnit organizaci zápisu dětí do mateřské školy na školní rok 2020/2021, který tento rok proběhne bez osobního kontaktu, bez přítomnosti dětí a zákonných zástupců.

Zápis k předškolnímu vzdělávání proběhne v souladu s právními předpisy.

Uskuteční se v termínu dle školského zákona, tedy v období od 2. do 16. května 2020.

Původně naplánované termíny zápisu do naší mateřské školy se tímto ruší.

Konkrétní termín a podrobné informace naleznete na webu města (www.pysele.cz) a webu MŠ Pyšely (www.mspysele.cz) v průběhu dubna 2020.

Děkuji Vám za pochopení.

Ilona Kryžánková

Kritéria pro přijímání dětí do MŠ Pyšely na školní rok 2020–2021

Ředitelka Mateřské školy Pyšely stanovila následující kritéria, podle kterých bude postupovat při rozhodování na základě ustanovení 165 odst. 2, písm. b) zákona č. 561/2004 Sb. o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon) ve znění pozdějších předpisů o přijetí dítěte k předškolnímu vzdělávání v mateřské škole v případě, kdy počet žádostí o přijetí k předškolnímu vzdělávání,

v daném roce, překročí stanovenou kapacitu maximálního počtu dětí pro mateřskou školu. Při přijímání dětí k předškolnímu vzdělávání je třeba dodržet podmínky stanovené v ust. § 50 zákona č. 258/2000 Sb. (o ochraně veřejného zdraví). Podle tohoto ustanovení může předškolní zařízení přijmout pouze dítě, které se podrobilo stanoveným pravidelným očkováním (popř. má doklad, že je proti nákaze imunní nebo se nemůže

očkování podrobit pro trvalou indikaci). Netýká se dětí, pro které je od 1. 9. 2020 předškolní vzdělávání povinné. O přijetí dítěte uvedeného v § 16 odst. 9 rozhodne ředitelka mateřské školy na základě písemného vyjádření školského poradenského zařízení, popř. také registrujícího lékaře. Při přijímání dětí do Mateřské školy Pyšely vychází ředitelka z kritérií uvedených v následující tabulce:

1. Děti, které dovrší 5 let do 31. 8. 2020 a děti s odkladem školní docházky, pro které je předškolní vzdělávání povinné, pokud mají místo trvalého pobytu v příslušném školském obvodu.
2. Děti, které dovrší 4 let do 31. 8. 2020, pokud mají místo trvalého pobytu v příslušném školském obvodu nebo jsou umístěné v tomto obvodu v dětském domově a to do výše povoleného počtu dětí uvedeném ve školském rejstříku, seřazené podle věku od nejstaršího po nejmladší.
3. Děti, které dovrší 3 let do 31. 8. 2020, pokud mají místo trvalého pobytu v příslušném školském obvodu nebo jsou umístěné v tomto obvodu v dětském domově a to do výše povoleného počtu dětí uvedeném ve školském rejstříku, seřazené podle věku od nejstaršího po nejmladší.
4. Děti s místem trvalého pobytu mimo příslušný školský obvod a to do výše povoleného počtu dětí uvedeném ve školském rejstříku, seřazené podle věku od nejstaršího po nejmladší.
5. V případě, že se objeví více uchazečů stejného data narození než lze přijmout, rozhodne se na základě losování.

*Kritéria vydala: Ilona Kryžánková, ředitelka MŠ Pyšely
Pyšely dne 12. 3. 2020*

ŠKOLA A ŠKOLKA



Předškoláci na návštěvě v 1.A a 1.B Základní školy v Pyšelích.

Začátkem ledna jsme s 34 předškoláčky prožili část dopoledne s jejich staršími kamarády z 1. tříd v místní základní škole.

Prohlédli jsme si školu, třídy a těšili jsme se na zvonění a začátek výuky.

S pedagogy 1.tříd a s našimi staršími kamarády (které dobře známe) jsme počítali, zpívali, poznávali písmenka, víme jak se sedí v lavici. Blíží se zápis do 1. tříd a my se moc těšíme.

Ilona Kryžánková

Tak už zase lyžujeme...

Na Chotouni na sjezdovce bylo letos naštěstí sněhu dost.

V únoru sem děti opět vyrazily na lyžařský kurz. Lyžařská škola naučí lyžovat úplné začátečníky a těm pokročilým nabídne náročnější a aktivitu, takže spokojeni jsou nakonec všichni. Sníh a zimní sporty patří k sobě.

Ilona Kryžánková



Povídání realizované policistou

Ve čtvrtek 20. února měly všechny děti možnost seznámit se s policií, se základy bezpečného chování, dopravní výchovy, s nebezpečnými předměty a nebezpečnými nálezy. Také jsme si zahráli policejní hru na detektivy a víme, na koho se v případě potřeby obrátit. A to všechno s nrap. Jaroslavem Bicanem z územního odboru Benešov.

Prvňáčkové ve druhém pololetí školního roku

Minuly nám tajemné vánoční svátky i oslavy konce roku 2019. V lednu jsme se zase sešli ve škole. S chutí jsme se zase začali učit, obraceli jsme stránky slabikáře s novými písmenky, jako kdybychom navlékali perličky do ná-



hrdelníku. V oblíbenosti předmětů by asi zvítězila matematika a sportování.

Jednoho dne na dveře naší třídy zaťukaly děti a paní učitelky z pyšelské mateřské školky, na které jsme se moc těšili. To bylo vítání! Prvňáčků s paní učitelkami i paní ředitelkou, s předškoláčky, se sourozenci. Pak jsme pěkně od podlahy předvedli vše, co nám zatím škola a učení daly a byli jsme chváleni. A co si myslíte o nočním čtení ve škole? Nám se moc líbilo

nejen čtení, ale i spaní ve škole, mnozí z nás poprvé bez mamky.

Od ledna jsme také otevírali různé tajemné dveře ve škole. Za prvními jsme našli počítačovou učebnu, kde byly pro děti nachystány počítačové

programy s matematikou, češtinou i prvoukou. Zábava, která nás hodně naučí. Chodíme každou možnou chvílí. Za druhými dveřmi jsme našli milou dílničku, ponky, svěráky, kladiva, šroubováky a další vybavení. Hned

jsem se naučil správně zatloukat hřebíky. Za třetími dveřmi jsme objevili velkou kuchyň. Co s tím? Vypěstovali jsme za okny zelenou řeřichu a umíchali jsme řeřichovou omeletku a tři pomazánky na čerstvé rohlíčky. Mňaminky, jako od maminky.

Nevyhýbali jsme se ani kultuře. Přijelo za námi divadélko dvou herců s loutkami a pohádkou O Smolíčkovi, to jsme se nasmáli. Zatleskali jsme muzikantům z Olomouce, kteří nás poučili o skládání muzikálové hudby. A zaujalo nás svým programem mobilní planetarium z Brna, rádi jsme v klidu obrovského stanu, na jehož strop bylo promítáno, popřemýšleli o výskytu vody na zeměkouli. Novinkou pro nás byla práce s elektronickou



stavebnicí Boffin. Ale už víme, jak sestavit elektrický obvod.

Rádi pracujeme nejen hlavou, ale i rukama. Skleník u školy nám skýtá široké pole působnosti. Zasadili jsme ředkvičky, hlávkový salát a kedlubny. A plánovali jsme další. Ale přišlo úterý, 10. březen 2020.

Zrovna jsme šli sportovat do sokolovny, když nás zastihla zpráva, že se další den už neuvidíme. Těšení na hry utlumilo na chvíli tuto zprávu, ale poté jsme si poplakali. Bylo spoustu starostí, kdo zařídí zalévání květin, vytrhání plevele ve skleníku, kdo se postará o třídní šnečky... Na jednu stranu hezké, že děti jsou starostlivé, nicméně jsme věřili, že se zase brzy setkáme.

A tak jsou děti v péči svých milovaných rodičů, kteří statečně převzali učitelské břímě. Zpočátku to bylo těžké, hodně těžké. Už jsme si zvykli. Doma jsou vytvořeny učebny, děti se učí na základě toho, co jim paní učitelka posílá, mají k dispozici výuková videa, počítačové programy. A prvňáčkové nezapomínají na svou paní učitelku. Raduji se z jejich kreseb, fotografií, videí i hlasových nahrávek. A věřím, že se zase sejdem, ve zdraví, ve škole. Moc se těším.

Paní učitelka Ilona Vaculíková

ŠKOLA A ŠKOLKA

Naše pyšelská základní škola se zapojila do pomoci australské fauně postižené požáry zorganizováním dobrovolné sbírky. S tímto nápadem přišla a sbírku zorganizovala paní učitelka Kristina Valterová. Přispěli především žáci a rodiče 2.B, ale také velké množství žáků z ostatních tříd. Celkem se vybralo 4 400,- Kč. Tyto finanční prostředky

byly zaslány na účet pražské ZOO, konkrétně na veřejnou sbírku „Pomáháme jim přežít“, určenou pro pomoc australské fauně.

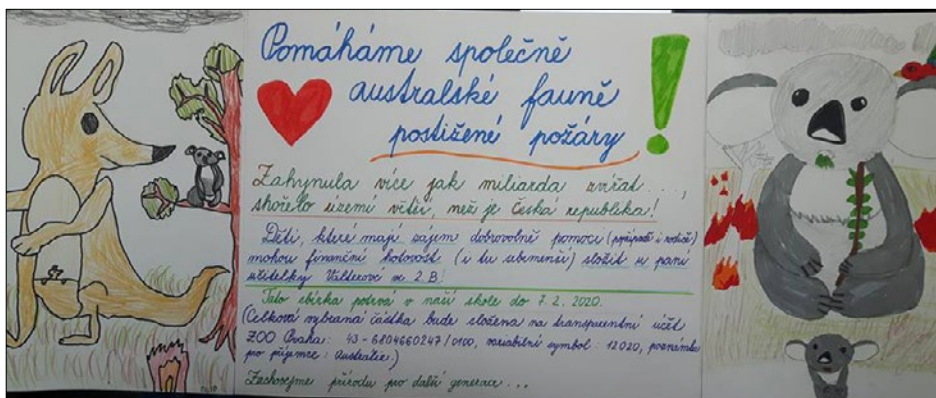
Požáry v Austrálii mají za následek úhyn více jak miliardy zvířat. Některé druhy vzácných zvířat dle odborníků z Australské univerzity dokonce vyhynuly úplně, nebo jejich vyhynutí hrozí,

protože požáry zpustošily více než 80 procent jedinečných ekosystémů, v nichž se vyskytuje nejméně 49 druhů ohrožených živočichů (např. pagekon, paropucha atd.)

Zvířata, která přežila, přišla o své přirozené prostředí, o potravu, některá čeká doživotní azyl v záchranných stanicích, nebo v zoologických zahradách (např. klokánek dlouhoprstý, koala medvídkovitý, ptakopysk podivný).

Jsou druhy zvířat, které můžeme vidět v dnešní době už pouze v zoologických zahradách a nikdo jistě nechceme, aby jich bylo ještě více, proto jsme rádi, že jsme mohli pomoci alespoň tímto způsobem zraněným živočichům a ohroženým druhům, které jsou na pokraji vymření.

IN



Hvězdné nebe nad námi...

Nekonečný prostor, který se otvírá našim očím za bezoblačných nocí. Nám se tento prostor otevřel ve dne a na stránkách prvouky. Hvězdy třpytící se

jako drahokamy se spojují v náhrdelníky – hvězdná znamení. O tom ví své astrologie, která byla kdysi vytlačena z okruhu věd. Přesto přežila dodnes

a také většina lidí ví, ke kterému hvězdnému znamení patří. Naše děti to ví také, ale nyní se z nich stali vědci – astronomové. A ti se zabývají jevy za hranicemi zemské atmosféry, zkoumají vesmírná tělesa.

Od Merkuru až po Neptun – planety, které patří do království Slunce, jež je osvětluje a zahřívá, jsme putovali vesmírem pomocí prezentací žáků třetí třídy. Škoda, že už tam nepatří Pluto, chybí nám!

Také jsme řešili otázku existence života mimo naši modrou planetu. Většina dětí se domnívá, že ano, život je všude!

Nepouštějme své oči z hvězdného nebe. Můžeme si snít své sny a nohy přitom nechat na Zemi, ještě tu máme co dělat... Budme světlem sami sobě i ostatním a rozvíjme schopnost projít i temnotou tak, jak to zvládli již moudří před námi.

Mgr. Jitka Bartošová



Co naše babičky uměly a my už také

Řízkování, to bylo to, co nás dovedlo v poslední únorové páteční odpoledne do školní družiny ke Klárce. Kdepak smažení řízků, ale množení rostlin!

Několik lavic k sobě spojených, pokrytých folií, na nich v nádobách zemina a různé nádoby. A všude spousta dětí, zvědavých očí a pilných rukou. Chtěli jsme se naučit množit květiny tak, jak to dělávaly naše babičky, které ještě neměly možnost navštívit hyper velké obchody s květinami.



Nejdříve jsme si popsali zeminu, jedna byla pro množení pelargonii a druhá pro řízky drobnějších rostlin. Řízky pelargonii jsme sháněli po Pyšelích a okolí, děkujeme všem, kteří nám je poslali po dětech nebo sami přinesli. Pro řízky pokojových květin jsme nachystali molici, voděnku a tlustíka (zamioculcas). Nachystali jsme si kelímky pro sázení a propíchlí do nich otvory. Naplnili jsme je příslušnou zeminou. Klárka s Ilonou chystaly řízky rostlin. Spodní část rostlinky seřízly šikmo, aby plocha pro zakořenění byla co největší. Řízek jsme vzali a namočili konec rostlinky ve vodě a pak ještě ve stimulaxu. Stimulax způsobí rychlejší a lepší zakořenění řízku. Rostlinku jsme zastrčili do zeminy a lehce přimáčkli. Uložili jsme ji do bedýnky.



Práce nám šla od ruky, pěkně se při ní povídalo s kamarády. Chodili se na nás dívat všichni, které to zajímalo a také přiložili ruce k dílu. Úplně ke konci jsme zasázeli také „pokusy“ – třeba půl listu.

Nakonec jsme bedýnky s rostlinkami odnesli do skleníku, kde budou pravidelně zalévány a samozřejmě očekáváme, že se našim řízkům bude dařit.

Mladí pěstitelé

DOMOV SENIORŮ

Čas běží dál

Přestože se venku dějí věci, které známe doposud jen z filmu, my v Domově pro seniory neztrácíme naději a snažíme se o optimistický přístup ke každodenním radostem a starostem. Sledujeme aktuální dění a denně se aktivizujeme. Třikrát týdně cvičíme, dvakrát týdně si trénujeme paměť, sledujeme příjemné pořady v televizi s hudební tematikou, seriály a dokumenty o přírodě. Stále nám chutná s láskou připravená strava. Budeme nadále, jako celá republika potažmo celý svět, sledovat situaci a společně

čelit nástrahám. A tímto zároveň děkujeme, že respektujete zákaz vstupu do našeho areálu a přilehlého zámeckého parku a chráníte tím zdraví nás všech.

DS Pyšely



Uchovávání tradic budiž pochváleno...

Je sobota večer, 24. ledna 1948. V pyšelské sokolovně začínají Šibřinky předtančením České besedy. Pocit znovunabytí svobody a doznívající radost z nedávného skončení války, umocněné obnovením Sokola vytváří bezstarostnou náladu a úžasnou atmosféru v sále. Nikdo z účastníků tohoto všeobecného veselí nemůže tušit, že zakrátko, jen za několik dní, dojde k zásadní politické změně, která, mimo jiné, zastaví činnost Sokola znovu, podruhé. Rozdíl je jen v tom, že poprvé se toho dopustil nepřítel, cizinci, ale podruhé my sami Češi. Zajímavá shoda, důvody v obou případech likvidace byly stejné. Sokol, svými zásadami, humanismem, ušlechtilými ideály a skutky-válečnými obětmi, překážel oběma autoritám. Oba zákazy jsou z dnešního pohledu pro Sokol vlastně vyznamenáním. Ani vědomí mnohonásobné vlastní přesily nezbařilo obě totality obav z existence a vlivu vlasteneckého Sokola.



Vraťme se k České besedě, o které si dnes tady chceme povídat.

Historie nás poučuje, že generace obrozeného času druhé poloviny devatenáctého století se dočkala nového českého národního tance Česká beseda. U jeho zrodu byli básník Jan Neruda, taneční mistr Karel Link a hudební skladatel Bedřich Smetana. Je to řadový tanec pro čtyři páry v taktech polky a valčíku. A jako takový zdomácněl v sokolských Šibřinkách. A máme za to, že tak tomu bylo i u nás v Pyšelicích. Jistou zajímavostí je skutečnost, že Šibřinky byly pořádány i po zákazu Sokola v roce 1948, změnu doznal jen název pořádající organizace, Tělovýchovná jednota. Naopak jméno Sokol také nezmizelo docela, objevovalo se v názvech venkovských fotbalových a hokejových klubů. Sokolských stop přetrvalo více, například cvičení na náradí, i když asi v omezené míře. Ale tou hlavní, která se stala, výkladní skříní socialistické tělovýchovy byly Spartakiády, otisky so-

kolských sletů. Byly přednostně podporovány státem a zařadily se k povinným státním oslavám.

Podruhé se vraťme k České besedě s omluvou, že pamětník na malou chvíli odbočil

od hlavního tématu, České besedy. Ona stojí za to zastavení, patří k dochovaným symbolům národního kulturního bohatství, přežila dramatické válečné a politické eskapády nedotčena.

Tak tedy, z místních zdrojů se dovídáme, že Česká beseda se tančila na Šibřinkách v letech 1948, 49, 50, 58 a 68. Ty dvě posledním nacvičovaly paní Marta Laurová a paní Radomila Vobecová, rozená Macháčková, která pak v roce 1984 tento tanec nacvičila s dětmi.

A jak ten čas běží...

Je sobota večer, 20.2.2020 20 hodin. V pyšelské sokolovně jsou zase Šibřinky a po dlouhé přestávce... Česká beseda v provedení sokolek seniorek. To je datum!

Neznajíce pravidel a zákonitostí merologie přisoudíme, jen tak laicky, ale s chutí a nadějí tomuto nádhernému datu takovou moc, která pyšelským sokolům a České besedě předurčí tu

nejkrásnější budoucnost. A když se podíváme na to, jak se v posledních několika letech „do morku kostí“ změnil náš už jedenadevadesátiletý stánek, sokolovna, zdá se, že k tomu mají sokolici pěkně našlápnuto. Škoda, že to nemohou vidět všichni ti, kteří si s láskou stavěli. Nebo snad ano?

Nápad zatančit besedu na letošních Šibřinkách se zrodil v hlavách sokolských seniorek a realizovaly jej s tím, co bylo k dispozici. Co že je to za zjevení, která v době počítačů s přehřelými nabídkami internetové zábavy, mobilních telefonů s bohatou službou komunikace a přívalem každodenních televizních seriálů, po večerech nacvičují Českou besedu. Jsou to: Alena Pohanková, Alena Kulovaná, Sylva Tiefenbachová, Ivana Křížová, Hana Broström, Květa Pangráčová, Stanislava Tomášková a Jana Soprová; hudební režie Růžena Tománková; kostýmní výtvarnice Dr. Jitka Blažková a Květa Hostašová; choreografie a režie Marie Kafková.

Pan Bedřich Smetana by asi řekl: „Dobrá věc se podařila“. Poprvé ve své Prodance, podruhé v sokolovně v Pyšelicích.

Ano, ano! Česká beseda byla přijata potleskem a nadšenými ovacemi.

Vyjáďřeme poděkování za tento pěkný počín i za vzkříšení tradice tohoto tance na Šibřinkách. A dovoláváme se mládí sokolského, rodů ženského i mužského, tradice je radno ctít.

Pod čarou:

Slovo beseda znamená přátelství, scházet se k popovídání, besedování. Prožíváme právě čas, kdy je tato povznesená, výlučně člověčí činnost zapovězena. Nikdo z nás netušil, že by k tomu mohlo dojít a přesto je to pravda. Jenže tentokrát toto omezení poprvé není způsobeno žádnou zvůlí. A také poprvé záleží jen a jen na nás samotných, abychom ohleduplností a zodpovědným chováním vrátili čas k přátelskému popovídání, jak jsme zvyklí.

-dh-

Otužování převážně (ne)vážně

Naší partičku, která se rozhodla máchat svá těla v ledových vodách zajisté není třeba představovat. Fotky našich vypracovaných těl jste mohli vidět na FB, nebo, pokud jste zabloudili například na Štědrý den k rybníku Prádlo, naživo při našich akcích. Do vody lezeme rádi, často a s nadšením, jež v nás přetrvává i s příchodem teplých front, které nám letos dělají ze zimních měsíců předjaří.

Po vydařených koupelích před vánočními svátky už bylo jasno, že v současné sestavě vydržíme přinejmenším do jara.

INZERCE



Vznikla tak touha vycházející z hesla „V jednotě je síla“, nějakým způsobem prezentovat sounáležitost jednotlivých členů k celku.

Jméno naší skupince dal plakát, který s pečlivostí sobě vlastní stvořil po grafické stránce Pavel Kocourek. Pyšelský Vomrzlík, název, který při pivu v sokolovně vymyslel náš vytrvalec Jindra Štěpánek, je vtipně dokreslen třesoucí se postavičkou plavce, kterou pro nás v rekordním čase a zdarma vytvořil výtvarník Simon Anfilov (velké díky!!!) a díky účasti Jindry Jenšovského na neuvěřitelném množství otužileckých závodů po celé republice se stává součástí otužileckého sportu a také propagací našeho malého rybníku v Českém moři.

Aby měl každý z nás svého Vmrlíka, stvořil Pavel ještě krásný návrh triček pro členy, na kterém je mimo již zmíněného Vmrlíka ještě znak Sokola (T. J. Sokol Pyšely), naší domovské sportovní organizace, která náš oddíl registruje a také výrobu triček sponzorovala. Pokud někdy uvidíte naše trička, jistě si všimnete velkého nápisu „Otužilci Pyšely“. To abychom nikoho nenechali na pochybách, odkud pocházíme.

Z nutnosti scházet se nejlépe všichni současně, což se dodnes jeví jako základní problém, jsme všichni vstoupili do společné skupiny v telefonní aplikaci. Tento počín hodnotím jako velmi zábavné opatření. Každý z členů totiž v touze po ledové vodě trénuje doma, takzvaně v omezeném prostoru. Jedná se o různé kádě, bazénky, sprchy, vany a podobně a díky možnosti jednoduše se vyfotit, ozývá se v rodinách otužilců při večerním sledování televizního programu neustálé pípání mobilních telefonů. To jak si účastníci nadšeně posílají foto s údaji o teplotě vody v dané lokalitě, nebo času, stráveném v ledovém objetí, někdy i tloušťky ledu, kterou museli kvůli ponoru odstranit. V podstatě se dorozumíváme



jako delfíni s tím rozdílem, že oni mají signály stejné. Třeba se nám podaří i toto sjednotit. Představa třináctého stejného zapipání...

Z tohoto důvodu musel naši telefonní skupinu opustit náš čestný předseda, Jirka Langmajer, který při večerních představeních čelil neustálé kritice svých hereckých kolegů, že ruší představení. Naštěstí na nás nezanevřel, a navíc se o nás zmínil v několika veřejných debatách jako o „klukách od nás z vesnice, se kterými se chodím otužovat“. Dokonce si našel čas, aby naše nová trička slavnostně pokřtil.

Den křestu se po mnoha debatách a odkladech (hory, návštěva tchyně, zabijačka, ples) ustálil na datu 22. 2. 2020, což bylo magické datum, které nejspíš

každému učarovalo. Přestože se večer před křestem rozpíjaly mobily otužilců, upozorňující na důležitý den D, našli se jedinci, kteří z roztržitosti či jiných důvodů přišli na křest o několik hodin později a bez trička, v jednom pří-

padě pak o několik týdnů. My ostatní jsme pak na domovské pláži rybníka Prádlo netrpělivě očekávali příchod našeho otužileckého guru, Jirky Langmajera. Ještě že Jindřich před lety, kdy s Jirkou debatoval v restauraci při studeném pivě o prospěšnosti otužování pochopil, že máme-li zvládnout techniku otužování bez komplikací, musíme se svěřit do rukou odborníků.

Když jsme se všichni sešli na novém prkenném molu, které se mnou před několika dny ve větru a dešti smontovali kluci Svobodovi z Nové Vsi, zavládla vzrušená debata o způsobu křestu. Demokraticky bylo rozhodnuto, že čestný předseda zkropí naše mužné hrudníky (v případě děvčat něžné)

perlivým nápojem z provenience Bohemia sekt – Starý Plzenec, kterého náš „šéf“ přináší na setkání hojné množství. Debatu o původu nápoje odbývá tajuplným úsměvem. Skalní nadšenci otužování a ortodoxní patrioti věří, že jde o vodu z pramene, který napájí rybník Prádlo, sycenou oxidem uhličitým v přístroji sodastream. Pramen se totiž nachází v louce před domem, kde Jindřich bydlí. Alkohol v nápoji se prý vytváří ze zkvašených kořenových částí rostlin, které padají do zatrubněné části pramene.

Ať tak, či tak, den byl jako malovaný a nálada všech jako vždy skvělá. Otužilci mají jednu shodnou vlastnost a to je jednak krásný smysl pro partu a dále nadhled nad starostmi všedního dne. Při každém setkání vládne dobrá nálada, z vody vycházíme s úsměvem, jak říká náš Jindřich, to proto, že jsme rádi, že to máme za sebou. Politickým, vrhli jsme se v tričkách do vody a užili si skvělé pocity z těla obaleného ledovou tkaninou. Na břehu už na nás čekalo teplé káféčko a buchty od starostlivé Mirky Kocourkové. Trička jsou pokřtěna a jeden by nevěřil, jaké teplo může být u studené vody. Asi je to tím, že kdo chce do studené vody, musí mít toho tepla v zásobě víc...

Na Prádle pouze v prádle, místy až bez prádla

Konec roku v bodech:

21. 12. 2019

Schůze výboru po proběhlé koupáčce – předsedou znovuzvolen Jindra Jenšovský řečený Ledo-Borec. Ostatní kandidáti měli tak zmrzlou pusku, že nemohli pronést nominační řeč. Následuje bohatá diskuze, zejména o počtu modrých pruhů na plavkách, vykrojení plavek a co mají a nemají plavky zakrývat. Všeobecná shoda, že ve vodě o teplotě 2–4 °C není co schovávat a vlastně ani co ukazovat.

24. 12. 2019

13:00 – oficiální sraz Otužilců u rybníka Prádlo, Pyšely – vrcholná akce OP!

12:30 Stavba stanu, příprava občerstvení.

12:48 První příchozí „Koupání-Chťívý“ i „Čumi-Lově“.

12:50 Standardní chaos doprovázející každou podobnou akci, ukázkový příklad nekoordinovaného Brownova pohybu.

12:52 Část otužileckých adeptů je již na lehko, jejich úsměv je poněkud ztuhlý. Část je oblečená, od těch prvně

jmenovaných se liší širokým měkkým úsměvem.

12:54 Zdálí zní těžko identifikovatelný zvuk, starší spoluobčané pohledem na oblohu vyhledávají blížící se střemhlavé bombardéry Ju-87 Stuka (štuka).

12:55 Příjezd Gangu NOK na Kora-dech.

12:57 Část účastníků si už připijí, i když ještě nepodali výkon. Inu proč ne, vždyť jsou Vánoce.

13:01 Na místě je cca 100 lidí, z toho se cca 35 až 45 tváří, že tam vleze.



13:03 Otužilci se nažduchali k okraji rybníka z důvodu společného focení. Část fotografujících se těší až uvidí prvního zkolabovaného, to se však neděje. Naopak všichni jsou nabuzení hupsnout do vody a nálada je sváteční.

13:04 Slavnostní proslov Sokolského Guru věnovaný tématu otužování z pohledu zdraví.

13:04 Krátké a úderné slovo předsedy a JDE SE NA VĚC! Do vody leze určitě 40 kusů.

Pár citací z onoho odpoledne:

Ty vo..., těch magorů je snad padesát!

Neznámý Čumi-L.

Vyprali jsme špinavé prádlo a pod stromčkem už bude čisto a klid.

Člen OP TM ke konci akce, poté co požil.

Zasloužený lok, přišli týnečtí i NOK.

Rýmující člen OP JCH, taktéž po požití.

Každý je vítán, kdo do Prádlu na Štědrý den vkročí a svoje údy smočí.

Předseda OP JJ, a ani nemusel požit, poněvadž to je pravda pravdoucí!

13:04–13:20 Ve vodě se ráchá, plave, popochází, ale možná i bojuje o holý život spousta lidských bytostí. Někteří si doslova lebedí, někteří jen nechtějí ztratit tvář a díky vodě o teplotě 2°C si v pohodě zachovávají „poker-face“.

13:05–13:21 Část aktérů je na Prádle bez prádla. Zato jsou však rudí jako raci a stejně není nic vidět. Ta Ona věc je prostě nekonečně malá. Oblékačská procedura je očividně těžší než byla ta vysvlékací.

13:30 Odjezd Gangů NOK. Čest jejich památce, jsou to drsníci. V rodině Oxu je budou rozmrazovat plamenometem nebo Tuzemákem, což je nepochybně příjemnější.

13:06–15:45 Probíhá společenská část akce, spočívající zejména v konzumaci domácích dobrot – chlebičků, jednohubek, sladkostí... A ještě více spočívající v příjmu kvalitních tekutin teplé i studené povahy. A úplně nejvíce spočívající v debatách mezi vzájemně známými lidmi, ale (a to je skvělé!) i mezi vzájemně neznámými lidmi.

Cca 16:16 Konec akce, vše uklizeno. Děti mají nosy nalepené na okenních sklech a vyhlížejí Ježíška. Nad obzorem pozorujeme stín jeho sáněk. Nebo jsme moc požili? To je fuk, hlavně, že je všem prima.

*Za OP
otužilecký mladší elév P*

Jdu, běžím, ochutnávám a najednou je rok 20 aneb VI. ročník vycházkově-běžeckého rozloučení

Tak jsme se poslední den roku sešli pošesté. To už se skoro dá říct, že jde o akci tradiční. Aby ale nebyla moc fádni a pořad a furt stejná, měníme každý rok její parametry. Hlavně trať a téma následné trachtace.

Letošní trať zavedla účastníky do méně profláklých pyšelsko-zaječických končin. Start byl pochopitelně standardně v kulatých 13 45 na Penaltě, ihned po obligátním focení. Od této pyšelské fotbalové Mekky vedla trasa kolem Dětského do-

mova, po jižní straně Pazderny až k psímu cvičáku a pak podél Zaječického potoka severně. Dále se cesta stáčela kolem rybníčku Lično I. a Lično II. Zde je nutno vložít pozn.: na mapy.cz jsou oba rybníky téhož jména, římské číslice přidal autor textu, kdyby si někdo chtěl trasu prohlížet na mapě, tak aby neměl pocit, že jsme okolo Lična chodili jak tataři kolem dokola). Následovalo proklíčkování kolem zaječického fotbalového grýnu do ráje Intelektuálních třenic a dišputací Oksfor-

du, kde se chodci i běžci mohli občerstvit. Bohužel se ukázalo, že většina účastníků si stolečku s občerstvením, pravděpodobně přes pot odkapávající z čela, vůbec nevšimla. Nebo taky možná, že touha po vítězství u běžců či touha po další kvízové otázce u chodců byla tak silná, že prostě nehlédli napravo ani nalevo. Kdož ví.

Od tohoto svatostánku se pokračovalo po turistické červené k Dubu a pak zpět na Pyšely po cyklostezce č. 28 a přes Košík na Penaltu. Část vý-

letníků si neodpustila drobnou odbočku na Loretu, aby se pokochali krásami posázavské krajiny. No, nedivme se jim. Poněvač, kdy jindy se kochat, než když má člověk čas a je v pohodě!

Účastníků bylo asi tak jako loni, předloni, před-předloni... Tedy dost. Věkově i genderově šlo o akci vyváženou, dokonce i pár pejsků se účastnilo. Vypadá to, že lidé, kteří chodí každoročně se dokonce i těší! A to je pro organizátory Blaho!

Po loňských zkušenostech jsme trať označili předem, abychom se vyhnuli trapné situaci, kdy nám nezletilé, zato však ztepilé děti dýchají na záda a popohánění nás, abychom je nezdržovali a už běželi. Přičemž, my již dávno zletilí a už dávno neztepilí, sotva popadáme dech a na mysl nám tanou slova, jež do slušné tiskoviny typu PL nepatří. No prostě jsme nechťeli, aby nás Vojta zase předbíhal, a tak jsme si museli přivstat! Ráno byla trať krásně pomrzlá a tvrdá. Libovali jsme si, jaká je to paráda. Ale ouha. Po obědě vyšlo sluníčko (pochopitelně na základě Objednávky organizátorů k tomu Nejvyššímu) a z tvrdé stezky se stala stezka blátivá. No nevádí bláto přece nekouše, a navíc se dá umýt.

Po cestě čekalo účastníky pochodoběhu 15 zastavení v podobě Mišmaš

kvízových otázek ze všech oblastí lidského vědění. Vyřešením otázky získal soutěžící vždy 1 písmenko či číslo, které jej navedlo k významnému výročí roku 2020, kdy slavíme 350. výročí úmrtí významného učence. Jestliže už tušíte kterého, blahopřejeme. Jestliže ne, nic se neděje, dočtete se to na konci textu.

Na Penaltě proběhla obvyklá silvestrovská kulinařská soutěž. Protože i my jdeme s dobou, vyhlásili jsme protentokrát disciplínu „Vegan & Vegetariánská kuchyně“. Průběhu let je zřejmé, že laťka kulinařské úrovně soutěže jde rok od roku nahoru. Důkazem může být nejen variabilita a množství předváděných výrobků, ale i jejich precizní načančání. Někteří účastníci jsou si očitivně dobře vědomi, že kulinařský zážitek je nejen o chuťových pohárcích a čichových receptorech, ale i o zrakovém vjemu.

Nejmenovaní účastníci, kteří vředyky soutěž vyhrávali a letos dobrovolně nesoutěžili, přinesli i pečené kolo s tvrzením (citujeme): „to prase přeci žralo jen zeleninu“. Inu, jde jen o úhel pohledu, že ano. Avšak tento úhel byl naštěstí natolik velký, že umožnil, aby se v rámci večera snědlo i to kolo!

Titulem Rex de Silvestrini pro rok 2020 se může pyšnit Eliška Blažková,

která ač přesporní a ač se o akci dozvěděla na poslední chvíli, prostě přijela, viděla a zvítězila! Její marocký tajine, jeruzalémský salát, domácí pita, hummus, matbucha a baba ghanuš byly famozi!

Titul o nejlepšího Veg-Tvůrce získala Julie Gbelcová za Malinový Vegan Raw dort. Nelze zde zmínit všechny zúčastněné a jejich produkty, jen lze zjednodušeně říct, že to bylo všechno SKVĚLÉ!

A jak to bylo s Kvízem?? 15. 11. 1670 zemřel v Amsterdamu učitel národů J.A. Komenský, který mimo jiní napsal „Labyrint světa a ráj srdce“, kde se snažil přijít na to, co je smyslem lidského života a lidského snažení. Odpověď na tyto otázky možná naleznete v této knize. Ale spíše je na každém z nás, aby si na ně odpověděl sám.

A tak, když lehce parafrázujeme jednoho téměřužklasika české gastronomie, nežijme blbě a vnímejme ostatní lidi kolem sebe, a bude se nám všem žít lépe.

*To Vám do roku 2020 za pořádající
spolek 3P, z.s. přeje Petr Gbelec
a Peter Matisko a třeba za pár měsíců
na VII. pokračování Pochodoběhu
na shledanou.*



Nový vůz ve službách Hasičů Pyšely

Jak již bylo v minulém roce zmíněno, Magistrát hl. města Prahy na základě naší žádosti městu Pyšely, převedl automobil VW Transporter. Celkový stav vozu byl dobrý, ale jelikož se jednalo o policejní vůz, bylo nutné provést změnu barvy z bílé na červenou. Z tohoto důvodu bylo přistoupeno k celkové opravě karoserie. Časová náročnost všech našich akcí nám posunula opravu vozu na přelom roku, lépe řečeno na zimu. Vůz byl kompletně odstojen, vyčištěn a připraven na lakování. To vše svépomocí členů SDH a v garáži hasičské zbrojnice. Lakování barvou odstínu RAL 3000 proběhlo v lakovně firmy Ford Kačmáček, kam bylo nutné vůz převést na odtahovém vozu. Před samotným lakováním byl proveden ochranný nástrík podvozku a po nalakování nástrík dutin karoserie voskem. Poté se vůz začal skládat a díky všestrannosti našich členů sboru bylo možné po čtrnácti dnech od nalakování s vozem vyrazit na první zkušební jízdu. Firmou Toteman byl proveden polep bílého pruhu a nápisů. Zdá se, že je vše hotovo a VW Transporter se hlásí do služby a je připraven nahradit náš Škoda Favorit. Ten prošel úplně stejnou opravou v roce 2004 a od té doby vypadá pořád skvěle. Nejraději bychom ho viděli někde v muzeu, protože dospěl věku veterána a je od výroby postaven jako hasičský speciál. Najeto má pouhých 37 000 kilometrů. Ale zpět k Transporteru. Oprava vyšla do čtyřiceti tisíc korun a přitom nový takto upravený vůz stojí od milionu korun výše. Jednalo se o přínosné zhodnocení techniky bez velkých nákladů města. Očekáváme, že nám bude sloužit minimálně tak dlouho jako Škoda Favorit. Přínos vozu bude pro náš sbor veliký, jelikož vůz má pohon 4x4, pojme více lidí a má velký prostor na

vybavení. Bude mít zastoupení jak u požáru, technického zásahu, transportu pacienta nebo při školení jednotky. Prozatím se bude jednat o vůz se základním vybavením, ale do budoucna bychom rádi vůz dovybavili na většinu technic-



kých zásahů a třeba i čerpadlem na vybudování čerpacího stanoviště při větších požárech. Bude to ale ještě běh na dlouhou trať, protože bohužel hasičské vybavení se pohybuje v řádech statisíců korun.

Děkujeme členům Městské policie Praha za informaci, že lze o vůz žádat, Magistrátu hl. města Prahy za bezúplatný převod, Městu Pyšely za spolufinancování opravy a členům sboru za obětovaný čas na opravě.

Jan Smutný
www.hasicipysely.cz

Hasiči Pyšely a naše aktivita v roce 2019

Uplynulý rok 2019 měl být pro náš sbor spíše klidnější než předchozí rok 2018, ve kterém proběhla oslava 140 let založení SDH. Čas ukázal, že tomu tak úplně nebylo.

Z počátku roku bylo nutné vybrat vhodný servis na naší novou cisternu. Bylo poptáno několik servisů, konzultovali jsme u okolních jednotek jejich zkušenosti v servisech. Více jak 15 let si provádíme veškerou údržbu a opravy techniky sami a tak to bylo pro nás něco nového. Na garanční servis podvozku byl vybrán servis Tatra Jičín a s nástavbou jsme museli k výrobci THT do Poličky. Celkem

bylo po servisech najeto 560 km, a tak se na řízení cisterny vystříдалo několik strojníků v rámci kondičních jízd.

Již v únoru na Masopustu jsme vozili kapelu na hasičském vozíku a hned začátkem března pořádali tradiční Hasičský ples. Následovaly akce, jako jsou úklid škarp příjezdových cest do Pyšel a sběr železného šrotu, řízení dopravy cyklistického závodu nebo spolupráce na běžeckém závodu Pyšelský kopeček, který byl poprvé uspořádán na zahradě hasičské zbrojnice. Týden na to vyrazili naši senioři na hasičskou soutěž do Čtyřkol. Další víkend jsme stavěli

hranici na Čarodějnice a dohlíželi na její pálení. V květnu jsme byli pozváni do pivovaru Velkopopovický Kozel s technikou na Den Svatého Floriána, kam jsme vyrazili s CAS 30, DA LT55 a s dvoukolovou historickou stříkačkou. Koncem května bylo vysláno ženské družstvo na Okrskovou soutěž v požárním sportu do Soběhrd. Ve Lštění na Dětském dni jsme pomáhali s výrobou pěny z naší cisterny a na dětském dni v Pyšelích jsme pro děti připravili vodní mlhu a stříkání z hadice na kuželky.

S příchodem léta k nám zamířila dobrá zpráva, a to, že Magistrát

HASIČI

hl. města Prahy na základě naší žádosti městu převede automobil VW Transporter, který sloužil u městské policie. Na voze byly zahájeny opravy, ale mimo to jsme se pustili i do výměny vchodových dveří, výstavby nové stěny a montáže okna na chodbě hasičské zbrojnice. Také jsme namontovali elektrické pohony vrat na zahradu, aby v případě výjezdu byla automaticky vrata otevřena a jednotka v době výjezdu měla kde zaparkovat svoje vozidlo. V létě jsme jeli na slavnostní předání nové CAS do Mnichovic. Pomáhali jsme kolegům ze Čtyřkol na oslavách založení sboru s organizací a s požárním dozorem u ohňostroje. Také nás požádal pivovar Velkopopovický Kozel o příjezd s Tatrou T148 na focení propagace piva Florián. V říjnu následovala organizace lampionového průvodu a občerstvení na hasičské zbrojnici, kde děti a rodiče měli možnost nahlédnout termokamerou do zakoupeného prostoru a mohli počkat na večerní zvonění zvonů ke Dni české státnosti. V prosinci jsme pořádali výroční schůzi a 22. 12. společně s městem adventní neděli, kde zazněly zvony Pražské mobilní zvonkohry. V průběhu celého roku probíhal každou první sobotu v měsíci na za-

hradě hasičské zbrojnice sběr elektroodpadu.

I přes náročnost všech akcí se neopomínalo na to nejdůležitější, a to je pomoc našim spoluobčanům při všech mimořádných událostech. Letos naše jednotka zasahovala celkem 17×. Většinou šlo o technickou pomoc nebo požáry. Vždy se vyjíždělo včas a v dostatečném počtu lidí.

Výcvik jednotky probíhal jako v minulých letech v průběhu celého roku. Nově máme proškolené pilaře, nositele dýchací techniky a technika ochrany obyvatelstva. Cyklického školení se účastnili velitelé i strojníci. Máme nového člena jednotky, který s námi může vyjíždět i v denních pracovních hodinách. Spolupracovali jsme s ZZS Středočeského kraje na cvičení hromadné nehody v Benešově a vyslali družstvo žen i mužů na okrskový výcvik jednotek do Poříčí nad Sázavou. Na toto cvičení jsme připravili v prostorách naší hasičské zbrojnice pro ostatní jednotky disciplínu s termokamerou, a to vyhledání osoby v zakoupeném prostoru.

Město nám letos do vybavení zakoupilo 6 ks zásahových obleků Deva, 6 ks zásahových lehkých helem Dräger na technický zásah a další drobné dovybavení.

SDH zakoupilo nástěnný sušák zášahové obuvi, elektrickou brusku řetězů motorových pil, vysavač na údržbu zbrojnice, elektrické pohony vrat na zahradu a také výkonnou motorovou sněžnou frézu, takže bylo naprosto jasné, že v zimě sníh určitě nebude. Pivovar Velkopopovický Kozel sboru věnoval za focení propagace značkový rozkládací nůžkový stan 3×3 m.

V listopadu nám byl občanem z Pyšle poskytnut finanční dar 40 000 Kč na pořízení automatického externího defibrilátoru. Po delších jednáních bylo rozhodnuto o pořízení typu Zoll AED Plus v hodnotě 48 000 Kč. První víkend po dodání AED nás přijeli proškolit záchranáři z Life Rescue. Školení bylo velmi dynamické a s kompletním zaměřením na resuscitaci.

V průběhu celého roku jsme se starali o hasičskou zbrojnici, techniku a vybavení. Vyráželi jsme několikrát s cisternou T148 zalévat fotbalové hřiště či proplachovat propustě. Spolupracovali s městem na velmi dobré úrovni a moc si vážíme finanční podpory, bez které by výjezdová jednotka nebyla na tak dobré úrovni. Děkujeme i Vám za přízeň na všech našich akcích.

Jan Smutný
www.hasicipysely.cz

NAŠI DOPISOVATELÉ

Rozmarné počasí

Když letos v únoru překročil teploměr hodnotu 15 stupňů (plus!), vzpomněl jsem si na prastarou lidovou moudrost: „Únor bílý – pole sílí.“ Pokud vím, tak na Sněžce žádná pole nejsou a jinde po sněhu ani památky. A když se navíc počasí v průběhu týdne nejméně dvakrát změnilo, začal jsem pátrat, zda i naše předky dovedly rozmary počasí pořádně potrápit. Sáhl jsem tedy po Památkostech městečka Pyšely a jejich okolí. Autor knížky, pyšelský tkadlec František Václav Po-

korný, žil v letech 1783–1850 a ve své knížce zaznamenával nejen dějinné události, ale také rozmary počasí. A nebylo jich zrovna málo. Tak v roce 1770 se lidé začátkem července chystali na žně. Kosy a srpy už byly připravené, nabroušené, jenže v noci přišlo takové krupobití, že ráno nebylo co kosit. Závěr roku 1799 přinesl mimořádně tuhou zimu s neslýchanými mrazy, které vyvrcholily o Vánocích. Než kněz u oltáře přezpíval Narodil se Kristus Pán, lidé z kostela utekli,

protože se tam pro ukrutnou zimu nedalo vydržet. Následující rok 1800 přinesl do Posázaví velkou povodeň. Rok 1821 byl mimořádně deštivý, obilí hnilo na polích. Po celé zemi se konala prosebná procesí. Pozadu nezůstali ani Pyšelští. Pan farář Seewald s kaplanem Boučkem vedli procesí od Zakout k Loretě. Jak píše Pokorný: „Když se navraceli do chrámu Páně, již se obloha vyjasnila.“ Takže nakonec úroda byla zachráněna. 26. července 1839 přišla mimořádně sil-

ná bouřka s kroupami. Nejhuře bylo kolem Jílového, kde krupobití utlouklo obilí i brambory. Kolem Pyšel bylo také zle, ale ještě huře dopadli rolníci ze Zaječic a Pětihost. Když bylo vody mnoho, bylo to špatné, ale o nic lepší nebylo, když jí bylo málo. To byl případ roku 1842, kdy za celé léto prakticky nezapršelo. Všechno poschlo, takže následovala neúroda a dražota. Velká povodeň postihla Posázaví v roce 1845. V Choceradech strhla most, v Poddubí vzala pilu, Poříčí i Nespeky byly pod vodou. Prosinec 1846 přinesl sněhovou kalamitu. Kdo chtěl v Pyšelicích do kostela,

musel si proházet cestu. Jinde bylo ještě huře: Ondřejovský rychtář Šimek šel 12. prosince domů z Komorního Hrádku. Zmrzl kousek před Ondřejovem. V Bedrči sjel kdosi s koňmi do rokle a zmrzl. Stejně se stalo i dalším lidem, takže se odhadovalo, že v okolí pomrzlo nejméně dvacet lidí. Pyšely měly štěstí, že neležely u řeky. Byly tak uchráněny od povodní, kterých přišla ještě celá řada (např. v r. 1848 a 1850). V témž roce podlehl F. V. Pokorný epidemii cholery, takže jeho zápisky končí. Rozmary počasí ovšem pokračovaly dál. Po roce 1948 razili komunisté heslo: „Poručíme větru, dešti!“

Což o to, poroučet mohli, ale počasí si stejně dělalo, co chtělo. Pravdou ovšem je, že k leckterým malérům jsme přispěli vlastními chybami. Malá pole s mezemi a remízky dokázaly zadržet v krajině daleko víc vláh než družstevní velké lány. Za chyby se platí. Takže místo abychom počasí poroučeli, budeme muset odstraňovat chyby, které jsme napáchali a dávat při tom dobrý pozor, abychom nenapáchali další.

PhDr. Jiří Chvojka

Rok plný jubileí

Rok 2020 je chudší na jubilea významná pro celý národ než byly roky 2018 a 2019. Za to pyšelská historie si opravdu nemůže stěžovat na jejich nedostatek. Posuďte sami:

1295 – z toho roku pochází první písemná zpráva o Pyšelicích.

1380 – zdejší farář Jan byl vyšetřován kvůli kázání o vzdoropapeži.

1410 – jako majitel panství je uváděn Čeněk z Pyšels.

1620 – naši předkové mohli na vlastní oči vidět „zimního krále“ Fridricha Falckého.

1645 – v bitvě u Jankova padl Karel Eusebius Mračský z Dubé, poslední mužský potomek rodu, kterému patřily Pyšely.

1670 – majitelem panství se stal František Antonín Halleweil.

1680 – první zmínka o zdejší škole. Tehdy zde učil Jan Adam Khaml Ny-zumburský.

1775 – část zdejších poddaných se připojila k velkému selskému povstání. Chalupník Václav Platil z Řehenic to zaplatil životem.

1795 – zemřel hrabě Antonín Josef Voračický z Paběnic, majitel zdejšího panství.

1810 – oběťmi epidemie neštovic se stalo 15 zdejších dětí. Pyšelské panství

dostalo prvního neurozeného majitele – pražského obchodníka Ignáce Falka.

1815 – vyhořelo tu 10 domů včetně radnice.

1820 – na náměstí byla postavena nová škola (dnes městský úřad).

1830 – majitelkou zdejšího panství se stala hraběnka Isabela Auerspergová.

1845 – začalo se dláždít náměstí.

1850 – bylo zvolena první obecní zastupitelstvo v čele s Václavem Doležalem. Ve zdejším kraji řádila epidemie cholery. Její obětí byl i kronikář F. V. Pokorný. Vyhořela část Zakout.

1885 – byl zde zřízen zdravotní lékařský obvod.

1890 – celostátní sčítání zde odhalilo 819 obyvatel (812 Čechů a 7 Němců) a 94 domy.

1920 – podle dalšího sčítání zde přibývalo obyvatel (874) i domů (113).

1925 – v bývalé synagoze byl zřízen Ústav pro chov a výcvik služebních psů četnictva.

1940 – Gestapo zatklo ředitele školy A. Nováka a učitele K. Pláteníka. Byla vydlážděna silnice od Sádky k náměstí.

1945 – několik zdejších občanů padlo v boji s nacisty, další zahynuli v Praze. Rudá armáda osvobozuje Pyšely.

1950 – rozsáhlé zatýkání odpůrců komunismu. Ze zámku vystěhovány

staré a nemocné jeptišky, které tu měly zotavovnu. Řádové sestry byly nuceny opustit i zdejší Útulek. Byla zrušena místní stanice Sboru národní bezpečnosti.

1955 – zemřel zdejší dlouhodobý farář P. Oldřich Koza.

1960 – po zrušení říčanského okresu Pyšely připadly do okresu Praha-východ.

1970 – bylo vybudováno nově veřejné osvětlení a dostavěna nová hasičská zbrojnice.

1995 – proběhly oslavy 700. výročí nejstarší zprávy o Pyšelicích. Vyšla kniha Pyšely 1295–1995.

2005 – Pyšely si připomněly, že před 100 lety zde vznikl Okrašlovací spolek. Počet zde trvale žijících občanů dosáhl čísla 1300.

2010 – byla předána veřejnosti zrekonstruovaná mateřská škola, byla dokončena náročná rekonstrukce zdejšího náměstí a v Nové Vsi byla odhalena pamětní deska Fridricha Falckého a dokončena kolonáda.

Takže můžeme uzavřít, že Pyšely mají bohatou historii, ale mohou se pochlubit i činorodou současností, která také časem vejde do historie.

PhDr. Jiří Chvojka

NAŠI DOPISOVATELÉ

Nevlastníte někdo fotografii pana Kapusty?

Stále pracuji na shromáždění, co možná nejvíce informací o lidech uvedených na našem pomníku v Pyšelicích.

Jedním z nich je také pan Oldřich Kapusta, který se narodil v Pyšelicích 18. 11. 1926. V květnu 1945 mu bylo 18 let. Byl ve skupině sedmi mužů, které v noci z 5. na 6. května 1945 odvěkla německá jednotka SS-Panzergrénadier Rgt. 1 z pyšelské školy neznámo kam. Na jejich zmizení se hlavní měrou podílel velitel jednotky SS Heinz Kraus. O osudu našich mužů není do dnešních dnů nic známo.

Dochoval se v našem muzeu pouze Pátrací oběžník jednacím číslem 1051/1945 Sboru národní bezpečnosti. Velitelská stanice v Pyšelicích z 1. srpna 1945, který sepsal vrchní strážmistr Altman. Oběžník obsahoval jména a data narození

všech pohřešovaných, dále 21 jmen německých důstojníků a poddůstojníků z jednotky a také sedm jmen národních hostů ze Slezska. Byl rozeslán po zajateckých táborech a stanicích SNB.

Nevlastníte někdo fotografii pana Oldřicha Kapusty? Není pan Kapusta na některé školní fotografii? Dokázali byste jej identifikovat?

Privítám jakoukoliv informaci k panu Kapustovi i k dalším lidem, uvedeným na našem pomníku. Mou snahou je zachovat, co možná nejvíce informací o těchto našich spoluobčanech budoucím generacím.

Jan Kostrhoun

(Kostrhoun.Ebert@seznam.cz).

Křesťanský sbor Pyšely – co jste s námi zažili:

Třetí advent 2019

Dne 15.12.2019 připravoval Křesťanský sbor Pyšely na náměstí T. G. Masaryka program již tradičního pyšelského adventu.



Hlavním tématem tohoto adventního setkání bylo autorské vystoupení Divadla Já to jsem Vítězslava Marčíka ml. Kromě Vítězslava v představení vystupovali i další sourozenci Marčíkovi, Eva a Jaroslav. Divadelní soubor vystavěl na náměstí podium a kulisy a připravil loutky. Představení s názvem Vánoční příběh v podání živých herců i loutek připomnělo tradiční vánoční příběh o narození Ježíše Krista, jak je zachycen v Lukášově evangeliu. Vystoupení mělo velký úspěch nejen u mnoha dětí, které vše sledovaly přímo z první řady, ale i u dospělých. Herce

jsem pak pozvali na svačák a čaj a každý si s nimi mohl popovídat o Vánocích a jejich divadle.

Divadelní představení bylo příjemně doplněno pohoštěním s vánočními pochoutkami, domácími koláči nebo gulášem. K zakoupení byly také vánoční dárky vlastní výroby. Děkujeme městu Pyšely, že nám dalo k dispozici plochu na náměstí a také stany, stoly a další příslušenství, a v neposlední řadě děkujeme Bohu, že nám přálo počasí a pršet začalo až po skončení programu.

Tomáš Havlíček

Divadelní představení – František, blázen

Pyšelští měli možnost v sobotu 11. 1. 2020 zažít divadelní představení nazvané František, blázen. Tato one man show herce a divadelníka Jana Horáka přinesla poutavou podívanou s řadou vtipných i přemýšlivých situací a podnětů i pro dnešní dobu.

Sv. František z Assisi je známou postavou, mnichem, zakladatelem žebrařského řádu františkánů, mystikem považovaným za „blázna“. Tehdy i dnes.

Možná se ptáte proč? Nejdůležitějšími prvky jeho života i víry byla chudoba, čistota a láska ke Kristu. Šel až na samou podstatu, hranu svého života, aby nezahlaval tyto hodnoty. I nás, v dnešní době, napadne – bláznivě. Ale proč vlastně? Sv. František dbal na to, aby myšlenky i činy byly v souladu. Dnes se tomu říká integrita. Připomínají čistotu, sněhem pokrytou krajinu. Sv. František byl takovou čistou postavou a setkání s ním asi vzbuzovalo černé svědomí, ale zároveň touhu po následování. Podtitul divadla byl Příběh o svatém showmanovi. Je to paradoxní – sv. František z Assisi, který chtěl být skromný – a šly za ním davy... I proto bylo jeho poselství bláznivé, ale silné. Tehdy i dnes.

Představení výborně vykreslilo, jak život sv. Františka vlastně vypadal. Doufám, že i pro návštěvníky bylo napaditou inspirací.

Martin Machek

Na co se můžete těšit:

Pravidelné akce sboru

Nedělní shromáždění každou neděli od 10:00

Setkání dorostu (11–14 let) každý pátek
Setkání mládeže (15 a více let) každou neděli

Čtení z Bible každý čtvrtek od 20:00

NAŠI DOPISOVATELÉ

Co nás čeká:

Velikonoce

Velikonoce – veliká noc. Pro koho jsou dnes Velikonoce něco velkého? Vánoce, to ano, ty jsou propojeny s atmosférou adventu, večery v rodinném kruhu a dlouhými prázdninami, kdežto Velikonoce jsou jen dva dny volna navíc. Ve škole se většinou učíme, že Velikonoce jsou svátek jara, ale to, že to je největší křesťanský svátek, už tak známé není.

Jaro je krásné, můžeme se podívat kolem sebe a být vděční za to, co jsme v životě dostali, můžeme se odhodlat začít něco nového, ale také můžeme změnit náš život od základů. Získat ho tak, že dáme vedení někomu jinému, kdo ví nejlépe, co je pro nás dobré. Je to trochu nelogické, že? My přece víme nejlépe, co je pro nás nejlepší... To si myslí děti taky, ale naštěstí mají rodiče, kteří vidí dál než děti, a myslí tak na jejich dobro.

A Bůh měl syna a nechal ho zemřít – to nevypadá na dobrého otce. Jenomže Bůh (ten dokonalý, mocný a milující) chce mít nás za svoje milované děti, kterým může změnit život. A to tak, že každý z nás bude naplněn tam, kde je prázdný, a vyčištěn tam, kde se špatného sám nemůže zbavit.

V Bibli (Jan 1,12) se píše: „Těm pak, kteří Ho (Ježíše Krista) přijali a věří v Jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.“ A právě proto Ježíš zemřel.

Kristýna Havlíčková

Swap je tu!

Naplánovali jsme svůj první swap na první dubnovou neděli. S ohledem na současnou situaci jsme ho ovšem odložili na neurčito. Ale nebojte se, jen co se podmínky zlepší, dáme Vám vědět s novým termínem. Vy zatím můžete využít karantému a podívat se, co z Vašich nepoužívaných věcí by mohlo potěšit druhé.

A na závěr malé zamyšlení

Vrátím se do doby zhruba před třemi lety. Tehdy jsem se jako mírně frustrovaná matka tří dětí, která je od časného rána v poklusu od jedné povinnosti k druhé, rozhodla, že do běhu svého dne „nacpu“ asi hodinu času jen pro sebe. Skulinka pro uskutečnění mého plánu se objevila v době, kdy byla dcera na tréninku, a já se místo toho, abych jela nakupovat nebo se vracela domů v rychlosti odbýt některou z nekonečné řady maličkostí, které vznikají v každé domácnosti, vypravila do lesa s roz-

hodnutím začít běhat. Ano, já také!!! Že to bylo rozhodnutí více než odvážné, jsem si uvědomila velmi brzy. Jen ještě musím zmínit, že jsem na to nebyla tak docela sama. Začala jsem si totiž půjčovat od přátel fenku zlatého retrívra. Doufala jsem, že spojím příjemné (pro mě) s užitečným (pro Bellu - budu ji tak nazývat).

S úsměvem dnes vzpomínám na naše první procházky, kdy Bella plná energie vystartovala a já po letech nicnedělání za ní jen zoufale vlála. Jak rychle bylo její vodítko na svém konci a já jen volala: „Bello, ne tak rychle!“ Sem tam jsem popoběhla a zbytek šla.

Dnes jsme s Bellou sladěná dvojka. Je ráda přede mnou a já za ní už zdaleka nevlaji. Vnímá, kdy se rozběhnu, a přidá do kroku a zase zpomaluje, když zvolním a potřebuji udělat pár kroků. Na druhou stranu ani já ji netahám netrpělivě za vodítko, když si jako správný pes potřebuje očuchat své teritorium. Mám ráda chvíle s ní. Jsou pro mě zastavením během dne. Inspirují mě, vedou k přemýšlení a rozhovorům s Tím, který není vidět, ale který je blízko všem, kdo hledají smysl života, odpočinutí, kdo hledají odpovědi na svá „PROČ?“ Je zkrátka blízko všem těm, kteří potřebují svého Stvořitele v životě. Mezi ty se totiž počítám.

Ráda bych se s vámi podělila o lekci, kterou jsem dostala. Jak jsem se již zmínila, naše procházky s Bellou již trvají nějaký ten pátek. Sladily jsme se a já jsem se zrychlila. Nejsem žádný polykač rekordů, ale každé zrychlení na naší trase mě potěší. Nebudu tvrdit, že ne. Jednoho dne jsme vyrazily a od začátku bylo jasné, že s Bellou není něco v pořádku. Ta, která si pečlivě hlídá, aby byla vždy přede mnou, jen s námahou běžela, až nakonec došlo i k tomu, co se nám dlouho nestalo – vodítko se zaseklo na svém konci. Jenže tak nějak obráceně než obvykle. To já jsem byla tentokrát před Bellou. Překvapeně jsem se otočila a bylo jasné, že dnes už žádný rekord nepadne. Nepadl ani příště, ani



Křesťanský sbor v Pyšelicích

Vás zve na pravidelné nedělní bohoslužby

Vždy v neděli od 10 hodin
v rodinném centru Zajíček
Pod hřištěm 92, Zaječice

Více informací na:
www.kspysely.cz



Křesťanský sbor
Pyšely

Pravda, láska, víra a naděje ...

NAŠI DOPISOVATELÉ

několikrát potom. Bella prostě neměla své dny.

Nevím jak vás, ale mě vždy překvapí, jak je lidské srdce sobecké. Když jsme spolu s Bellou už poněkolikáté více šly než běžely, ozvalo se ve mně, že možná nastal čas, abych Bellu začala nechávat doma, že bez ní budu rychlejší a budu se moct „posunout dál“... Jak rychle bych Bellu opustila, když mě „začala zdržovat“! Jak rychle bych zapomněla, že ona si začátky našich procházek se mnou asi moc neužívala a že to já potřebovala ji, abych měla vůbec motivaci jít ven!

Uvědomila jsem si při tom, jak rychle mám tendenci se zbavit všeho a všech ve chvíli, kdy mám pocit, že mě omezují, brzdí, zdržují. Prostě mi nedávají to, co chci. Nebo snad dokonce potřebují moji pomoc, můj čas ... můj život. Máte stejnou zkušenost?

Samozřejmě můžete namítnout, že v tomto mém případě se jednalo pouze o psa, ale já jsem si paralelu se skutečným životem uvědomila okamžitě. Vždyť od narození žijeme obklopeni vztahy, připoutáni jeden k druhému, kdy se s někým více, s někým méně, někdy více a jindy zase méně navzájem potřebujeme. Schopnost láskyplného, tedy nesobeckého, vztahu považuji za podstatu naší lidskosti.

Ale kolikrát za život se s něčím takovým, opravdovým skutečně setkáme? Do svých 18 let jsem kolem sebe viděla a sama nasbírala tolik negativních zkušeností, že jsem ztratila naději a víru v život. Tehdy jsem se setkala s živým Bohem, což mi doslova zachránilo život.

V mysli mi vyvstal verš z Bible, ve kterém je napsáno: „... Jsme-li nevěrní, on zůstává věrný, neboť nemůže zapřít sám sebe.“ (2. Tim 2,13) Jak je Bůh

jiný než my lidé! A jak jsem za to ráda! Jsem vděčná za slovo o Boží věrnosti, které Bůh dokázal před více než 2000 lety skutkem, kdy za život každého člověka dal to nejcennější, co vůbec kdy měl. Pochopila jsem a okamžitě odsunula myšlenku na konec společných procházek s Bellou, rozhodnutá dát jí tolik času, kolik potřebuje. Smířená i s tím, že už si spolu nezapomínáme.

A co si myslíte o věrnosti vy? Má ve vašem životě místo? Nebo je to něco, co nás v dnešní rychlé době jen zdržuje.

P.S. Bella je dnes úplně v pořádku. Vesele si běhá přede mnou. Jsem ráda, že je pes a nemá volbu opustit ona mě. Přišly totiž chvíle, kdy já jsem potřebovala, aby významně zpomalila.

Radka Vaisová

Pro aktuální informace prosím sledujte naše webové stránky www.kspysely.cz

Jak jsem chodil do pyšelské školy.

Jmenuji se Miroslav Hruška. Nyní je mi téměř 75 roků a bydlím v obci Tisem u Neveklova. Na začátku školního roku jsem se byl po 68 letech podívat, jak šli poprvé školáčky do školy. Zejména ti nejmenší, a srovnával jsem, co se za těch 68 roků změnilo. Bylo toho hodně, a tak jsem si řekl, že bych se o tom, co bylo tehdy a co je dnes, mohl podělit i s dětmi a učitelským sborem školy v Pyšelích. Tak jak to tehdy chodilo a jak se tehdy chodilo do školy, kde jsem začínal svou školní docházku 1. září 1951.

Narodil jsem se v Nespekách dne 27. května 1945 v domě čp. 9, což byl statek pana Tyrnera u státní silnice z Benešova do Prahy. Bylo to krátce po skončení druhé světové války v Evropě a tato válka stále ještě trvala v Tichomoří jako válka Japonského císařství a Ameriky. Ta pak skončila až 2. září 1945.

V době, kdy jsem se narodil, byl už u nás mír a lidé se z něj radovali a slavili jej. Protože byl mír a sláva,

dali mi rodiče jméno Miroslav. Pod našimi okny stále ještě proudili vojáci jak Rudé armády, tak i němečtí váleční zajatci. A protože v benešovské nemocnici byl tehdy zřízen vojenský lazaret, narodil jsem se doma.

Můj otec Antonín Hruška měl v té době v Nespekách holičství a kadeřnictví a maminka se starala o domácnost a mého staršího bratra Antonína. A tak jsem vyrůstal na vesnici, hrál si s jinými dětmi a užívali si dětství. Běhali jsme po lese, po loukách, lezli po skále Hránovici a koupali se v Sázavě. A i když byl po válce nedostatek všeho možného, bylo to hezké dětství. Někdy v roce 1948 jsme se přestěhovali do vilky pana stavitele Prušáka v Nespekách. Ta stála a je mezi Sázavou a hřištěm v Nespekách, a tak se stalo, že o několik let později jsem to měl ze všech dětí do školy v Pyšelích nejdál, skoro čtyři kilometry.

A potom přišel ten den 1. září 1951, kdy mne maminka vyparádila, jak to jen bylo možné, dostal jsem tašku

a spolu s dalšími dětmi jsem se vydal na cestu do školy. Děti z Nespek tehdy patřily do školy v Pyšelích. Můj bratr Tonda šel již do páté třídy. Do první třídy, jak se pamatuji, šel ze vsi ještě Petr Brabec, Mirek Matoušek a jedno děvče, už si jen pamatuji, že se jmenovala Ilonka. A tak začala naše školní léta.

Škola vypadala v roce 1951 jinak, než vypadá teď. Byla zde ta hlavní budova, a dále podél cesty dolů k bývalé kovárně a knoflíkárně byla přízemní budova, které se říkalo myšárna. Občas se stávalo, že při vyučování přeběhla přes třídu myška a bylo veselo. Naše první třída byla ve hlavní budově v přízemí.

Ve škole nás přivítala paní učitelka Folprechtová a seznámila nás s tím, co nás čeká. Pak jsme dostali seznam, co si máme pořídit, a poté už nastala skutečná škola se všemi povinnostmi. Paní učitelka byla hodná a měli jsme ji rádi. Já jsem byl docela hodné dítě a paní učitelka si mne i oblíbila tak, že

když si občas něco zapomněla doma, poslala si mne pro to. Z předmětů, které si ještě pamatuji, jsme měli počty, ne tedy matematiku, čtení, psaní, kreslení, zpěv, vlastivědu, tělocvik, náboženství a více si nepamatuji.

Jako zařízení třídy sloužily takové těžší lavice, každá s kalamárem, ve kterém byl inkoust. I když už tehdy existovala plnicí pera, tehdy značky Pionýr a Student, v první třídě jsme je používat nesměli a psali jsme perem s násadkou. To se musilo stále namáčet, a tak o nějakou kaňku nebyla nouze. Ve třídě bylo ještě jedno zajímavé zařízení, a to byly dvě lavice úplně vzadu, kterým jsme říkali oslovské. Byly určeny pro ty, kdo neposlušali, vyrušovali, zapomněli domácí úkol, či měli nějaký jiný hřích. Samozřejmě nechyběla tabule s křídou a houba na mytí tabule. Nepamatuji se, že by paní učitelka užívala tělesných trestů, ale v jiných třídách, i když už to bylo zakázáno, se ještě sem tam rákoska objevila.

Do školy s námi chodily i děti z Dětského domova. Byly to děti, které přišly o rodiče ve válce, nebo je rodiče opustili, či z nějakého jiného důvodu. Děti v té době měly v domově život dost těžký. Dost často měly hlad, chodily v oblečení, které domovu někdo daroval a většinou byly ostríhány dohola, aby neměly vši. V té době bylo všechno včetně potravin ještě stále na lístky, a tak si lidé mohli koupit jen to, na co měli lístky, což byly jakési body na určité množství potravin, obuvi, oblečení a jiného zboží. A těch lístků nebylo mnoho a jak se říkalo, něco z potravin zmizelo u personálu. Tento přidělový systém skončil až v roce 1953.

My děti z vesnic jsme na tom byly samozřejmě mnohem lépe, a tak jsme se s dětmi z domova dělily o svačiny. I naši rodiče znali, jak jsou děti na tom, a tak nám dávali svačiny pokud mohli větší. Na vesnici se kromě toho dalo sehnat něco i bez lístků. V Nespekách byl ve mlýně pan mlýnář, kterému občas něco zbylo, a tak pomohl

lidem, stejně jako sedláci a další. Lidé si v té době uměli pomáhat. My jsme měli babičku s dědečkem, kteří bydlili na Ládevsi v hájovně, tam měli kravičku, prasátko a jiné zvířectvo, a tak jsme na tom byli poměrně dobře. A na vesnicích měli lidé králíky, slepice, kachny, husy, a tak zde byl život trochu snazší.

A když jsem u těch husí. Protože jsme to měli s bratrem do školy nejdále, vycházeli jsme o něco dříve a na návsi jsme se připojili k ostatním. Tam odtud jsme šli zkratkou Potočinami až k hotelu Doly, a pak do Pyšel. Ale v Potočinách snad v každém domě měli husy, a já se jich bál. Když jsme šli v houfu, tak to ještě šlo, ale stávalo se, že některé děti zůstaly po škole a já jsem měl jít sám. A tak jsem někdy i čekal, až půjdou poškoláci, a to jsem měl za to, že jsem nezlobil.

A jak se tedy do školy chodilo. Na jaře a v létě to bylo jednoduché. Pokud bylo ještě chladno, šlo se v teplákách a svetru. Jinak se chodilo v krátkých kalhotkách a nějakých botkách. Horší to bylo v zimě. Dnes se říká, že tenkrát byly zimy jiné než teď, a je to pravda. Když se šlo za chumelenice a větru, nebyla to žádná procházka a mazali jsme co to šlo. Ti starší školáci šli vpředu a my prvňáčci za nimi. Někdy nás i doprovázel někdo z dospělých. A když už bylo opravdu zle, stál na návsi v Nespekách dřevěný okovaný sněžný pluh a ráno pak buď pan Tyrner nebo Kačírek zapráhl koně a jel před námi s pluhem. Byli jsme nabalení v teplákách, pod nimi punčocháče, a to i kluci, na nohou boty, do kterých nám rodiče dali ještě noviny kvůli teplu, anebo když bylo mokro, tak se šlo v galoších, což byly větší gumové boty, do kterých se vešly nohy i s bačkarami. Tak to bylo celý rok, protože žádný autobus tehdy do Pyšel nejezdil.

V té době byly v Nespekách asi čtyři nebo pět osobních aut. Telefon byl v jednom domě, který byl označen jako veřejná telefonní stanice. Vrcholem početní techniky bylo, když

si v obchodě u Veseckých pořídili pokladnu na kliku značky National a celá vesnice se na ni chodila dívat. Nebyla ještě ani televize, mobilní telefony, tablety, počítače a jiné, dnes běžné věci, ale také nikomu nescházely. Nespeky už v této době byly rekreační oblastí s mnoha chatami, které patřily i známým osobnostem, jako byl dětský lékař profesor Švejcár a jiní.

Tak asi takhle jsme chodili do školy v Pyšelích. Do druhé třídy byly děti z Nespek zařazeny do nově postavené školy v Poříčí. Tam už jsme jezdili autobusem, který se někde našel ještě z války. A jezdit s ním bylo dobrodružství, někdy jel, někdy nejel, a tak jsme šli do Poříčí pěšky, jako do Pyšel.

Co se tedy od té doby změnilo? Snad všechno. Když jsem stál u školy 2. září 2019, byl to zcela jiný svět než před těmi 68 roky, a je to dobře. Viděl jsem, jak před školu najíždějí osobní auta, dveře se otevřely a z nich vylezl prvňáček s kytkou pro paní učitelku, za ním další auta s krásně oblečenými dětmi, které si ihned před školou vytáhly mobilní telefony a cvakaly SMS. Stejně tak to bylo i v jedné z prvních tříd, kde jsem sledoval přijetí prvňáčků. Ve třídě krásné lavice bez kalamářů, děti s plnicími pery nebo propisovačkami, oslovskou lavici odnesl čas, děti s mobilními telefony a místo počítadla kalkulačky, místo třídní knihy počítač. Co se však nezměnilo ani za téměř sedmdesát let, to jsou krásné a milé úsměvy paní učitelky, pana učitele či paní ředitelky, které jsou úplně stejné jako tehdy. Děkuji, že jsem se mohl podívat do školy, kde jsem začínal svá školní léta.

Doufám, že se tam ještě alespoň jednou podívám. Přeji tedy paní ředitelce, všem učitelům a učitelkám i zaměstnancům pyšelské školy mnoho zdraví, štěstí a úspěchů v osobním i pracovním životě. Dětem pak přeji tak hodné učitele a učitelky, jakou byla ta naše paní učitelka Folprechtová.

Miroslav Hruška, Tisem

Vystěhování Neveklovska očima školáků.

Evakuace obyvatel z území, kde bylo zřízeno vojenské cvičiště SS-Truppenübungsplatz Beneschau, později přejmenované na SS-Truppenübungsplatz Böhmen, probíhalo v pěti etapách. První vyhláška byla vydána 14. března 1942. Poslední etapa měla lhůtu k vysídlení do 1. dubna 1944. Neveklov byl stěhován ve třetí etapě a povinnost vystěhovat se měli občané do 1. září 1944. Všichni obyvatelé však vystěhování nebyli, někteří živnostníci a řemeslníci, které Němci potřebovali k zajištění služeb na území německého cvičiště zůstali déle. Ani jejich život však nebyl jednoduchý.

V Neveklově fungovaly obě školy do 31. října 1943, ale už před tímto datem byl jejich provoz značně omezen. Vojenská správa SS měla v přízemí měšťanské školy geodetickou kancelář, později se zařízení obou škol i někteří učitelé přestěhovali do Postupic. Od listopadu 1943, kdy obě školy obsadili Němci, jsme byli nuceni docházet za vzděláním do Tismi a některé starší děti do Benešova. V té době už moc dětí v Neveklově nebylo, některé rodiny už byly vystěhované. Kdo měl možnost poslat své děti k příbuzným či známým mimo území Neveklovska, rád ji využil.

V tisemské škole se společně učily i děti z Mlékovic, Tvoršovic, Příbyšic,

Mlýnů a Neštetic. Paní hostinská nám, dětem, situaci alespoň trochu ulehčila, když se nabídla, že bude pro přespolní vařit polévky. Nosily jsme ji proto z domova brambory, vajíčka, máslo, prostě co mohli rodiče poskytnout.

V jedné třídě se učily společně děti od 1. do 8. třídy, proto je jasné, že výuka, kterou vedl pan řídící Hrma, nemohla mít patřičnou kvalitu. Později, jak přibývalo uzavřených škol a tedy současně i dětí v tisemské škole, se výuka rozdělila na směny, a to děti starší a mladší.

Děti docházející do cca 6 km vzdálené tisemské školy musely překonávat řadu obtíží. Chodívali jsme za každého počasí v 6:30 z Neveklova, jen v zimě, kdy napadla spousta sněhu, jsme někdy zůstali doma. Za zanedbanou docházku nás paní učitelka Balvínová pokárala s tím, že ona se z Bystřice do školy dostala vždy. Do Tismi jezdívala na lyžích.

Počasí však nebylo zdaleka jedinou nepříjemností, kterou musely děti zvládat. Mnohem větší nebezpečí se skrývalo „mezi závorami“. Závorby byly v Neveklově za posledním domem a stejně tak v Tismi. Němečtí vojáci mívali často cvičení, při němž právě v místech mezi oběma závorami používali samozřejmě ostré náboje. V takovém

případě závorby na konci obcí uzavřeli a ještě v těchto místech hlídkovala služba, která měla zabránit ve vstupu do ostřelovaného prostoru. Uzavření závor předcházelo projetí auta německých vojáků, aby zjistili, jestli se po silnici někdo nepohybuje. Pokud bylo cvičení ráno, když jsme vycházeli z Neveklova, byl důvod k radosti, protože uzavřená závorba znamenala, že dnes do školy nepůjdeme. Často nás cvičení zastihlo ve chvíli, když jsme odcházeli ze školy, pak nezbývalo než čekat. Horké chvíle nastaly, když nás střelba i přes opatření zastihla cestou domů. U závor v Tismi hlídka nestála, takže jsme i přesto, že byly uzavřené, vyrazili k domovu. Až po cestě v lesích se kolem nás ozvala střelba. Zalehli jsme tak v lese a čekali na konec cvičení. Ostré kulky létaly těsně nad námi.

Škola v Tismi fungovala až do konce války, i když žáci postupně z důvodů vysídlování ubývali, stejně jako občané Neveklovska vůbec, až byla obecná škola jen pro místní. I po válce se v ní učily děti místní a z přilehlých vesnic, škola v Neveklově byla postupně obnovována.

*Ze vzpomínek dětí z Neveklovska.
Z kroniky obce Tisem.*

Československé legie v Rusku a občané z Pyšel

Legie byly dobrovolnické vojenské jednotky Čechů a Slováků, zformované za první světové války ve státech Dohody (Rusko, Francie, Itálie a později USA), bojující po boku těchto států proti Rakousku – Uhersku a Německu. Nejpočetnější a nejvýznamnější byly legie v Rusku, jejich zárodek tvořila česká družina, která se vytvořila už v roce 1914 až 1916. V roce 1917 byl proveden rozsáhlý nábor do legií mezi československými vojáky i v zajateckých

táborech. Za osobního vedení vůdce československého odboje v Rusku, profesora T. G. Masaryka a generála M. R. Štefánika, byl zformován roku 1917 armádní sbor, čítající na 60 000 mužů. V tomto roce však došlo v Rusku k převratným změnám. Vlady se chopili bolševici, kteří chtěli československé legie zrušit, zakázat. Vojenské velení států Dohody se rozhodlo, že přesune legie na západní frontu. Tak začaly těžké boje na Ukrajině, Urale, v Povolží

a dále se legie probíjaly po transsibiřské magistrále přes Sibiř na Bajkal až na východ k přístavu Vladivostok. Tady se českoslovenští legionáři po vítězném tažení, ale i s velkými ztrátami na životech, přepravovali na lodích států Dohody domů do vlasti a to dvěma cestami. Z Vladivostoku lodí do Ameriky, dále vlakem přes Ameriku, opět lodí do Evropy nebo jižní cestou přes Japonsko, Cejlon, Suezským průplavem do Terstu a vlakem domů. Krátkého



pobytu v nejrůznějších přístavech světa bylo využito k tomu, aby jejich obyvatelé poznali nejen československé legionáře, ale i českou a slovenskou hudbu a sokolský tělocvik a sport. Na mnoha místech se pořádaly koncerty vojenských kapel nebo fotbalová utkání s místními sportovci. Naši legionáři se měli proč radovat a slavit. Vraceli se do svobodného Československa v čele s prezidentem T. G. Masarykem. Uvítání v republice bylo triumfální. Tolik jsem se dověděla ve zkrácené podobě na internetu.

Proč jsem se začala o tuto anabázi našich legionářů zajímat? Z kronik vím, že z Pyšel se účastnilo bojů první světové války hodně občanů i v československých legiích na frontách v Itálii, Francii, Rusku. Proto jsem s velkým zájmem vyslechla zprávu při jednom setkání s paní Zdeňkou Mertovou a Jiřinou Šaldovou, že jejich dědeček Václav Krátký se ve zdraví vrátil z první světové války jako legionář z Ruska a mají na něho faktické památky z této dlouhé cesty. Navštívila jsem obě sestry, vnučky pana Krátkého, a byla jsem překvapena, kolik věcí se jim podařilo uchovat. Nechtěly se těchto věcí vzdát, aby vše zůstalo po dědečkovi v rodině pro příští generace, což schvaluji, a tak mi nezbývalo,

než vše ofotografovat pro muzejní sbírky a seznámit čtenáře Pyšelských listů o této záležitosti. Fotokopie budou uloženy v muzeu, možno k nahlédnutí. Jsou to tyto dokumenty: Václav Krátký byl ruský legionář u dělostřeleckého pluku 2. dělostřelecké brigády, potvrzeno v Praze, roku 1923, podpis předsedy ev. úřadu. Dále: Prezident Československé republiky na návrh pana ministra nár. obrany uděluje Václavu Krátkému „Medaili vítězství, na paměť Vaší účasti ve světové válce za civilizaci. Tuto medaili zasloužil jste si dobrovolným vstupem do českoslov. zahraničního vojska. V Praze roku 1931 – podpis prezidenta T. G. Masaryka.“ „Vláda Československé republiky udílí Revoluční medaili Václavu Krátkému jako uznání za činné přispění k vítězství a jako výraz vděčnosti národa za osvobození vlasti. V Praze roku 1930 podpis ministra vnitra.“ Bohužel, kovové medaile chybí, snad se ještě najdou, říká paní Šaldová. Pak jsou zde dopisy, kartičky z polní pošty od pana Krátkého, které posílal manželce a dětem roku 1916, 1917. Dále je tu dlouhá úzká šavle bez pochvy (ta prý byla už značně rozpadlá), asi ruská. Pak je zde zajímavá věc, vrchní ploché víčko z jídelní misky, na kterém je krásná rytina lodi „Ar-

cher“ s nápisem „Upomínka na cestu kolem světa roku 1919.“ Na této lodi se Václav Krátký a ostatní legionáři přepravovali z Vladivostoku do některého evropského přístavu. Byla to loď amerického Červeného kříže, objednaná Masarykem a Štefánikem. Pak je v rodině uchována fotomalba dědečka v legionářské uniformě. Václav Krátký i ostatní legionáři byli stateční muži, když přežili všechny ty krvavé boje i kruté mrazy na Sibiři a dlouhou cestu ku svým rodinám.

Také jsem se dočetla v časopise Válka I. světová, že Českou republikou a Slovenskem projíždí už několik let replika vlaku našich legionářů. Dobrovolníci prezentují legionáře v dobových uniformách a provázejí návštěvníky celým vlakem. Je tu ukázka štábního vagónu pro důstojníky a velitele, sanitární vagón, krejčovský vagón, poštovní vagón, obytný vagón pro vojáky, kde byli nuceni žít i několik měsíců, obrněný vagón pro vojenskou výzbroj a vagón opravárenský.

Naše obec chová ve velké úctě vojáky a legionáře, kteří padli v první světové válce. Na náměstí T. G. Masaryka stojí od roku 1923 Památník obětem I. světové války. Součástí tohoto památníku jsou kovové schránky s prstí z různých bojišť. Leč postupem času došlo k zdevastování těchto schránek s prstí. V roce 2003 se rozhodlo několik lidí z Pyšel, kterým nebyl lhostejný vzhled památníku, k nápravě stavu památníku. Utvořili skupiny a vydali se na pietní místa bojišť legionářů. Do Francie – Verdun, Itálie – Dos Alto, na Ukrajinu – Zborov. Čtvrtá schránka označena zemí českou obsahuje prst z Řípu, Blaníku a Lorety. Ze všech těchto míst byla přivezena prst nová a uložena do nových kovových schránek v plášti pomníku. Při té příležitosti se konala velká slavnost se zástupci států z těchto slavných míst na paměť československých vojáků a legionářů, kteří položili své životy na obranu své vlasti.

Zdena Srnská

Posílená a konečně „svá“

Rozhovor s Královnou bílé stopy Šárkou Strachovou nejen o lyžování...

Přišla nenápadně. Najednou se vynořila odněkud zezadu, mile se usmála a rozvážně nás všechny pozdravila. Působila přemýšlivě, umírněně, skoro křehce, až trochu smutně. Bylo to... zvláštní. Zvláštní především při pomyslení na to, jaká síla, jaké nasazení, a možná i bojovnost v ní musí zároveň být. Znovu jsem si uvědomila, jak fascinující je lidská duše. Šárka Strachová (dříve Záhrobská) dokázala létat po svahu 130 km rychlostí – vyhrála boj s vážnější zdravotní komplikací – podařilo se jí srovnat se s velmi citlivou situací v rodině. Síla a křehkost – bojovnost a klid – cítím z ní obojí. A nad tím vším jako kdyby se vznášelo smíření a laskavost – nejen vůči ostatním, ale i vůči sobě. Šárku život evidentně naučil mnohé – nepříjemné situace jsou životní lekce, které nás posouvají dál... to nejdůležitější jste vy, vaše pocity. Šárka se zdá být posílená a „svá“.

Šárko, když jsem přemýšlela o tom, co všechno máte za sebou, tak mě napadlo, že jste v životě zažila mnoho překvapivých zlomů a podstatných změn. Která z nich pro Vás byla nej-příjemnější?

Jedna z největších a zároveň nepříjemnějších změn, na kterou jsem se zároveň dlouho těšila, bylo ukončení mé sportovní kariéry a začátek další životní kapitoly. Té už „normální“, kdy netrávíte víc jak půl roku z roku na cestách a po hotelích, neničíte záměrně a vědomě své tělo a nepokoušíte neustále své hranice fyzických i mentálních sil. Od svého dětství jsem v podstatě nic jiného než sportování a posléze život vrcholového sportovce neznala. Právě proto jsem se na tuto změnu tolik těšila.

Do té nové kapitoly patří i Vaše mateřství. Jste maminkou sedmnáctiměsíční Emy. Předpokládám, že Vás – jako mnoho jiných žen – mateřství aspoň trochu změnilo. Můžete už teď říct jak?

To je těžká otázka. Říká se, že mateřství udělá ženy krásnějšími. Nevím, zda tak vypadám, ale určitě se tak cítím. Také cítím mnohem větší zodpovědnost. A to nejen za dceru, ale i za sebe. Víím, že mě dcera potřebuje a bude potřebovat. I proto jsem teď možná v některých situacích podvědomě opatrnější.

Co Vás na mateřství opravdu těší?

Sledovat, jak ve vás roste nový život! A potom se dívat, jak malé miminko (a později už dítě) roste a poznává svět – to je pro mě jedna z nejúžasnějších věcí v životě. Na mateřství mě vlastně těší úplně všechno a opravdu si to velmi užívám.

Co je pro Vás při výchově Emy nejpodstatnější?



Šárka Strachová – čtyřiatřicetiletá rodačka z Krkonoš, mistryně světa ve slalomu na šampionátu ve Švédsku (2007) a Královna bílé stopy (tedy nejlepší lyžařka ČR). Maminka (brzy již dvouleté) Emy a zakladatelka Kliniky celostní terapie VO2MAX. Žena, která je vděčná za vše, co doposud prožila...

Snažíme se s manželem být Emě především dobrým vzorem. To je podle mne ta nejlepší výchova. Nejen co a jak děláme, ale jak spolu mluvíme, jak se k sobě chováme, v jaké vyrůstá atmosféře a energii... To všechno je podle mě naprosto zásadní. Děti sají jako houby a všechno odkoukávají a napodobují. Nesnažím se Emu vychovávat, ale být jí dobrým průvodcem na její cestě životem a vytvořit jí bezpečný prostor proto, aby mohla poznávat svět.

Chcete Emě dát něco, co Vy jste neměla, nebo čeho jste měla třeba málo?

Chci jí dopřát hlavně klidné a radostné dětství. To jsem si já moc neužila. A někdy se přistihnu, že se při hrách s Emou chovám víc jako její parťák, který by s ní rád lumpačil, než jako máma. Taky bych byla moc ráda, kdyby náš vztah byl postavený na vzájemné důvěře. Aby věděla, že u mě má vždy otevřenou náruč.

Jaká Ema vlastně je? Jako maminka ji vnímáte určitě nejlépe ze všech...

Je otázka, zda maminky jsou objektivní... Emička je neskutečně pozitivní, radostná. Velmi rychle se učí. Všechno pozoruje, nasává a chce hned vyzkoušet. Je hodně cílevědomá a tvrdohlavá. Když si něco usmyslí, těžko se jí to dá vymluvit. Jedno z prvních jejích slov bylo NE. Jasně rezolutní NE, na které se vlastně nedá ani nic říct...

Postavíte Emu letos v zimě na lyže?

Nééé... to je ještě opravdu moc brzy. Nejdříve tu další nebo možná ještě o rok později. Není kam spěchat. Ale na tříkolce už jezdí...

Tuším, že Vy jste lyžovala od čtyř let. Pamatujete si, jaké to bylo vůbec poprvé? A pokud ne – jakou první vzpomínku máte na setkání se zasněženým svahem?

Z vyprávění rodičů vím, že jsem poprvé na lyžích stála už ve dvou letech a opravdu si z této doby nic nepamatuji. Viděla jsem jen pár fotek. První



vzpomínky z lyžování mi hodně splývají dohromady. Nedokážu říct, jestli mi jsou tři nebo sedm. Ale vybavuje se mi naše chalupa a svahy v okolí, kam jsme jezdili trénovat. A potom ledovce převážně v Rakousku, kam jsme jezdili v létě a na podzim.

Kdyby se Vás někdo zeptal, kdy má svou dcerku nebo synka postavit na lyže, co byste mu doporučila?

Hlavně nikam nespěchat. Myslím, že kolem čtyř let věku to je ideální. Je to samozřejmě hodně individuální. Můžete to zkusit i dřív a uvidíte, jak dítě bude reagovat. A pokud ve čtyřech nebude chtít, nenuťte ho a zkuste to později.

Jaké nejčastější chyby podle Vás dělají rodiče, kteří učí své děti lyžovat?

Asi nejčastější chyba je dítě nutit do něčeho co nechce, nebo čeho se bojí. Dítě by mělo mít z pohybu, tedy lyžování, především radost. Často si možná také rodiče neuvědomí, že některé pokyny dítě neudělá, protože jim prostě nerozumí a jejich tělo je ještě ani neumí provést. Například vědomě přenést váhu z nohy na nohu umí dítě až kolem čtvrtého roku věku. Proto veškerá „výuka“ musí být především zábavnou hrou.

A co byste doporučila rodičům, kteří přemýšlejí o tom, že by jejich děti mohly být profesionálními sportovci? Čeho by se měli vyvarovat nebo naopak – na co by měli dbát?

Měli by si dát pozor na ranou specializaci. Děti by se měly v dětství učit především všestrannosti. Jen pokud si toho vyzkouší co nejvíc, máme vůbec šanci odhalit, na co mají případně talent. Není kam spěchat! Jen pokud budou mít dobré základy, mohou na nich v budoucnu stavět. A tyto základy jsou pro všechny sporty stejné. V době, kdy se začnou věnovat už cíleně jednomu sportovnímu odvětví, je potřeba dbát na správné zapojování a posilování vnitřního stabilizačního systému páteře a správném stereotypu dýchání. Zároveň kompenzovat jednostranné zatěžování, které s sebou nesou specifika daného sportu. Všechno výše zmíněné řeší práce s fyzioterapeutem. Pravidelné návštěvy a konzultace s fyzioterapeutem, by měly být samozřejmostí nejen pro vrcholové sportovce ale právě i pro děti, které na dráhu vrcholového sportu nastupují.

Existují podle Vás nějaké specifické vlastnosti, které předurčují profesionální sportovce?

NAŠI DOPISOVATELÉ

To je velmi individuální. Samozřejmě dítě by mělo mít alespoň nějaké pohybové nadání a sport by ho měl bavit. Pokud ho k němu budeme nutit, nikdy v něm nebude tak dobré, protože tam bude chybět vnitřní zápal a vášně. A dřív nebo později nám s tím sekne nebo se zraní. Jinak se dá mnoho dohnat pílí a tréninkem. Já si ale myslím, že je skvělé, pokud se děti sportu věnují, ať už je to jakákoliv pohybová aktivita na jakékoliv úrovni. Není cílem mít z každého dítěte mistra světa. A rodiče sami uvidí postupem času, zda zrovna to jejich dítě má nadání a především motivaci, a má pro něj tedy smysl vydat se na cestu vrcholového sportu.

Předpokládám, že hory a lyže máte ráda, i když (nebo možná „o to víc když“) už závodně nelyžujete. Je to tak? Co vás na horách a lyžování přitahuje?

Hory rovnají se pro mě příroda – a tu já miluji a vždy se do ní ráda vrátím. Jednou z nejkrásnějších věcí na vrcholovém lyžování je právě prostředí, ve kterém se pohybujete. A lyžování jako takové je krásný pohyb. Pro mnoho z nás je to někdy i velký adrenalin – to kvůli rychlosti. Ale toho já zase tolik mít nemusím. Mně stačí si vychutnat hezký pocit z jízdy a vrzající zmrzlý sníh pod lyžemi.



Šárko, většina čtenářů asi ví, že kdysi Vás právě k té vyšší rychlosti vedl tatínek – a že jste mezi sebou měli pak nepříjemné spory. Rozebírat ten konflikt nemusíme. Jen by mě zajímaly dvě věci – jak to teď s odstupem času vnímáte?

Asi tak, že náš vztah se prostě nepovedl. Ale možná to, že jsme se vydali každý svou cestou, je to nejlepší, co se nám mohlo stát! Kdo ví, jak by se naše životy odvíjely, kdybychom se nerozešli. Já jsem spokojená a šťastná. A svému otci přeji jen to nejlepší.

A druhá věc, nad kterou se zamýšlím, je – zda můžete z takové nelehké zkušenosti vzejít nakonec skutečně posílená. A pokud ano – jak se to stane?

Já jsem ze všech nelehkých životních zkušeností vyšla posílená asi vždycky. Myslím, že je to přirozené, pokud se k té situaci postavíte, jako k životní lekci, která se neděje náhodou. Jako k životní lekci, která vás něco naučila nebo vám v něčem otevřela oči. A z vlastní zkušenosti vím, že právě ty nelehké situace nás naučí nejvíc a v životě nás nejdál posunou. Takže za vše, co jsem mohla v životě prožít, jsem velmi vděčná a nic bych neměnila.

Co všechno Vás na té Vaší cestě ještě posílilo, výrazně změnilo, dostalo dál a tam, kde jste teď?

Určitě to byly dva zásadní okamžiky. Rozchod s mým otcem v roce 2009, a vše co následovalo ještě několik let poté. A metabolický rozvrat a následná operace hypofýzy v roce 2012. Tyhle dvě události a všechny okolnosti, které se toho týkaly mne zcela určitě hodně naučily, posílily a v životě postrčily tím správným směrem.

Co Vás teď opravdu těší – z čeho máte skutečně radost?

Kromě všech chviliek strávených s manželem a dcerou mě určitě těší také moje



klinika celostní terapie. Skrze ni se snažím předávat získané zkušenosti, a starat se o zdraví našich klientů. A pak je to spousta maličkostí – jako třeba teď mě těší babí léto, které mám moc ráda a těším se, že začneme zase vyrazet více na procházky do lesa, protože zalezou všechna klíšťata a létající mušky...

Vy jste teď naznačila, že jste zakladatelkou kliniky celostní terapie VO2MAX. Ta má podle mě krásný slogan. Nebojte se nadechnout. Proč zrovna takové „heslo“?

Náš život začal nádechem. Zároveň správné dýchání nebo v tomto případě nesprávné, je alfou omegou většiny našich obtíží. Mnoho z nás nesprávně dýchá, a to na úrovni fyzické – tedy nedýchá do správných míst, nepoužívá správné svaly a toto všechno se pak může řetězit do dalších obtíží a bolestí pohybového aparátu. Proto je zapotřebí se v rámci fyzioterapie správný dechový stereotyp opět naučit. Mnoho z nás také nesprávně dýchá na úrovni psychické – v tomto případě nepoužívá plnou kapacitu plic. To znamená, že dech zadržuje. A tady to může být z důvodu různého stresu, strachu, traumat z dětství apod. I zde je možné s těmito obtížemi v rámci psychoterapie pracovat. Takže heslo skrývá nejen jak je dech a správné dýchání pro nás důležité, ale zároveň také komplexní přístup k našemu tělu, na kterém si klinika zakládá.

Co to slovo „komplexní“ vlastně znamená – na čem je taková terapie založená?

Komplexní nebo celostní je především přístup, kdy se na člověka díváme jako na celek nejen na jeho jednu část. Hledáme příčinu obtíží, která je téměř vždy někde jinde než samotná bolest. Ta je především její důsledek. Komplexně přistupujeme ke klientům ať v rámci jednotlivých služeb, jakými je například fyzioterapie nebo funkční medicína, tak v rámci jejich propojení. Klient tedy navštěvuje zároveň

fyzioterapii i právě zmíněnou funkční medicínu.

S jakými nejčastějšími potížemi na kliniku lidé přicházejí?

Co se týče pohybového aparátu, tak jsou to především bolesti bederní a krční páteře, bolesti ramenních, kyčelních a kolenních kloubů, svalové zranění či úraz. Pracujeme také hodně s dětmi, které mají vadné držení těla. Dále s ženami během těhotenství a po porodu. Co se týče funkční medicíny, a tedy více chronických obtíží, tak to jsou především hormonální disbalance – například kožní obtíže (akné, ekzémy, alergie...). Nebo poruchy trávení, chronicky se opakující onemocnění nebo také celková detoxikace organismu a posílení imunity u dětí jako příprava na očkování.

Vím, že je těžké zobecnovat... ale když přimhouříme oko, dá se říct, jaké nejčastější chyby lidé, kteří třeba jen rekreačně sportují, z Vašeho pohledu dělají?

Občas si vyberou aktivitu, která pro ně vzhledem ke zdravotnímu stavu nebo držení těla není úplně vhodná. Často jsem také viděla v posilovnách

lidi, kteří si i přes svůj nejlepší úmysl spíše ubližovali, než dělali něco pro své zdraví. Proto doporučuji – pokud se odhodláte věnovat se nějakému sportu pravidelně, zkonzultujte vás záměr s nějakým odborníkem, třeba zrovna fyzioterapeutem. Nechat si poradit se správnou technikou a pořídit si potřebné kvalitní vybavení.

Dá se podle Vás nějaký sport označit za nejzdravější nebo zdravotně nejméně závadný, nejméně zatěžující?

Pokud sportem trávíme náš volný čas a nevěnujeme se mu vrcholově, neměl by pro nás být žádný vyloženě zdravotně závadný. Samozřejmě je to opět hodně individuální. Pro někoho může být například běh vzhledem k jeho váze vyloženě nevhodný, pro jiného naopak může být běh nejvhodnější sportovní aktivitou. Mezi zdravé sporty patří například plavání, kde zapojujeme celé tělo a nezatěžujeme klouby naší vlastní vahou. Stejně tak pokud někdo hledá aerobní aktivitu a není pro něj vhodný běh, je výbornou variantou jízda na kole.

Je nějaký sport, který byste se Vy chtěla ještě naučit nebo se mu více věnovat?

Určitě se chci v zimě věnovat více skialpům. Jinak si myslím, že jsem si vyzkoušela sportů dost a dost a žádný nový, do kterého bych se chtěla ještě pustit, mě zrovna nenapadá. Ale nikdy neříkej nikdy...

Myslíte, že po tom všem, co máte v životě za sebou – sportovní kariéru, zdravotní potíže, porod dcerky ... své tělo více vnímáte, a že mu i více nasloucháte?

Ano, s naprostou jistotou. I právě proto, co vše jsem se o svém těle během své, především sportovní, kariéry naučila, vznikla klinika celostní terapie Vo2max. Měla jsem možnost si na sobě vyzkoušet téměř vše a zjistit, co a jak funguje. A hlavně, jak to vše propojit dohromady, aby to fungovalo správně.



NAŠI DOPISOVATELÉ

Umíte odpočívat, Šárko?

Odpočívat umím. A opět – jako sportovec jsem se to musela naučit, protože kvalitní odpočinek je pro jakýkoli výkon naprosto zásadní. V současné době na odpočinek ale není příliš času. Přece jen skloubit mateřství a rodinný život s prací a starostmi o kliniku mi dává občas zabrat. Jelikož mě ale všechny tyto aktivity velmi naplňují, stačí mi pak třeba 20 minut, kdy si na chvilku sednu a o ničem nepřemýšlím – jen třeba jím zmrzlinu rovnou z kelímku a dívám

se oknem do lesa, abych energii opět načerpala.

Kdybych Vás prosila o recept „jak se dožít stovky“, co byste mi řekla?

Dělejte v životě to, co vám dělá radost a obklopujte se lidmi, se kterými se cítíte dobře. Vnímejte své tělo, svůj dech... co vám dělá dobře, a co ne. Buďte co nejvíce venku na vzduchu a alespoň hodinu denně se hýbejte.

Je ještě něco důležitého, co byste nám chtěla říct?

Starejme se více o naše zdraví – ať už to fyzické nebo mentální. Vždyť od toho, jak se cítíme se odvíjí kvalita našeho života. Ne nadarmo se říká, jak se uvnitř cítíme, tak také navenek vypadáme. Pokud se mi sami budeme cítit dobře, budeme tuto energii šířit také do našeho okolí a přitahovat si do života lidi se stejně pozitivní energií.

Rozhovor vyšel v tištěné verzi Pravého domácího časopisu – www.pravydomaci.cz.

Redakce PL děkuje za možnost sdílení!

Text: Petra Lazáková, www.lazakova.cz

Foto: Pavel Ovsík a archiv Šárky Strachové

Šárka Strachová o tom, jak vnímá současnou „dobu rouškovou“:

Z více stran slyším názory, že současná situace je o odpočinku, životní inventuře, o dohánění restů apod. Já osobně zažívám pravý opak. Veškeré resty jsem musela odsunout ještě více do pozadí, jelikož mi jako zakladatelce a managerce kliniky celostní terapie, přibýlo mnohem více starostí, které jsem nečekala, že budu kdy muset řešit.

Karanténa jako taková mě ale určitě negativně nezasáhla. Vždy jsem patřila spíše mezi samotářky, které se nejraději pohybují v úzkém kruhu rodinném, a jsou rády obklopeny tichem přírody.

Mám dny a okamžiky, kdy ve mě převládají negativní emoce, kdy cítím bezmoc a vztek z toho, co se kolem mě děje... Ale protože jsem a vždýcky jsem byla pozitivní člověk, i nyní se soustředím na to, co mi daná situace přináší dobrého a pozitivního. Vždy pro mě bylo důležité si říct, že nic se neděje náhodou, a že vše je tak, jak má být.

I současnou situaci beru jako velkou životní lekci, která mi již v několika směrech otevřela oči. Konkrétně se například úžasně „pročistil“ okruh lidí, ve kterém jsem se pohybovala. Mnoho z nás se dostává ze své komfortní zóny, a asi tak i více ukazujeme své opravdové chování.

Cítím, že potřebuji dostatek energie – dokonce víc než kdy jindy. Na kvalitní spánek příliš času nezbývá,

tak se snažím dbát na kvalitní stravu, doplňky stravy a pitný režim, aby mělo tělo z čeho brát. Taký se stále snažím být pozitivní a mít úsměv na tváři. Nejlepší „kontrolkou“ je pro mne můj manžel a má dcera, na kterých se má energie odráží jako v zrcadle.

A tady je pár tipů od terapeutů z naší kliniky VO2max:

Vendula Jelínková - Klinika VO-2max – Systém celostní terapie a sportu:

Na denním pořádku jsou u nás procházky v přírodě, aktivní pohyb na zahradě, práce... Toto bych určitě doporučila všem. Dále se snažím být plná sil i pomocí kvalitního spánku. Zvýšili jsme taky příjem vitamínů a minerálů – a to v podobě různého ovoce, ryb, pro mě i v podobě potravinových doplňků vitamínů C, B, a hořčíku. Večery jsou u nás po vzoru moji 90leté babičky, která si celý život dává „jedno zdravotní pivo“.

Lukáš Bulín – Klinika VO2max – Systém celostní terapie a sportu

Autority v naturopatii a funkční medicíně po celém světě a napříč školami se nyní shodují na užívání následujícího:
Vit C 500–1000 mg denně
Vit D 500–1000 IU denně

Zinek 20–40 mg denně
vit B3 (niacin) 35–50 mg denně
Omega 3/rybí olej (1–2 g oleje, ekvivalent 300–600mg Omega 3)

Držel bych se doporučeného dávkování, které není nijak vysoké. Vyšší dávky mohou naopak přestimulovat imunitu. Toto dávkování je spíše imunomodulační.

Výjimkou může být céčko: Podle nedávné čínské studie mohou zvýšené dávky vitamínu C pacientům skutečně hodně pomoci. 50 osob se středně těžkým až těžkým průběhem onemocnění dostávalo v Číně 20–30 gramů vit C denně – a v jejich případě nedošlo k jedinému úmrtí, jejich stav se naopak znatelně zlepšil. Vysoké dávky vit C nyní lékaři podávají i v New Yorku (po 1,5 gramu 4× denně).

Kromě výše uvedených doplňků bych více neexperimentoval. Snažil bych se odpočívat, hodně spát, hodně větrat, chodit na procházky. Večery místo u zpráv trávit s fajn knížkou nebo u pohodového filmu. OTUŽOVAT SE (třeba po normální ranní sprše zařadit studenou a u té pořádně zhluboka dýchat). Choval bych se podobně jako na podzim – teplé polévky (třeba dýně), vývary (slepičí), k snídani kaše a odvary ze slzovky, podzimní ovoce (hlavně hrušky mají afinitu k plicím), hodně zeleniny, nejlépe lehce tepelně upravené.

Letadla a lidé kolem nich III.

První „dětské“ sny a bezmotorové létání

V období první republiky byl rozkvět našeho letectví a průmyslu s ním spojeného raketový. Během několika let se letadla stala součástí života i obyčejných lidí a jejich přelety nad naší obcí již nevzbuzovaly takové pozdvižení. Armádní letiště v Praze-Kbelích nebo od roku 1937 letiště v Nesvačilech u Benešova zajistila poměrně živý letecký provoz.

Snem mnoha kluků té doby bylo postavit si své letadlo a moci s ním létat. První krůčky byly poměrně nejisté, ale několik v té době vycházejících časopisů (Letec 1923 – únor 1939, Mladý letec 1929-1948, Letectví od roku 1921 dodnes pod názvem Letectví+Kosmonautika) dokázalo zajistit fandům poměrně solidní přísun informací o stavbě modelů, kluzáků i letadel. Mnoho z nich postupem doby zdokonalovalo své znalosti a v pozdějších letech se stali odborníky v leteckém oboru.

První krůčky jsou však nejtěžší. Zajímavostí je přiložený snímek „létajícího“ stroje na saních. Tento snímek vznikl u nás v Pyšelicích a proto jej také přikládám.

Od konce ledna 1932 se datují první průzkumy terénu u Přestavlky pro

vhodnost bezmotorového létání. Ludvík Elsnic již začátkem února 1932 provedl dva vzlety na školním kluzáku „Skaut“, které trvaly 45 a 68 vteřin.

Přítomno jim bylo až 1500 diváků, účastníků sokolských šibřinek v Čerčanech. První výcvikový kurz na svahu Vepří byl zahájen již 1. srpna 1932. Kluzáky byly ze svahu katapultovány za pomoci lidmi napjatého gumového lana. Létalo se také z vrchu Chlum nad Čerčany. Kurzy bezmotorového létání zde prošli později významné osobnosti našeho plachtění – Půrok, Špitálský, Rodovský, Králová, rodina Maňáků a po 2. světové válce pokračovali Buriánek, Kantor, Kuklík, Pitřman a další. V roce 1946 vzniklo Krajské plachtařské středisko Českého národního aeroklubu Chlum u Čerčan. Tvořily jej skupiny Praha-Žižkov, Benešov, Říčany a Uhřetěves. V dubnu 1946 na Chlumu také absolvoval výcvik Zdeněk Brunclík, jeden z prv-



ních československých proudových stíhacích pilotů a to na kluzáku „Komár OK-5501“. Letecký výcvik zde u Čerčan byl ukončen v roce 1947 a to díky budování letiště sportovního létání v Praze na Točné. Na svazích v okolí Čerčan se používaly k výcviku kluzáky a větroně konstruované a vyráběné našimi leteckými nadšenci.

Mnohem více o létání v tomto našem regionu je možné se dozvědět z knihy „Na křídlech větru“ autora Jaroslava Vejvody, která vyšla v nakladatelství Svět křídel v roce 2010. (foto rodinný archiv Olmrů, Čerčanský zpravodaj 9-10/2017 autor Miroslav Vrabec)

Honza Kostrhoun

Vážení čtenáři Pyšelských listů,

už více než rok se setkáváte s Pyšelskými listy v nové podobě a pod vedením nové redakční rady. Rádi bychom znali váš názor na současnou tvář Pyšelských listů. Je něco, co vám v Pyšelských listech chybí nebo naopak přebývá? Máte v Pyšelských listech oblíbené autory či témata a chtěli byste jich více? Napište do redakce infocentrum@pysely.cz a do předmětu zprávy uveďte „Pyšelské listy“.

Pyšelské listy. Vydává Městský úřad v Pyšelicích pod registračním číslem OkÚ RR 39; vydávání listu povoleno rozhodnutím Okresního úřadu v Benešově pod č. j. RR 779/96, ze dne 13. 5. 1996. tel. 323 647 218, 725 851 866; E-mail: infocentrum@pysely.cz; urad@pysely.cz; <http://www.pysely.cz>. Redakční rada: Š. Bednářová, D. Kasl, M. Kocourková, J. Kostrhoun, P. Lazáková, B. Nádvoríková, V. Pařízek, Z. Srnská, I. Vaculíková; odpovědný redaktor: Jiří Blažek. Nevyžádané rukopisy se nevracejí. Za původnost a obsahovou správnost ručí autor. Tisk městský úřad Pyšely.